

ΕΒΔΟΜΑΔΑ

3

ΝΟΣΤΙΜΑ ΚΑΙ ΑΝΟΣΤΑ

Ρεκόρ τερματοφυλάκων

Δύο παλαιοί τερματοφύλακες συζητούσαν για ποδόσφαιρο.

— Μία μέρα, είπε ο ένας, έφαγα κατσίτσα μια τόσο γερή μπαλιά, πού...

— Έπεσε μαζί με την μπαλιά μέσα στο δίχτυ;

— Όχι μονάχα αυτό... Για να ξαναγυρίσω στο τερραίν αναγκάστηκα να πληρώσω εισόδο!

Σκωτσέζικη Ιστορία

Ερώτησις: Πώς μπορεί εύκολότερα η αστυνομία να διασκορπίση ένα πλήθος Σκωτσέζων διαδηλωτών;

Απάντησις: Κάνοντας απλούστατα... έρानο!

Οι φιλάργυροι Σκωτσέζοι φοβούνται τους έρανιστάς περισσότερο κι' από τα πολυβόλα!

Άληθινή Ιστορία

Ένας συγγραφέας είχε καλέσει μία μέρα σε γεύμα έναν φίλο του γιατρό. Ο γιατρός όμως έτυχε να είναι απασχολημένος και απήντησε στον συγγραφέα ότι θα του έγραφε σε λίγες ημέρες πότε θα μπορούσε να πάη να γευματίσει μαζί του. Πραγματικά, έπειτα από λίγες μέρες, ο συγγραφέας πήρε ένα σημείωμα από τον γιατρό. Αλλά το γράφημο ήταν αδιάβαστο. Κίνησε τότε να βοηθή τον γείτονα του φαρμακοποιό μήπως αυτός μπορούσε και «αποκρυπτογραφήσει» το γράμμα του γιατρού.

Ο φαρμακοποιός πήρε το γράμμα, το εξέτασε προσεκτικά, άνοιξε έπειτα ένα ντουλάκι και τείνοντας στον πελάτη του ένα μπουκαλάκι, του είπε:

— Όχι το φράγκα, κύριε!

Ο δυστυχής είχε δη την επικεφαλίδα και νόμισε το γράμμα για συνταγή!

Συζυγική διακριτικότητα

Μία γυναίκα ζητά διαζύγιο με την έξη δικαιολογία: «Ο σύζυγός μου έχει να μου μιλήσει ένα χρόνο».

Ο σύζυγος καλείται μπροστά στον δικαστή, ο οποίος τον ρωτά: «Είναι αλήθεια πως έχεις να μιλήσεις ένα χρόνο με την γυναίκα σου;

— Μάλιστα, κύριε. Είμαι πολύ ευγενής.

— Πολύ ευγενής;

— Ναί. Και δεν θέλω να την διακόψω.

ΣΚΕΨΕΙΣ

★ Για να δημιουργήσεις φανείς μεγάλα πράγματα, δεν αρκεί να δοξ. Πρέπει και να ονειροπολή. Δεν αρκεί να υπολογίζη. Πρέπει και να πιστεύη.

ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

★ Σε τούτον έδω τον κόσμο, το κακό έρχεται πάντα καλλιάζοντας. Μόνο το καλό βασίζει με τα πόδια και κοιτάει: ναι κι' από τις δυο μεριές.

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

Η ηλεκτρική καλλιεργητική μηχανή

★ Οι ιδιοκτήται μεγάλων αγροτικών κτημάτων γνωρίζουν πόσο δύσκολη είναι η μηχανική καλλιέργεια του έδαφους χωρίς να ξεριζωθούν τα φυτά προ πάντων όταν αυτά είναι αρκετά μεγάλα. Γι' αυτό οι τεχνικοί αναζητούσαν από πολλόν καιρό μία μηχανή που θα επέτρεπε να σκάβεται για δεύτερη φορά το έδαφος, χωρίς να παθαίνουν τίποτα τα φυτά. Τα σχετικά πειράματα που έγιναν τον τελευταίο χρόνο στην Έλβετία απέδωσαν ικανοποιητικά αποτελέσματα.

Η μηχανή αυτή είναι χημικο-ηλεκτρική συσκευή, για πρώτη φορά εισαγμένη στην καλλιέργεια. Ρυθμίζεται από έναν τρακτέρ και αποτελείται κατ' αρχήν από ένα πλαίσιο που φέρει εκτός από τον κυρίως μηχανισμό μία ηλεκτροπαραγωγό συσκευή, η οποία τροφοδοτεί τις φωτοηλεκτρικές λάμπες και τους θαλαμίσκους που υπάρχουν στο ίδιο σχεδόν επίπεδο με το έδαφος. Ένα εύφλεκτο σύστημα ηλεκτρομαγνητών, δισकों και οδόντων επενεργεί επάνω στα όργανα εκσκαφής, που η λειτουργία τους παύει αυτόστιγμει και αυτομάτως κάθε φορά που η φωτεινή ακτίνα διακόπτεται από ένα φυτό.

Η νέα αυτή αγροτική μηχανή, έπηρε από τον εφευρέτη της το όνομα «ηλεκτρικός καλλιεργητής» και επιτρέπει συγχρόνως το «εξορύσσιμα» των φυτών — μακριά και επίπονη εργασία

που συνίσταται στο ξεριζώμα των φυτών που βρίσκονται το ένα πάρα πολύ κοντά στο άλλο.

Φωτεινός βιολόγος

★ Οι ερασιτέχνες ραδιομηχανικοί γνωρίζουν πόσο ενοχλητικό είναι το σκοτάδι που υπάρχει μέσα στην μεταλλική θήκη όπου βρίσκεται το μηχανήμα του ραδιοφώνου των, όταν θέλουν να διορθώσουν κάτι. Ένας ξένος βιολόγος έφευρε, γι' αυτόν τον τρόπο ένα φωτεινό βιολόγο. Στο χερούλι του μέσα υπάρχει ένας μικρός ηλεκτρικός άναπτήρ και η μικρή του λαμπίτσα ρίχνει έναν κύκλο φωτός στο κέντρον του οποίου είναι ακριβώς το σίδερο του βιολόγου. Απλούστατο πράγμα βέβαια, αλλά κάποιος έπρεπε να το σκεφθί.

Ένα δύσκολο κείμενο

★ Μία αγγλική αεροπορική εταιρία έλαβε από ολίγου ένα γράμμα γραμμένο σε ξένη γλώσσα που ανέλεβαν να μεταφράσουν οι μεταφραστές των γραφείων της. Αλλά αυτό έστάθη αδύνατον. Δεν κατάρθωσαν να πουν ούτε σε ποιά γλώσσα έγραφε ο επιστολογράφος.

Επειδή το γράμμα μπορούσε να είναι σπουδαίο, η εταιρία, αφού άδίκως συνεβουλεύθη διαφόρους γλωσσολόγους, απεύθυνε σε έναν ειδικό οίκο. Έπειτα από οκτώ ημέρες εργασίας, οι τεχνικοί μπόρεσαν να δώσουν την ερμηνεία του κειμένου, που ήταν συντεταγμένο σε ένα είδος καθομιλουμένης ολκυνικής διαλέκτου και έλεγε απλούστατα:

«Κύριοι, λαμβάνω την τιμήν να ζητήσω από την εταιρία σας μία θέση αποθηκείου!»

Η αίτησις αυτού του υποψηφίου αποθηκείου έστοίχισε στην εταιρία 200 φράγκα!

ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟΤΕΡΟΝ

Έκείνος. — Μ' αγαπάς ειλικρινώς; Εκείνη. — Σε λατρεύω...

Έκείνος. — Όρεξίσου μου σε ό,τι έχεις πολυτιμότερον...

Έκείνη. — Σ' όρκίζομαι στο... καινοβόριο μου καπέλο που μου στοίχισε 1.200 δραχμές...

ΟΙ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΤΣΑΝΤΕΣ

ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

— Σε ποιά τάξη πηγαίνεις, μικρή μου; — Στην πρώτη κυρία. Και σεις;

— Εγώ είμαι μεγάλη. Δεν πάω σχολείο...

— Τότε γιατί έχετε κρεμασμένη στον ώμο την τσάντα σας;

Ο μπαμπάς ΤΚΡΙΝΙΑΡΗΣ!

Πρωτότυπο διήγημα του κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου

Η ΤΑΝ το μοτίβο του: «Αμ» δέ θα παντρευτήτε, να 'συχάσω;». Τον κοροϊδούσαν: «Τί θα γίνης, τότε, χωρίς έμεις;». Με ποιόνε δά τρώεσαι, ποιόνε δά φροντίζης, ποιόνε δ' αγαπάς;...». Τους αποκρινότανε με καγχασμούς: «Χά! Χά! Χά! Τί λές εκεί! Χωρίς έμεις... Και τί είδα, ως τώρα, από σάς; Στενοχώρια, λαχτάρες, περιπόνηση... Να παντρευτήτε, να 'συχάσω! Με τίς έφτά χιλιάδες τη σύνταξή μου, μπορώ να ζήσω κι' εγώ σαν άνθρωπος, και να βρω κι' έναν άνθρωπο να με περιποιηθεί, να με πονάη, να μου δίνη ένα ποτήρι νερό...». Γέλια του αποκρινόντουσαν: «Καλέ μπαμπά, μήπως θα παντρευτήης, τότε, κι' εσύ;...Θάναι πολύ άστείο!...». Άγρίευε κείνος, κοκκίνιζε, τὰ μάτια του πετούσανε φωτιές: «Γιατί, δηλαδή;... Θάν' άστείο να βρω μία γυναίκα που να μου προσφέρει τη στοργή, που τη χαρίζω εγώ τόσα χρόνια τώρα σε σάς, άσκοπα;... Πάει, το πήρ' άπόφαση: Δεν έχω παιδιά!... Έχω φίδια, που πάνε να με πνίξουνε, να με φάνε, να με κουρελιάσουνε!... Αμ θα παντρευτήτε, και θα 'συχάσω!...»

Συνέβαινε τίποτ' άπ' όλ' αυτά στην πραγματικότητα; Όχι, βέβαια: Τα παιδιά του Μάρκου Καλησπέρη—ό Μάρκη, ή Δέλα και ή Κική—ήταν όπως όλα τα παιδιά του κόσμου: Τό ίδιο άδιάφορα για τον πατέρα τους, τό ίδιο άπαιτητικά, κι' ίσως μονάχα λίγο περισσότερο κακομαθμένα. Εκείνος ήταν όμοιος πολύ γκρινιάρης: Η γκρίνια του δεν είχε όρια. Γκρινιάζε με τό παραμικρό: γιατί δεν του προσέφεραν στο τραπέζι τό καλύτερο—κι' άς τό μοίραζε αυτός στα πιάτα των παιδιών του—, γιατί δεν του μιλούσαν με σεβασμό, γιατί τον περιφρονούσαν, γιατί, ένώ του χρωστούσανε τόσα πολλά, του πληρώνανε στην πραγματικότητα τόσα λίγα.

Έδω και πολλά χρόνια, άπ' τη μέρα πουχε χηρέψει, τα τρία του παιδιά είχανε μεγαλώσει, στα χέρια του. Είχε έξαντλήσει άπάνω τους όλο τό απόθεμα της ύπομονής, της στοργής, της αγάπης, που θα μπορούσε να έξαντλήσει ή μητέρα της Δέλας, όταν έπεφτε με τύφο, φλο της Δέλας, όταν έπεφτε με τύφο, ξενυχτώντας ως τό πρωί με τα μάτια του στο ρολόι για να μην πάσει έξω ούτε δευτερόλεπτο άπ' την ώρα του γιατρού—τότε στην κουζίνα, για να ψήση τό υπι—στέκι της Κικής, που οι γιατροί την έβρισκαν πάντα αδύνατη, και διατάζανε προληπτικά φαί καλό, γιατρικά κι' έξο—χη κάθε καλοκαίρι: πότε δίπλα στο καμινέτο, για να ψήση τό καφεδάκι, τό Μάρκη, όταν εκείνος ξενυχτούσε διακό-

ζοντας για διπλωματικές εξετάσεις, και, με καφέ και τσιγάρο προσπαθούσε να έμβυθώνη στα μυστήρια των «Νεαρών» του Ίουστινιανού, την ώρα που, στην πραγματικότητα, τόσες νεαρές με σάρκα και όστά, του άνοίγανε πρόθυμα τις άγκαλιές τους... Πόσες θυσίες, άλήθεια! Πόσες στερήσεις γι' αυτά τα παιδιά... Στο ντύσιμό του, πάντα άπείριστος—να ντυθόνε τα παιδιά, έμεις οι γέροι τί άνάγκη έχουμε;... Μάς ξέρει ό κόσμος...» —στο φαί λιτός, άσκητικός, στις σχέσεις του έπιφυλακτικός, σχεδόν μισάνθρωπος. Προσοπική του, και συνισταμένη του, και σκοπός του, τό τρίγωνο αυτό της λατρείας: Μάρκη, Δέλα, Κική. Κι' από και όλοι οι καψάδες, κι' όλες οι γκρίνιες: «Ήτανε ποτέ δυνατό την παθολογική στοργή τη δική του να του την ανταποδώσουνε κι' εκείνοι που τη δεγόντουσαν; Όχι, βέβαια! Παίρνανε ό,τι-τους δινότανε, χωρίς ευχαριστώ καλά-καλά, με

τη συνείδηση πως αυτό τους χρωστανε—αυτός που μάς αγαπάει, μάς κακομαθαίνει, κι' έτσι, στο τέλος δεχόμε—στε την αγάπη του, σά χρέος του, κι' όχι: σά δωρεά του...», και πολλές φορές μπήγανε και τις φωνές: «Τί φαί είν' αυτό, μπαμπά; Άνιστο, άνάλατο, χωρίς βούτυρο...». Ο μπαμπάς, που άπ' τό πρωί παιδεύετανε στην κουζίνα, πάντα άπ' τό κεφάλι της Κατερίνας, της κοντής νησιώτισσας ύπηρετρίας, εξαγριωνότανε, και με τό δίκιο του: «Νά τό κάνετε μόνοι σας, άλλη φορά... Έγώ σπούδασα μηχανολόγος στη Διών, κι' όχι μάγειρας! Μάγερα με κάνατε σεί...». Ορίστε! Ήθινουαι άπ' τό πρωί μέσ' στην κουζίνα, κι' αντί ευχαριστώ, άκούω και βροσιές...». «Μά, δε σ' έβρισε κανείς, καυμένη μπαμπά! Είπαμε, μόνο, πως τό φαί είν' άνιστο. Με τό δίκιο σου έσθ' δεν ξέρεις να μαγειρεύς. Άσε την Κατερίνα, που ξέρει...» «Α, όστε ή Κατερίνα να θα 'τχανε καλύτερο από μένα;... Αμ, βέβαια! Αυτή είναι ή ευγνωμοσύνη σας,

Κάποιο βράδυ, βρήκε ή Κατερίνα την Κική στο δωμάτιό της να κλαίη.

Ψίες, αναγκάστηκε να πη διαστικά στην αγαπημένη του:

— Καλά, καλά δεν πειράζει. Αύριο. Κι' εκλίσσε άμέσως τὸ τηλέφωνο.

Αὐτὸ τὸ ἀπότομο κλείσιμο τοῦ τηλεφώνου, ἤρθε σὰν κεραυνὸς στὸ κεφάλι τῆς Καίτης. Κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή ἔνα σωρὸ σκέψεις ἀρχισαν νὰ βασανίζουν τὸ φιλόπομπο μυαλοῦδάκι της: Πῶς ἄλλαξε ἔτσι ὁ Γιώργος; "Ὡς χτέες ἀκόμα τὴν ἰκέτευε γιὰ ἕνα ραντεβού κι' ἔκανε σὰν τρελλὸς ὅταν ἐκείνη τοῦ ἔλεγε τὴν κλασσικὴ φράση ἀπόψε δὲν θὰ μπορέσω. Καὶ σήμερα τὸ δέχτηκε σὰν νὰ μὴ τοῦκανε τὴν παραμικρὴ ἐντύπωση καὶ τῆς ἀπάντησε μ' ἕνα ψυχρότατο «Καλά, καλά, δὲν πειράζει. Αὐριο». Ποῦ πῆγαινε νὰ πῇ δηλαδὴ πῶς δὲν τὸν ἐνοιαζε καὶ τόσο ἀνδρὸς τὴν ἔλεπε ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Οὔτε κρύο, οὔτε ζέστη! Μήπως εἶχε κανένα ἄλλο ραντεβουδάκι καὶ ἡ τακτικὴ φράση της ἀπόψε δὲν θὰ μπορέσω τοῦ ἤρθε κουτί; "Ὡ! Χωρὶς ἀμφιβολία αὐτὸ θὰ ἦταν. "Εκλίσσε μάλιστα, τὸ τηλέφωνο διαστικά-διαστικά γιὰ νὰ μὴν προφτάσῃ ἐκείνη νὰ ὑποχωρήσῃ. Πῶς ἔφερε μὲ ποῖα νὰ εἶχε μπλέξει. "Ενας ἄνθρωπος ποτὲ δὲν ἀλλάζει ἔτσι ξαφνικὰ ἀπὸ τὴ μιά μέρα στὴν ἄλλη...

Ἡ καυμένη ἡ Καίτη δὲν μπόρεσε νὰ ἡσυχάσῃ στιγμὴ, ὅλη τὴν ἡμέρα. Τὸ μεσημέρι δὲν εἶχε βρεχτὴ νὰ φάῃ. Κι' ὅταν ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ, οἱ τρομερὲς σκέψεις ποὺ ἀπασχολοῦσαν τὸ μυαλό της δὲν τὴν ἄφησαν νὰ κλείσῃ μάτι. Στριφογύριζε στὸ κρεβάτι της, καὶ τὸ μυαλό της ρωτοῦσε διαρκῶς: «Μὴ ποῖαν εἶχε νὰ πᾶν ἄραγε»;

Καὶ ὅλ' αὐτὰ, ἐνῶ ὁ Γιώργος σκεπτόταν πόσο ἀπότομα εἶχε φερθῇ στὴν Καίτη, γιατί δὲν μποροῦσε νὰ κάνει ἄλλοιως κι' ἔφαγνε νὰ βρῇ μιά λογικὴ ἐξήγησή ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀληθινή. Γιατὶ δὲν ἤθελε μὲ κανέναν τρόπο νὰ δεῖξῃ στὴν Καίτη πῶς φοβόταν τὸν προϊστάμενό του... "Εκείνο ὅμως ποὺ σκεπτόταν μὲ τρόμο ὁ Γιώργος ἦταν μήπως εἶχε κακοφανεῖ ὁ ἀπότομος τρόπος τοῦ στὴν Καίτη, μήπως ἐκείνη εἶχε θυμώσει καὶ—ποῖς ξέρει;—μήπως αὐτὴ ἡ ἀπροσπτη ἀγένεια τὴν ἔκανε νὰ διακόψῃ μαζί του. Παίξεις μὲ τὴ γυναίκα ἐπερφέανεια;

Στενοχωρημένος καὶ μελαγχολικὸς κατέβαινε στὶς ἐφτά τὸ βράδυ τὶς σκάλες τοῦ γραφείου του, ὅταν εἶδε ξαφνικά μπροστὰ τοῦ τὴν Καίτη: τὸν περίμενε στὴν εἴσοδο.

— Καίτη, τῆς εἶπε...

"Εκείνη πῆγε κοντά του μ' ἕνα ἄγριο καὶ θυμωμένο ὄφρος ποὺ ὁ Γιώργος δὲν τὸ εἶχε ἐκτιμῇ ἄλλη φορὰ στὸ γελαστό προσωπάκι της.

— Σοῦ κάνω χαλάστρα, αἶ; ἦταν ἡ πρώτη κουβέντα ποὺ τοῦ εἶπε.

— Τί χαλάστρα; ρώτησε μὲ ἀπορία ὁ Γιώργος.

— Μ' ἀρέσει ποὺ κάνεις πῶς δὲν καταλαβαίνεις. Ποῦ ἔχεις νὰ πᾶς ἀπόψε;

— Πουθενά!

— Ἀές ψέματα! Κάπου ἔχεις νὰ πᾶς!

— Μὰ σοῦ ὀρκίζομαι, ἀγάπη μου, πουθενά.

— Μὴ λές ψέματα καὶ σὲ μένα δὲν περνοῦν αὐτά. Μὴ ποῖαν ἔχεις ραντεβού;

Ὁ Γιώργος ἔπεφτε ἀπὸ ἀπορία σὲ ἀπορία.

— Ραντεβού; Ἀστειεύεσαι Καίτη; — Δὲν ἀστειεύομαι καθόλου! Μὴ κάποιαν ἔχεις ραντεβού.

— Μὰ πῶς σοῦ πέρασε αὐτὴ ἡ ἰδέα; — "Ὅστε δὲν ἔχεις ραντεβουδάκι, αἶ; — Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι οὐκ!

— Τότε γιατί τὸ πρῶτ' ὅμιλος σοῦ εἶπα πῶς δὲν θὰ μπορέσω νὰρθω ἀπόψε, ἐσὺ ἀπάντησες «καλά, καλά, δὲν πειράζει, αὐριο» κι' ἔκλεισε ἀμέσως τὸ τηλέφωνο, ἐνῶ ἄλλοτε ἐπέμενες;

— Γιατί... Γιατί...

Ὁ Γιώργος δὲν εἶχε βρῇ ἀκόμα τὴ δικαιολογία ποὺ ζητοῦσε καὶ σάστισε. "Εμεινε στὸ «γιατί... γιατί...»

— Βλέπεις ποὺ δὲν ξέρεις τί νὰ πῆς; ἐξακολούθησε ἡ Καίτη...

— Μά...

— Ἀφῆσέ με, ἀφῆσέ με, εἶπε ἡ καυμένη καὶ τραβήχτηκε σὲ μιά γωνία τοῦ διαδρόμου γιὰ νὰ κλάψῃ.

— "Ὅστε ἔτσι, αἶ; Μὲ ἄλλες πᾶς; Κι' ἐγὼ ἡ ἀνόητη σ' ἀγαπῶ!

Τότε μόνο ὁ ἀφελὴς Γιώργος κατὰλαβε... τ' ἀποτελέσματα τοῦ τηλεφωνήματος. Κι' ἐνῶ ἡ Καίτη ἔκλαιγε, ἐκεῖνος γελούσε ἀπὸ μέσα του.

Τρόμαξε νὰ τὴν ἡσυχάσῃ.

— Καλά, εἶπε ἐκείνη στὸ τέλος. Δὲν θὰ κλαίω, ἀλλά μ' ἔναν ὄρο. "Ὅτι ἀπόψε

θάρηξ μαζί μου. Δὲν θὰ πᾶς πουθενά... — Θάρω χρυσὴ μου. Πάμε!...

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ἡ τηλεφωνικὴ συνομιλία ἄλλαξε: Ἡ Καίτη ποτὲ δὲν εἶπε πιά πῶς ἀδὲν θὰ μπόρῃ ἀπόψε. Πολὺ συχνὰ ὅμως ἔλεγε ὁ Γιώργος. Καὶ ἔλεγε ἀκριβῶς βραδυὰς ποὺ ἤθελε πολὺ νὰ ἰδῇ τὴ φιλενάδα του...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

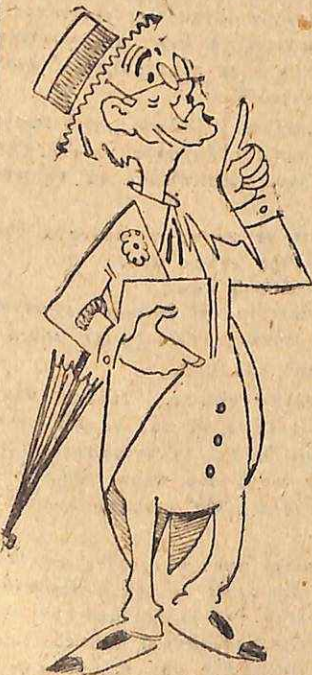
Σοφὰ λόγια

Τὸ πεπρωμένο εἶναι σὰν τὸν καθρέφτη: στραβομοῦριάσε του καὶ θὰ σοῦ ἀνταποδώσῃ τὸν μορφασμό. Χαμογέλασέ του καὶ θὰ τὸ δῆς νὰ σοῦ χαμογελά.

Γιὰ νὰ πιστέψωμε σὲ κάτι, πρέπει νὰ ἔχωμε πιστέψει προηγουμένως στὸν ἴδιο τὸν εαυτό μας.

Κάποιος εἶπε ὅτι οἱ γάτοι δὲν χαϊδεύουν ἐμᾶς, ἀλλὰ χαϊδεύονται: ἐπάνω μας. "Εγὼ δὲν ξέρω τοὺς γάτους, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι πολλὲς γυναῖκες εἶναι ἔτσι.

Οἱ διακοπὲς τοῦ κ. Σχολαστικοῦ

Ἐκδρομικὰ (ν')

Ἡγαπητοί μοι μαθηταί,

Καὶ νῦν γε, συνεχίζω

Γὰ τῆς λαμπρᾶς τῆς ἐκδρομῆς ποθῶν ἐξιστορήσαι. Οὐδόλως δὲ ψευδόμενος — οὐ τοῦτο γὰρ ἐθέλω — Εὐθέως ἐνθυμίζω ὑμῖν, κοινῶς: ἐν «ἀ ψ ε — σ θ υ σ» "Ὡς μόνος δὲ κατὰμονος μὲ σκέψεις χαιρεκάκους τῶν ἐκδρομῶν, σθεναρῶς, ἐφύλλαττον τοὺς σάκκους! "Ἡ πεῖνα, φίλοι κρᾶτιστοι, κακὸς σύμβουλος εἶναι. Κρατῶν δὲ σάκκους παρ' ἐμοί, διαπεπαιστευμένους Οὐκ ἀνεῶμαι ἠθέλησα ἢ πρὸς τὸ θεαθῆναι. Κι' ἵνα μὴ τοῦτους ἐσαεὶ τηρήσω κεκλεισμένους! "Ὡ Ζεῦ!... Ζεῦ πάτερ!... "Απολλόνι!... Γλαυκῶπις μὲ! ("Αθήνη)

Τί ἄρα οὖν ἐώρακα ἐν σάκκοις; Τί οὖν ἄρα; "Ὅποιον ἥδιον νιγμὸν, ἐμῇ κακῇ τῇ πείνῃ Κουλιανῶς ἐσθόμενος, ἐν προφανῇ λαχτάρῃ (Χυδαῖα λέξεις βέλτιστοι), βέβηλον θέσας χεῖρα "Εκάστη τοῦτων πῆρα;

"Ἡδεῖα πρᾶξις κρᾶτιστοι τὸ τρώγειν... Φίλοι παῖδες "Εν σάκκοις καθέωρακα «ψωμοῦς» — κοινῶς μεζέδες — Καὶ πρὸς στιγμὴν, τοὺς ἐκδρομῆς τοὺς φίλους λη (σμονήσας)

Κι' ἰδὼν τερψιλαργύγγια — τρεῖς φρεῦ! — παραφρο (νήσας)

Βέβηλον χεῖρα ἔθεσα, ἐσθόμενος οὐ ψόγον Κι' ἠρᾶμην κρᾶτιστοι «τ σ ι μ β ὠ ν» μονονουχὶ καὶ (τρώγων....)

"Ετρωγα οἰλοι, ἔτρωγα... κατέφαγον τὰ πάντα Μόνος ἐν δάσει εὐρεθεῖς κι' ἔχων καὶ τὴν ἀ β ἄ ν τ α (Χυδαῖα λέξεις, βέλτιστοι!) μετὰ τῶν σάκκων τοῦτων Νὰ συνευρίσκωμαι κἀγὼ ἐκ πείνης μου δεινῆς Ταράτσαν τὴν ἐποίησα, σκεφθεῖς δὲ τὸ τοιοῦτον Εἶπον ἐμοί: — "Ὡ "Απολλόνι! ἡ σὰρξ εἶν' ἀσθενής!...

Τὴν συνέχεια ὀφείλω

Νὰ τὴν γράψω στ' ἄλλο φύλλο.

Ὁ κ. Σχολαστικὸς

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ἡ ΠΡΟΦΥΡΙΑ εἶχε μεγάλη χαρὰ. Γύρισε ἀπὸ τὴν ἐσχολή ἡ κόρη της, ὁ γαμπρός της κι' ἡ μικρὴ ἐγγονή της.

— Καλὲ Στάσα μου ἔλεγε στὴν γειτόνισσα, ἀνοῖξε τὸ σπῖτι μας καλέ! Ἡ μουνε πιά σὰν τὸ κοῦκο ὁλομύναχη κι' ἠπῆα νὰ σκάσω. Τί νὰ σοῦ πῶ! Δὲν μπορῶ τὴν μοναξιά.

— Θὰ χάσῃς ὅμως τὴν ἡσυχία σου μὲ τὰ κλάματα τοῦ μορῶ.

— "Α, μὴ μοῦ τὸ λές! Τὸ πουλάκι μου! Δὲν ἀνοῖγει τὸ στοματάκι του νὰ φωνάξῃ, ἐμένα-μοιάζει στόμα ἔχει καὶ μιλιὰ δὲν ἔχει.

"Εκείνη τὴ στιγμή μιά κοπέλλα μῆ-κε στὴν αὐλὴ καὶ μίλησε στὴν Προφυρία.

Ἡ γῆ, νέα, ὁμορφὴ καὶ καλοκαυ-μένη.

— Ποιὰ εἶναι; ρώτησε ἡ Στάσα.

— Εἶναι ἀξιοδρόμη τοῦ γαμπροῦ μου καὶ τὴν ἐκαλέσανε νὰρθω νὰ μείνῃ μα-τζὶ μας κάμψοςες μέρες.

— Τί ὁμορφο κορίτσι!

Ἡ Προφυρία στραβομοῦριάσε:

— Νὰ τὴ δῆς ἄσπρη καὶ τότες νὰ μοῦ πῆς. Δὲ ξέρεις τί λέει μιά παροι-μία;

"Ὁ σουλουμᾶς καὶ τὸ ραστίκι χάνουν τὴ γρητὰ ραδίκι!

Ἡ Στάσα διαμαρτυρήθηκε:

— Μὰ εἶναι κορίτσι πρᾶμμα, καλέ, μικρὴ.

— Μικρὸ ναι τὸ μάτι τῆς. Γεννημέ-νη στὴν καταστροφὴ. Δεκανηντὰ χρονῶν κιόλας! "Εγὼ ποὺ βλέπεis, δεκανηντὰ χρονῶν εἶχα τὸ πρῶτο μου παιδί. Οἱ τω-ρινὲς κάνουνε πιά τὴν πεμπέκες κι' ἄς πατήσουνε καὶ τὰ τριάντα...

— Εἶναι προκομμένη μάρεμ;

— "Ἡδὲ! Ἀπὸ προγῆς ποὺ ἤρθε ἐκ-πλωμένη βρίσκεται. Καλὲ τί ἀπονιὰ με-ρικές-μερικές. Τ' ἀντερὰ τῆς νὰ δῇ γά-μοι, δὲ θὰ σκόψῃ νὰ τὰ πιάσῃ. Κάνω μὴ τὰ πικρὰ γλυκά, νὰ κατοικυλίσουνε οἱ μέρες νὰ πᾶς στὸ καλὸ, νὰ μᾶς ξεφορ-τωθῇ. Πομένει στὴν Καλλιθέα μὲ τὴ μάννα τῆς καὶ τὸν ἀδερφό τῆς τὸ με-γάλο.

Μετὰ λίγες μέρες ἡ Προφυρία πῆγε στὸ σπῖτι τῆς Στάσας.

— Στάσα μου ἔργα νὰ σὲ καλέσω ἀ-πόψε νὰρθῃς νὰ περάσωμε τὴ βραδυά.

Ἀὐριο φεύγει ἡ λεγάμενη ἡ ἀξιοδρόμη τοῦ γαμπροῦ μου ἡ Λουλοῦ, καὶ γιὰ νὰ τὴν κάνουμε τσιριμβόνια ἡκαλέσανε δυὸ φίλοι, νὰ κάνουνε ἕνα ριτσιβέ-ρισμα.

— Καλὲ μὰ εἶναι ἀνάγκη νὰρθω, εἶ-πε ἡ Στάσα, ποὺ φοροῦσε νὰ πᾶ.

— "Ελα καυμένη καὶ σὺ. Πέτο τῇ μάννας σου κι' ἔλα νὰ ξεσκᾶσῃς. Ἡ

τὰ Κατοροῦματα τῆς ΚΟΝΑ ΠΡΟΦΥΡΙΑΣ

Λουλοῦ τραγουδᾷ κομμάτι. Τὸ λοιπὸν θὰ φέρουνε κιθάρα καὶ μαντολίνο νὰ τὴν ἀ-κομπανιάρουνε νὰ πῇ λέει κανένα τρα-γουδί. "Ελα νὰ μᾶς πῆς καὶ σὺ κανένα, νὰ τῆς δεῖξῃς πῶς ἡτραγουδοῦσανε στὴ Σιδερόνη μιά φορὰ.

— Εὐχαριστῶ κὼνα Προφυρία μου. Πᾶω νὰ σιαχτῶ κομμάτι, νὰ ντυθῶ νὰρθω.

— Σὲ καρτερῶ. Νὰ μὴ λείψῃς γιατί θὰ μοῦ κακοφανεῖ.

Στὶς ἐννέα τὸ βράδυ ἡ Στάσα, ντυμέ-νη, σὰν φεργάδα σημασιολογμένη μὲ διαφόρων χρωμάτων σημαῖες, ἄσπρη ἀπ' τὴν πούτρα γιὰ νὰ κρύψῃ τίς ρυτίδες ποὺ τῆς ἄφτησαν ὁ χρόνος καὶ τὰ θάσανα, ἔφθασε στὸ σπῖτι τῆς Προφυρίας.

Ἡ Σουλτάνα, ὁ Δημητράκης ὁ σύζυ-γός της, ἡ Λουλοῦ, μιά νέα ἀπὸ τὴν Καλλιθέα μὲ τὸν ἀδερφό της καὶ ὁ ἀδερ-φός τῆς Λουλοῦ.

Ἡ φιλενάδα τῆς ἡ Ἀσπασία ἔπαιζε κιθάρα κι' ὁ ἀδερφός της μαντολίνο.

Ἡ Προφυρία μόλις εἶδε τὴ Στάσα ἔ-κανε βρεξή, γιατί θάβρισκε μιά νὰ λένε σιγὰ τὰ δικά της.

— Καλὼς τὴν καλὴ μας γειτόνισσα, καλὼς τῆς. Ἡ κυρία Στάσα εἶναι: σὰ δική μας, εἶπε στοὺς ἄλλους. Μᾶς ἀγα-πᾶ καὶ τὴν ἀγαποῦμε, γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ τὴν ἐκάλεσα Λουλοῦ μου, νὰ περάσῃ μα-τζὶ μας τὴ βραδυά.

Μετὰ τὰ πρῶτα κρασιά, τοὺς μεζέδες τὰ φρούτα ἔδωλεν ἡ Προφυρία χαλδᾷ λέγοντας:

— Θὰ φᾶτε ἕνα χαλδᾷ ποὺ θὰ γλύ-φετε τὰ δάχτυλά σας.

"Ὅλοι τὸν πανέσανε. Ἡ Στάσα εἶπε:

— Για τὰ γλυκά τῆς ἡμιλιούτανε πάντα στὴ Σιδερόνη. Τὰ ρετσέλια τῆς, ἡ-τανε μοναδικὰ, κι' ὁ μπακλαβᾶς τῆς σὲ λίγωνε.

— Εὐχαριστῶ Στάσα μου ποὺ μὲ παί-νας, γιατί ὁ γαμπρός μου πάντα γιὰ τὰ Πολίτικα γλυκά μὰς λέει:

"Ὁ Διευτοκόνης δὲ μίλησε κι' ἡ κόρη τῆς ἡ Σουλτάνα τῆς ἔνευθε νὰ μὴν προ-χωρήσῃ. Μὴ ἐκείνη ἔναειπε:

— "Α! "Εγὼ θὰ τὸ πῶ ἐκείνο ποὺ θέλω κι' ἄς μὲ κρεμάσουνε καλέ!

Ἡ Σουλτάνα γιὰ νὰ μὴν ἀπαχτοῦνε μὲ τὸν ἄντρα τῆς εἶπε:

— "Ελα Λουλοῦ πέ μας ἕνα τραγο-δάκι.

Τὰ ὄργανα γουδίστηκαν, ἔπαιξαν ἕνα ἀκομπανιμέντο, καὶ ἡ Λουλοῦ ἔρχισε:

"Ας μὴ ξεπνοῦσα ὡς τὸ πρῶτ' τί νὰ τὴν κάνω τέτοια ζωή

Τί νὰ δικά σου πόνο... Ἡ Προφυρία στραβομοῦριάσε:

— Καλὲ τραγουδί εἶν' αὐτὸ γιὰ θάσα-νο;!

— Εἶναι ταγκό, εἶπεν ἡ Λουλοῦ, ἀπὸ τὰ μόδενα.

— Πά, πά, πά! Πῆσε καλὲ ἕνα γα-ριτωμένο! "Ὅχι, νὰ μὴ ξεπνήσῃς ὡς τὸ πρῶτ'. Αὐτὸ μοιάζει μὲ κατάρτι Φοδῆ!

Ἡ νέα ποὺ ἔπαιζε κιθάρα εἶπε: — Ὅστε τὸ α' Ἀς ἀλλάξομε! δ-μιλίαν; Ὅστε τὸ α' Ἀς πεθάνω; Τὸ εΣ κ ὁ τω σὲ μ εἰς — Νὰ ποῦμε!

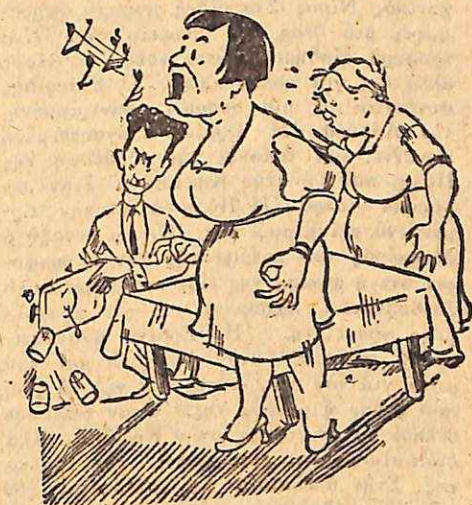
Τὰ ξουρισμένα φρούτα σου τὰ πέντε δαχτυλίδια σου! φώναζε ὁ μαντολινίστας.

Ἡ Προφυρία σηκώθηκε. — Καλὲ μὲ κογιονάρετε; εἶπε. Τρα-

γουδία εἶναι καλὲ αὐτὰ γιὰ θάσανα! Ἡ-βοὶ θὰ λωλαθῶ. Ἀκούς λέει τραγουδία! Ὁ γαμπρός τῆς μῆψε στὴ μέση γιὰ νὰ μὴ θυμώσουν οἱ ἄλλοι καὶ εἶπε:

— Αὐτὰ εἶναι τὰ σημερινὰ τραγουδία μαμά.

— Νὰ τὰ βρᾶστε νὰ τὰ κάνετε πανά-

Ὁ Δημητράκης θυμώνει καὶ ρίχνει τὸ δίσκο μὲ τὰ ποτήρια.

δα τέτοια ξεράσματα. "Αχ! Ποῦναι ἐ-καίνο τό:

Μοῦ παρήγγειλε τ' ἀηδὼν νὰ τοῦ πλέξω μιά φωλιτὰ γύρω-γύρω μενεξέδες καὶ στὴ μέση δυὸ φίλια!

Ἀμὲ τὸ ἄλλο:

Κουμπάρς μου κουμπάρς μου Παπούτσια θέλω πάρς μου!

"Ελα Στάσα τράβα καλὲ ἕνα σα-ματὴ νὰ δοῦνε τί θὰ πῇ μεράκι τοῦ μα-νέ. Πέ μας ἕνα ταμπάχ ανιὼ τι-χο, ἕνα ἀντὰμ ἀμάν ν' ἀνοῖξῃ ἡ ψυχὴ μας!

Ὁ Δημητράκης θυμώσε καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἡ Στάσα ἄρχισε τὸ ἀμάν ρίχνει τὸ δίσκο μὲ τὰ ποτήρια καὶ τὰ κάνει θρύμ-ματα.

Ἡ Προφυρία σηκώθηκε σὰν τίγρις!

— Δὲν ντρέπεσαι μαρὲ μασκαρὰ νὰ φέρνεις ἔτσι μέσα στὸ σπῖτι σου; Δὲ βλέπεις ἐμένα ποὺ κάνω ἀπομονὴν σὲ ὁδὰ καὶ δὲν ἀνοῖγω τὸ στόμα μου νὰ χαράξω λόγο;

Ὁ Δημητράκης σηκώθηκε ν' ἀπαντή-σῃ, μὰ ἡ Στάσα πῆρε τὴ Προφυρία ὄξω.

— Τί νὰ σοῦ κάνω Στάσα μου, ποὺ δὲν εἶμαι καυκατζῆ καὶ ἀντροχωρίστος; εἶπε, εἰδεμὴ θὰ τὸν ἔκανα ἐγὼ αὐτὸ τὸν ντελπεντῆρη νὰ συχαίνεται νὰ δῇ τὰ μούτρα σου! Φωτιά νὰ τὸνε κάψῃ!

ΣΤΑΒΙΟΣ

ΧΡΥΣΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ένα μοντέρνο αθηναϊκό μυθιστόρημα γραμμένο από τον Κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Τα προηγούμενα

(Η ξανθούλα Έρμινά, κόρη γνωστοτάτου τραπεζίτου των Αθηνών, αποφασίζει μετά την χρεωκοπία του πατέρα της να εργασθεί. Σ' αυτό την βοηθεί ο νεαρός μηχανικός Νίκος Σταυρίδης που της προσφέρει μια θέση στο γραφείο του. Ένα τρυφερό αίσθημα ένώνει τους δύο νέους αλλά όχι για πολύ καιρό. Ο Σταυρίδης συνδέεται με μια όμορφη παντρεμένη, την Λάουρα. Η Έρμινά απογοητευμένη πηγαίνει και βρίσκει την εξαδέλφη της Πόπη, που ζει στην Κηφισιά μ' έναν μεσόκοπο γιατρό. Η Πόπη πείθει την Έρμινά να μείνει μαζί της. Έν τω μεταξύ ο δικηγόρος του πατέρα της την πληροφορεί ότι η μητέρα της είχε κάνει μια πολύ επιβλαβή κατάθεση για τον κρατούμενο τραπεζίτη. Η Έρμινά αναγκασμένη πηγαίνει στον άνακριτή και του μιλεί για τον πατέρα της και για τη ζωή που ζούσε η μητέρα της. Όταν τελείωσε θέλησε να επιστρέψει στην Κηφισιά, αλλά διαπιστώνει ότι είχε χάσει την τσάντα της. Στην απελπισία της σκέπτεται τον φίλο της εξαδέλφης της, τον γιατρό Φαρόδη. Πηγαίνει στο ιατρείο του και εκεί κατάπληκτη ακούει τον γιατρό να της κάνει ερωτική εξομολόγηση. Η Έρμινά τον σταματά και φεύγει για την Κηφισιά. Βρίσκει εκεί τον Σταυρίδη που την περιμένει. Της λέει ότι την αγαπά πάντα και την πείθει να τον ακολουθήσει. Ο Σταυρίδης τ' είχε χαλάσει με την φιλενάδα του Λάουρα που είχε αρχίσει να του στοιχίζει πολλά. Άλλως τε μόνη της ή νέα γυναίκα επεδίωξε την ρήξη αυτή, ψάχνοντας να βρει έναν άλλο φίλο που θα της εξασφάλιζε τα απαραίτητα).

16ον

ΔΕ ΔΥΣΚΟΛΕΥΤΗΚΕ έννοείται. Ο κύκλος των παλτών της γνωστών ήταν αρκετά μεγάλος. Κι' έτσι ο άνθρωπος που της χρειαζότανε βρέθηκε άμέσως. Ήταν ένας καπνέμπορος που συνεχώς ταξίδευε στη Μακεδονία για τις δουλειές του. Τύπος μάλλον άξεστος και χονδροειδής, μ' ένα ήθελε να κάνει τον «καλλιτεργημένο» νομίζοντας πως για να φανεί τέτοιος ήταν αρκετό να λείπει τ' αρέσει η μουσική και να φιλάει τ' αχέρια των γυναικών. Ζαμπάνης λεγότανε. Χαρίλαος και χαϊδευτικά Λάκης. Έτσι τον φώναζε κι' η Λάουρα, που για να τον δώσει απ' την αρχή την πολυδάπανη θέση του κλονισμού έραστην προσποιήθηκε την έρωτευμένη!

Ο Ζαμπάνης ήταν ξυπότος άνθρωπος. Κι' εκτός απ' την αρώστικα του ανομιμίας που τον γελοιοποιούσε, ήταν και λογικός. Μά η πείρα του, τον είχε πείσει πως πώς το σωστό είναι να πιστεύεις

όλα τα ψέματα που σου λένε οι γυναίκες αν θες να περάσεις μαζί τους ωραία χρόνια! Έτσι όταν η Λάουρα του είπε πως τον αγαπάει και πως δεν μπορεί να ζήσει χωρίς αυτόν, δεν εδυστάσθηκε καθόλου. Το δέχτηκε σαν κάτι πολύ φυσικό κι' εκείνη έπαιρνε όρκο πια πως μεγαλύτερο κορόιδο απ' το Ζαμπάνη δεν υπάρχει στη ζωή.

Τούτ' εξήγησε, έννοείται, ότι δεν μπορεί να βρίσκεται μαζί του παρά μόνο λίγες ώρες, γιατί έχει σπίτι, οικογένεια, υποχρεώσεις και τα λοιπά. Κι' αυτός όμως δεν δυσαρεστήθηκε. Άς πήγαινε η Λάουρα σπίτι της για να πηγαίνει κι' αυτός... στο δικό του! Γιατί, κι' ο Χαρίλαος ήταν παντρεμένος! Κι' είχε μάλιστα και δυο παιδιά!

Όπωςδήποτε η Λάουρα ήταν ένθουσιασμένη μαζί του. Του τραβούσε όσα ήθελε, κι' ο Νίκος της δέ στενοχωριότανε τώρα καθόλου γιατί δεν τον ένοχλούσε σε τίποτα.

Πέρασ' έτσι λίγος καιρός, με την άνεση της. «οικονομικής άρρωξης» του Ζαμπάνη. Ζήσαν ήσυχα. Η Λάουρα τον αγαπούσε πάντα πολύ το Νίκο, κι' ήταν το ίδιο όρμητική κι' άχόρταγη μαζί του. Ο Σταυρίδης όμως ένιωθε λίγο δυσμένη μέσα του τη φωτιά και δε μπορούσε μάλιστα να το εξηγήσει. Τι είχε συμβεί άραγε; Ήταν ένας δυνατός πόθος που άρχισε φυσικά να περνάει, θαδίζοντας σιγά-σιγά προς τον κόρο; Ή τον μαγνήτισε ο τύπος της Λάουρας, η ελεύθερη ζωή της, και το εμπειρο έρωτικό ύφος της που έδινε σπάταλες υποσχέσεις για την ικανοποίηση μεγάλων καπρίτσιων; Πάντως εν' απ' τα δυο θα συνέβαινε. Γιατί αέρωτας όπως τον έννοουμε όταν τον αναφέρουμε χωρίς ιδιαίτερες εξηγήσεις, ωρισμένως δεν υπήρχε άμεσα σ' αυτόν και την Λάουρα. Αυτά που ζε νομίζει στην αρχή, πως τάχα είχε γεννηθεί μεταξύ τους φυσική έπαφή κι' επ' ήταν απλάσμενος ο ένας για τον άλλο, κατάλαβε πολύ γρήγορα πως ήταν αποτελέσματα ενός παρεξηγημένου ένθουσιασμού. Δεν μπορούσε όμως να πη τίποτα. Και στο κάτω-κάτω της γραφής δεν ήθελε και να χωρίσει με τη Λάουρα που τ' άρεσε πάντα και που είχε πάρει μια εξυπηρετική κι' αθόρυβη θέση στη ζωή του.

Μια μέρα όμως που εκείνη του έφρα-νίστηκε στο γραφείο με καινούργιο «αν-σάμπλ»—έν' ανοιξιάτικο ταγιέρ «φουέζα» κι' άσσορι όλα τ' αέθισσούνα— ξαυιά-στηκε και τ' ανέθηκε το αίμα στο κεφάλι. Που εύρισκε τα λεπτά ή Λάουρα αν είχε αληθινά σταματήσει την παλιά της ζωή; Δεν τη ζήλευε τόσο. Μά η σκέψις πως είχε αναλάβει το συνημένο και ταπεινωτικό ρόλο του υπεργαίου τον έκα-νε άναστατο.

Δεν της είπε λέξη. Ήθελε όμως την α-πόφαση να την παρακολουθήσει. Και πραγματικά, το ίδιο απόγευμα δόθηκε νωρίς λέγοντας πως είχε μια έκτακτη δουλειά, την παραφύλαξε, την πήρε το κατόπιν και την είδε να μπαίνει στο υπόγειο μ.α. μικρής πολυκατοικίας, στην ο-δόν Φυλής.

Σε μισή ώρα χτύπησε, δυνατά κι' αι-φνιδιαστικά. Ήταν τόσο γεροί οι χτύποι που ο Ζαμπάνης αν κι' ήταν απ' τους ανθρώπους που εύκολα τρομοκρατούνται αναγκάστηκε να βγεί να τ' ανοίξει με τις πυτζάμες. Μόλις τ' άνοιξε, ο Νίκος τού-δωσε μια σπρωξιά και προχώρησε κατ' εθείαν μέσα όπου βόηκε τη Λάουρα στο σημείο εκείνο που οι πολλοί θερμάμοι συ-ζυγοί σκοτώνουνε «αία λόγους τιμής». Της είπε, δυο χυδαίες θροισίες, την είδε να πέφτει στα πόδια του κλαίγοντας και να κέρνεται σαν έρπετο, άκουσε τις παζμα-διστικές δικαιολογίες της—«τάκανα για να μ' έ' επιβαρύνω επειδή σ' αγαπώ κ.τ.λ.—και στο τέλος την έφτυσε κατά-μουτρα και έφυγε χτυπώντας πίσω του την πόρτα. Βγήκε έξω και άπομακρύν-θηκε τρέχοντας σχεδόν. Σε λίγο όμως, συνήγαγε έντελώς. Ένωιωθε τώρα τον εαυτό του ξελαφρωμένο και θριαμβευτή.

Ναι. Θριαμβευτή! Γιατί την είχε ξε-σκεπάσει, γιατί της είχε δείξει πως αυ-τός δεν άντεχε σε άρρωστες ιδέες και σ' εξωραϊσμένες βρωμιές και το σπουδαί-οτερο, γιατί είχε βρει μια τόσο σοβαρή ά-ωρομή να γλυτώσει απ' τη Λάουρα χωρίς να χυμιάει τύψη.

—Έτσι όμως βρέθηκε πάλι μόνος του. Κι' όσο νάταν, είχε χάσει τα νερά του. Η ζωή του άλλαξε πάλι κι' οι και-νούργιες του συνήθειες δε μπορούσαν πια να διατηρηθούν. Ουμήθηκε μια φράση πουχε διαβάσει σ' ένα ελληνικό μυθιστό-ρημα: «Η ζωή μας είν' ένα έργο που έχει επιτυχία ανάλογα με τον τρόπο που παί-ζουμε το ρόλο μας και στις κομικές και στις δραματικές σκηνές. Όπωςδήποτε ό-μως, πάντα πρωταγωνιστεί η Γυναίκα. Ο άντρας σούδποτε!» Αυτόνοο λοιπόν τούλειπε τώρα ή πρωταγωνίστρια.

Μαριάζει πηγε ο νοός του στην Έρμι-να. Από αντίδραση στην πλήξη; Από τη φυσική ανάγκη της άναζητήσεως που ο-πάρχει σ' όλους τους ανθρώπους μόλις μένουνε μόνοι τους; Μπορεί κι' απ' τα δυο. Πάντως ή άνάμνησή της, τούφερε πάλι στο νοό τις παλιές περαστικές του τύψεις, που τούτη τη φορά όμως δεν τις έβγαζε, γιατί δεν είχε τίποτ' άλλο να θυμάται.

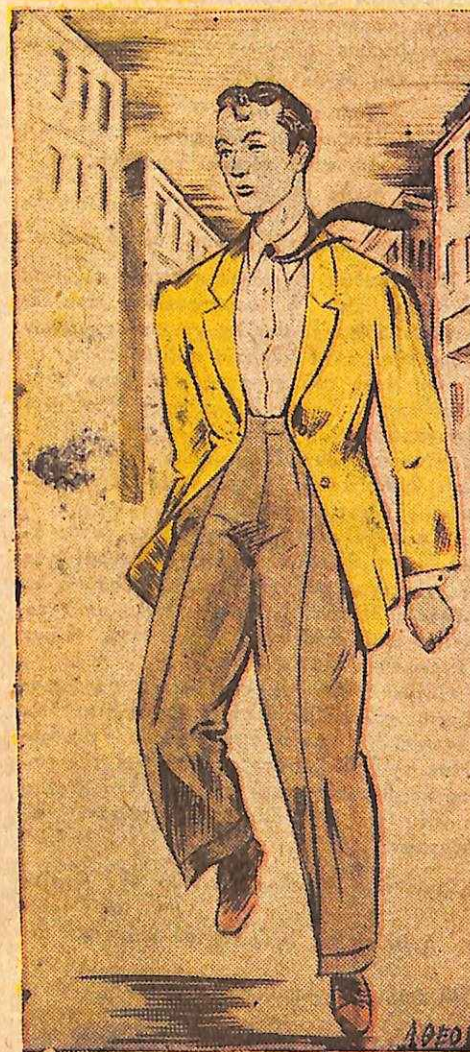
Άμέσως άρχισε να ψάχνει για την Έρμινά. Ρώτησε παντού, όπου νομίζε, μ' κανείς δεν ήξερε να του δώσει μι-θετική πληροφορία. Ώσπου τέλος θυμήθη-κε τον δικηγόρο του πατέρα της κι' αυ-τός πραγματικά, του είπε πως μένει στην

Κηφισιά με την Πόπη και τούπε και το ξενοδοχείο.

Έτσι, τρεις μέρες ύστερ' απ' την α-πόλυση της Λάουρας, ο Σταυρίδης κι' η Έρμινά, κατέβαιναν άγκαλιά μέσα σ' ένα ταξί, δακρυσμένοι κι' οι δυο κι' άμι-λητοι...

Τώρα ο Νίκος ήταν ένθουσιασμένος! Απ' την στιγμή που συναντήθηκαν είχε πείσει τον εαυτό του πως μόνο... τη Έρμινά αγαπούσε και πως όλη αυτή ή εφήμερη ιστορία με τη Λάουρα δεν ήταν παρά ένα νοσηρό και λιγάκι ντροπιασμέ-νο καπρίτσιο!

Η πρώτη μέρα που ξανάμισε το ζευ-γάρι, πέρασε όπως ήταν φυσικό, με μεγά-

Απομακρύνθηκε τρέχοντας σχεδόν

λες τρυφερότητες και με παιδικές τρέλ-λες.

Το μεσημέρι, φάγανε σ' ένα ταβερνάκι της Φαληρικής άκτής, που ήταν οι δυο τους εκείνη την ώρα, κι' έπειτα έκαναν έναν αρκετό περίπατο με άργό βήμα και με κλειστό στόμα.

Αέξη σχεδόν δεν είχαν! Εκτός από κάτι μισόλογα κι' από μερικά σφιγμένα χεριών κι' οι δυο τους τη φοβόντουσαν κατά βάθος τη συνεννόηση, γιατί ο ένας είχε βρει άπροετοίμαστο τον άλλο!

Έκείνος έπρεπε βέβαια να της διηγη-

θώ με λεπτομέρειες την υπόθεση της Λά-ουρας. Και δεν είχε προφτάσει να τη σκηνοθετήσει κατάλληλα στο μυαλό του. Τό μόνο που της είπε—γιατί αυτό βρή-κε πως μπορούσε να το πη— ήταν ότι πάντα την άναζητούσε, και δεν μπορού-σε να την άνακαλύψει!

Η Έρμινά το πίστεψε, κι' ή εξήγηση αυτή έλυσε τη γλώσσα του Νίκου, που βόηκε την εύκαιρία να συμπαραλάβει την Άλήθεια των ηγεσινών περασμένων του και να της έκμυστηρευτή ότι όλο αυτό το αρκετά μεγάλο διάστημα που είχαν χωρίσει, το πέρασε άπελπισμένος, χωρίς να τρώει, χωρίς να κοιμάται, και χωρίς να μπορεί να συγκεντρώσει το νοό του για να εργαστεί.

Έκείνη του ώμολόγησε τότε πόσο της έκανε κόπο να ζή μακριά του και πόσο έδωπε τη ζωή άχαρη και χωρίς ένδια-φέρον όλο τον καιρό που ζήσανε χωρι-στά. Τούπε ακόμα για τα δάκρυα που την έπαιρναν άξαφνα, για την παγερή μοναξιά που τόσο δυνατά την ένιωστε ύ-στερ' απ' την έγκατάλειψη του μόνου ανθρώπου που είχε στον κόσμο.

— Τώρα όμως, της είπ' ο Νίκος, δεν θα χωρίσουμε ποτέ!

Κι' εκείνη χαμογέλασε μελαγχολικά. Της την είχε στραγγαλίσει πια την ελ-πίστία και την άωρότητα.

— Θάθελα πολύ να σε πιστέψω, τ' ά-πάντησε μ' ειλικρίνεια. Μά δε μπορώ!

Περιπλανήθηκαν και άργά τη νύχτα στις άκρογαλιές. Κάπου φάγανε πάλι. Ήπιανε πολύ. Και κατά τις δύο, πήραν ένα ταξί και φτάσανε στο σπίτι του Σταυρίδη. Η Έρμινά μπήκε μ' άπόλυτη συναίσθηση της σημασίας που θάχε γι' αυτήν ή νύχτα. Δεν τούφερε ώστόσο καμμιάν αντίρρηση. Μοιρολατρικά, υπά-κουγε στο ύποπτονόητο της που την έ-σπρωχνε στην άγκαλιά του.

Ήταν το ίδιο εκείνο σπίτι που στέ-γαζε ίσαμε προχτές τον έρωτά του με τη Λάουρα. Όλα εκεί μέσα φλυαρούσαν μ' άναίδεια για κείνην. Τ' άρωμά της ήταν διάχυτο σ' όλο τον άέρα. Στο μπάνιο μέ-σα ήταν πεταμένο ένα θαλασσί «κουπι-ναϊζόν». Στην κρεβατοκάμαρα υπήρχαν πάντα τα πασουμάκια της, ένα ζευγάρι κάλτσες ριχμένο άκατάστατα χάμω, έτσι όπως τώχε αφήσει την τελευταία φορά πουφουγε βιαστική για το ένοχο καθή-κον της.

Ο Νίκος το βόηκε φοβερό να συστήση για πρώτη φορά τον έρωτά στην Έρμι-να, εκεί μέσα!

Την άφησε λοιπόν μια στιγμήούλα στο χόλλ, συμάζεψε όσο μπορούσε την κρεβ-δατοκάμαρα, κι' ύστερα την πήγε μέσα, τη φίλησε και την καληνύχτισε.

— Έγώ θα κοιμηθώ στο ντιάνι. Έ-ξω, είπε.

Σ τ ο έ π ό μ ε ν ο : Η συνέχεια.

(Είκονογράφησης Α. Θεοφιλοπούλου)

Απ' τη ζωή

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

★ Η μοιραία γυναίκα έ-χει έξοφλήσει. Σήμερα την ένίκησε ή άπλη και εύθυμη γυναίκα.

★ Αν φαντάζονται οι γυναίκες πως μπορούν να καταλήξουν έναν άνδρα με δυο μεγάλα μάτια σκιασμένα με μαύρο κραγιόν, και μ' ένα ζογρο-φιστό, μακρουλό στοματάκι, κάνουν λάθος. Τον έπηρεάζουν περισσότερο αν γνωρίζουν να του πλέξουν ένα πουλ-όδερε.

★ Άλλοτε ή μοιραία γυναίκα έκα-νε τους άνδρες να κλαίνε. Σήμερα τους κάνει να σκάζουν στα γέλια.

★ Μόνον ή μόδα έχει αλλάξει, όχι όμως και ή ουσία των πραγμάτων. Ίσως να έχη αλλάξει και το γούστο των ανθρώπων. Οι γυναίκες έχουν μείνει πάντα οι ίδιες. Τα σημερινά κορίτσια δεν είναι λιγώτερο μοιραία από τα χθεσινά, είναι όμως πιο έξυ-πνα.

★ Μια μοιραία γυναίκα και ένας μοιραίος άνδρας δεν αγαπιούνται πο-τέ μεταξύ τους. Μοιάζουν με δυο άρ-νητικούς πόλους που δεν δίνουν φώς. Η αλήθεια είναι πως και οι δυο τους γνωρίζουν τα ίδια κόλπα και δεν ά-φήνουν τον εαυτό τους να σπασωθεί από τα θέληγτρα του άλλου.

★ Υπάρχουν βέβαια ακόμη μερι-κοί άφελείς που μαγεύονται από το σπουδαίο ύφος ώρισμένων γυναικών και άγνωστών την αξία μερικών άλλων γυναικών που ζουν μια φυσική και άπλη ζωή. Οι άνδρες αυτοί δεν έέ-ρουν πως οι μοιραίες γυναίκες στο πρώτο κύκλωμα της πραγματικότητας ξεφουσκώνουν σαν τα μπαλόνια και πως οι άλλες γυναίκες, αντίθετως, με την μετριοφροσύνη τους, είναι για την ζωή και για τον έρωτα ό,τι και τα ροκανίδια στις κάσες μεταφοράς. Δεν τους δίνουμε σημασία, αλλά χω-ρίς αυτά, τα λεπτότερα αντικείμενα γίνονται κομμάτια με το παραμικρό σπρώξιμο.

★ Όταν μια γυναίκα είναι άληθη να ένδιαφερόσασ άσκει την γοητεία της ακόμη και όταν στέκεται να τη γανίσση δυο αινά. Δεν χρειάζεται να δημιουργήση «άτυμφοιρα» με σκέρ-τσα και φλυαρίες.

★ Οι αληθινά μοιραίες γυναίκες που αναφέρει ή ιστορία είναι εκείνες που δεν έχουν κάμει ποτέ καμμιά προσπάθεια για να είναι μοιραίες και για τις όποιες μπορεί να λεχθή: «Μά πως διάβολο μπόρεσαν να μαγεύσουν έτσι το ισχυρόν φύλον!»

★ Οι μοιραίες γυναίκες πληγώνον-ται πάντοτε από το σκληρό γεγονός ότι βρίσκουν χλιμούς άνδρες να τις λατρεύουν αλλά κανένα που να θέλη να τις άνακαλύψει.

ΤΑ «ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ»

ΜΟΛΙΣ έτελείωσαν ο πρώτος Βαλκανικός Πόλεμος, έκαμαν την εμφάνισή τους στο θέατρο «Νέα Σκηνή» της «Ομονομίας» τα «Πολεμικά Παναθηναία», που έμειναν περίφημα. Η επιθεώρηση αυτή έπαλζετο από τον θίασο της Κας Κοτοπούλη και η ίδια έπαιζε αρκετά νούμερα με πολύ μπρίο.

Από τον Απρίλη του 1913 άρχισε να γίνεται λόγος στους θεατρικούς κύκλους και στις εφημερίδες για το «θεατρικό αυτό γεγονός» που έτοιμάζονταν. Στους δύο συγγραφείς των «Παναθηναίων» προστέθη και τρίτος για να συμβάλει στην επιτυχία των «Πολεμικών Παναθηναίων». Δηλαδή στην δυάδα Γ. Τσοκοπούλου και Μπάμπη Αννίνου προστέθηκε και ο Πολύβιος Δημητρακόπουλος, που απέφρασε πια να μη γράφει ιδιαίτερες επιθεωρήσεις.

Τη Δευτέρα 27 Μαΐου 1913 έδόθη η πρεμιέρα των «Πολεμικών Παναθηναίων», που την πρόσμεναν όλοι με ανυπομονησία απερίγραπτη. Όλη η καλύτερη Αθηναϊκή κοινωνία, που τώρα δεν παύει το πόδι της σ' επιθεωρήσεις, εγγείψε την πλατεία της «Νέας Σκηνής». Μά οι γνώμες του κοινού διαίρεθηκαν. Άλλοι εύρισκαν το έργο θαυμάσιο κι' έχειροκροτούσαν με μανία όλα τα νούμερα, κι' άλλοι εύρισκαν ότι έλειπε το πνεύμα. Κάποιος μάλιστα καλαμπουριστής είπε: — Τώρα που έγιναν τρεις οι συγγραφείς του έργου, κατάντησαν ή να μείνουν ή να περυνάζονται...

Μά ως έδοξεν ή ήταν το περίφημο αυτό έργο, που κράτησαν ολόκληρη νύχτα στη σκηνή κι' έκαμε μοναδικές εισπράξεις.

Το σύνολο των «Πολεμικών Παναθηναίων» έχωριζόταν σε τρεις πράξεις και παιζόταν με 6 σκηνογραφίες. Η μισή πρώτη πράξη παιζόταν με σκηνογραφία την πλατεία του Συντάγματος. Έκει έγινετο και μια θαυμαστά σκηνή με τους ακουρασμένους, δηλαδή με τους στρατιώτες που δεν έπληγαν στο μέτωπο, αλλά έμειναν στα διάφορα στρατιωτικά γραφεία. Το άλλο μισό της πρώτης πράξης έπαλζετο στον σιδηροδρομικό σταθμό Λαρίσης, όπου επιβιβάζονταν οι στρατιώτες για τα σύνορα. Η πράξη έκαμε ένα πλήθος πρωτότυπα νούμερα.

Η δεύτερη πράξη ξετυλίγεται στην άρχη στο Φάληρο. Έκει έμεινε στην επιθεώρηση ο Στόλος μας με τις νίκες του. Μά έσαυρίζετο και η Αρμάδα με νούμερα, με άσπετα με καλαμπούρια. Στο δεύτερο μέρος της δεύτερης πράξης ο θεατής έβλεπε στρατιώτες του στρατού μας

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - Τά αθηναϊκά θέατρα από το 1910-1920

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΥΠΟ ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

στους πρόποδες του Όλυμπου. Έκει γίνονταν διάφορα στρατιωτικά έπεισόδια. Κι' ήταν πολύ περίεργη και μεγαλοπρεπής μαζί ή σκηνή, που έκλεινε την δεύτερη πράξη. Σ' αυτήν παρουσιάζονταν οι αρχαίοι θεοί του Όλυμπου, που κατέβαιναν από τα ύψη της κατοικίας των μεταρρυθμισμένων και βελτιωμένων στα σκηνικά.

Η κ. Κοτοπούλη ως Αρβανίτισσα, στα «Πολεμικά Παναθηναία».

μερινά ήθη και έθιμα και... τραγουδούσαν! Η τρίτη πράξη άρχισε στην Θεσσαλονίκη και έτελείωσε με μίαν απόβρωση. Και αυτή ήταν γεμάτη με άπρόοπτες σκηνές και με τραγουδάκια.

Η μουσική των «Πολεμικών Παναθηναίων» ήταν νέα για τους Αθηναίους. Είχε σταχυολογηθεί από ξένα μουσικά έργα. Μά είχε και πρωτότυπα κομμάτια.

Ανάμεσα σ' αυτά είναι το μέρος «Νίκη» του Σαμάρα, που συνετέθη επίτηδες. Μα έστρεψε στην επιθεώρηση ήταν ο Κορίνιο. Στο έργο έπαιζαν άνω από 30 πρόσωπα. 18 ήταν γυναίκες, νέες και ώριμες. 80 νέα κοστούμια παρουσιάστηκαν. Οι σκηνογραφίες εξωγραφίστηκαν από τον ζωγράφο κ. Πέτρον Ρόμπιν.

Το κέντρο του θαυμασμού του κοινού στα «Πολεμικά Παναθηναία» ήταν η Μαρίκα Κοτοπούλη. Έπαιζε πολλά νούμερα, έχορεψε με κέφι κι' έτραγουδούσε μελωδικώτατα. Παρουσιάστη ως Άλβανία, δηλαδή ως... Αρβανίτισσα σύζυγος από το Μενίδι κι' έτραγουδούσε σε γλώσσα Έλληνο-Άλβανική. Παρουσιάστη ως δούλτσα Μαριωρή, αλλά και σ' άλλους ρόλους...

Ο Α. Γονίδης παρουσιάστη ως Τζανέτος, Ζακυνθινός ντυμένος με ρούχα μισοστρατιωτικά και μισοπολιτικά. Φορούσε ζακέ, αλλά και στρατιωτικές γκέτες και Εβζωνικά τσαρούχια. Τον συνόδευαν ή Κα Σαπφώ Άλκαίου ως Ζακυνθινή Μαντίνα. Ο κ. Έμ. Καντιώτης είχε μεγάλη επιτυχία ως κοίταρας επιτυχίας

Ο κ. Μήτσος Μυράτ παρουσιάζετο με στολή Γάλλου αξιωματικού του ναυτικού ως... Πιέρ Λοτι και με μονόκλ ως ανταποκριτής του πρακτορείου «Ρώτες». Μά έτραγουδούσε και στα τετράστιχα αυτά έσαυρίζοντο όλα τα γεγονότα της ημέρας. Οι Έμ. Καντιώτης και Α. Μαρίκος ένεφανίζοντο σ' ένα νούμερο και ως... μαμές, ντυμένοι γυναικεία και με κομικά καπελλάκια στο κεφάλι. Ο Ν. Παλμύρας ένεφανίζετο ως μάγειρος... της Άγγλικής διπλωματίας. Άλλ' ένεφανίζετο και χορός ωραίαν κοριτσιών που ήταν μεταμορφωμένα σε νοσοκόμες του στρατού και σε ναυτάκια...

Ήταν ακόμα κι' ένα άλλο νούμερο, που έκαμε κρότο. Ήταν ο ηρωϊκός εύωνας, που με το τσαρούχι του έλυσε το Ανατολικό ζήτημα. Παρουσιάζετο στη σκηνή μεγαλοπρεπής και άρεσμένος κι' έτραγουδούσε το γνωστό ζωηρό τραγουδάκι, που άρχιζε έτσι:

Ίγώ είμ' ίγώ
Ίβζουναί μου γουρ
που ζω στον κόσμο τιμημένα,
ποιός κουραμπιές,
ποιός ντιστεγές,
μπορεί να βγί μπροστά σε μένα...

Και καθώς ο μεγαλοπρεπής, εύωνας έχορεψε και ή φουστανέλλα του έκινετο ρυθμικά, θέλλα χειροκροτημάτων έξεσπούσε στην πλατεία του θεάτρου.

Οι νίκες του στρατού μας ήταν τότε νωπότατες. Και ο ένθουσιασμός ξεσπούσε ασυγκράτητος. Έτσι πολλές φορές οι παραστάσεις των «Πολεμικών Παναθηναίων» έμοιαζαν με πατριωτικές διαδηλώσεις... Ωραίοι καιροί!

Τα «Πολεμικά Παναθηναία» έκτος από όλα τ' άλλα, είχαν και τ' απαραίτητα τετράστιχα, που τα τραγουδούσε ο κ. Μήτσος Μυράτ. Κι' άρεσε πολύ αγιά το λεπτό και εύγενικό παίξιμό του, όπως έγραφαν οι εφημερίδες.

Κάθε βράδυ νέα τετράστιχα παρουσιάζοντο στα «Πολεμικά Παναθηναία». Έκαμα ένα βράδυ ο κ. Μυράτ έτραγουδούσε το ακόλουθο τετράστιχο για τον τότε πρωθυπουργό και για τον απαραίτητο συνοδό του και ιδιαίτερο γραμματέα κ. Μαρκαντώνη:

Είπαν τον Πρόεδρο Καβούρ οι Άγγλοι
(και οι Γάλλοι)
κι' ο Κλέαρχος έφώναξε με μιά χαρά με
(γάλλοι):
Και πάλι δε χωρίζουμε, χρυσέ μου Λευ
(τεράκη),
εσύ θα είσαι ο Καβούρ κι' εγώ το κα
(βουράκι).

Για τον βασιλέα του Μαυροβουνίου Νικήτα, που το κράτος του ενίκησε στον πρώτο Βαλκανικό πόλεμο και όμως έπειτα συνεχωνόθη με την Σερβία, ο κ. Μυράτ έτραγουδούσε το ακόλουθο τετράστιχο μετά καλαμποριού:

Ο γέρος του Μαυροβουνιού με λιοντα
(ρίσια στήθη)
παλληκαρία ενίκησε και όμως ενίκηθη,
Τί να σου κάμωμε κι' εμείς παλληκαρά
(Νικήτα),
που τόνονά σου έφτιασε μιά νίκη και
(μιά ήττα).

Μά τα τετράστιχα των «Πολεμικών» (Συνέχεια στην σελίδα 37)

Μοντέρνα ειδύλλια

ΨΕΥΤΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Η καμαριέρα τάχασε μόλις άνοιξε την πόρτα και θρόνιζε μπρος στον στρατηγό Σαρντέ.

— Ο κύριος γύρισε κιόλας; Έκανε καταπληκτική. Σίς περιμέναμε το Σάββατο...

— Ναί, αλλά ξεμπερδέψα γρήγορα με τα γυναικεία και... νάμαι. Η καρδιά δεν είναι έδω;

— Όχι, αλλά μπορώ να την φωνάξω. Είναι έδω πλάι, σε μιάς φίλης της. Καθίστε να τρέξω να την είδοποιήσω.

Ο Φρανσουά Σαρντέ μπήκε στο σαλόνι. Το πρώτο πράγμα που είδαν τα μάτια του μόλις μπήκε, ήταν ή φωτογραφία του πάνω σ' ένα γραφειάκι. Κι' αντίκρισε ή φωτογραφία της Πάολας που του χαμογελούσε όλο υποσχέσεις.

Ένοιωσε κάποια ικανοποίηση. Έ... δεν ήταν και μικρό πράγμα να βλέπει τον έαυτό του σ' αυτή την τιμητική θέση, κοντά σε κείνο το πλαίσιο που άγνιστοβόλυνε από νειάτα και ομορφιά. Μέσα σ' αυτό το σπίτι ένοιωσε τον έαυτό του νέο. Έσχευσε ότι σήκωνε στην πλάτη του πενήντα δυό ολόκληρες... άνοιγεις. Η Πάολα ήταν τόσο καλή... Ήταν εύτυχισμένος μαζί της.

Ήταν αλήθεια πως δεν του στοίχιζε και λίγα αυτή ή εύτυχία, αλλά δεν παραπονιόταν γι' αυτό. Καταλάβαινε ότι ή χαρά που του προσφέρόταν δεν θα μπορούσε να πληρωθεί ούτε με όλο το χρυσάφι του κόσμου. Είναι τόσο καλό να νοιώθεις ότι μπορείς ακόμα να κινής το ενδιαφέρον μιάς γυναίκης; Και ή Πάολα είχε ριχθεί με τόση προθυμία και αγάπη στην αγχαλία του!...

Τί σημασία είχαν τα διάφορα δώρα που μπορούσε να της κάνει; Χρήματα δεν δέχονταν ποτέ ή Πάολα. Του τ' είχε τονίσει... Και τα δώρα άκούα που λάβαινε, τα υποδεχόταν πάντα με παράπονα και με παρατηρήσεις. Στο τέλος, όμως, υποχωρούσε. Μά τί... Μήπως καθήκον κάθε άνδρος που αγαπά δεν είναι να γεμίσει δώρα την γυναίκα που του δίνει τη χαρά της αγάπης;

Πλησίασε στο γραφειάκι για να δει καλύτερα την φωτογραφία. Τό άγνό βλέμμα της νέας και το έχκαρδιο χαμόγελό της τον γέμισαν γαλήνη.

Έξαφνα όμως ένοιωσε την

ανάγκη να έπωφεληθώ αυτής της μοναξιάς για να ψαχουλέψω ανάμεσα στα πράγματα της Πάολας. Κι' έτράβηξε το άριστερό συρτάκι του γραφείου. Τα μάτια του έπεσαν σ' ένα μισοτελειωμένο γράμμα. Ο γραφικός χαρτί της Πάολας.

Τό πήρε και διάβασε. «Αγαπημένη μου. Πές ότι με ζηλεύεις για την τύχη μου. Και όμως! Αν ήξερες τί άνιάρ που είναι νάσαι φίλη ενός άνδρος που είναι σκεδόν γέρος! Και νάχη και την άπαίτηση να του είσαι πιστή. Νάσαι έρωτευμένη μαζί του και να αναγκάζεσαι να προσποιείσαι απ' το πρωί ως το βράδυ... Όχι, όχι, πιστέψέ με! Καλύτερα νάχης την έλευθρία σου. Ρωτάς τώρα αν του είμαι πιστή; Α... παραίται περιεργή, αγαπημένη μου! Σου λέω μόνο ότι έδω στην πλάξ υπάρχουν πολλοί που με φλερτάρουν και ότι δεν θάχα παρά την δυσκολία της έκλογής αν τό αποφασίζα...»

Ο Φρανσουά Σαρντέ έμεινε σαν χαμένος. Για μιά στιγμή ένοιωσε την ανάγκη να της κάνει σκηνή, να φωνάξει, να δειρή. Έστρεψε όμως σκέφτηκε την γελοιοποίησή και συγκρατήθηκε. Καταβάλλοντα μιά μεγάλη προσπάθεια κατόρθωσε να ξαναβρεί την αυτοκυριαρχία του και δταν σε λίγο γύρισε ή Πάολα, τον βρήκε να ξεφυλλίζει χαμογελώντας, κάποιο έδωμο περιοδικό.

— Τί έκπληξες!... Είμαι τόσο χαρούμενη που σε βλέπω! του φώναξε.

— Και όμως Πάολα— και ή φωνή του άρχισε να τρέμει λιγάκι— θα λυπηθής πολύ άμα μάθεις τον σκοπό της βιαστικής μου επιστροφής.

— Γιατί; Τί συμβαίνει; Με τρομάζεις.

— Ήρθα... Ήρθα για να σου πω ότι χωρίζουμε!

— Άστειεύεσαι; του είπε και κινδύνισε.

— Καθόλου... Είναι ανάγκη να γίνω αυτό. Παντρεύομαι!

— Και μου τό λές με τόση άταραξία;

— Τί να γίνω, Πάολα! Είναι αδύνατο να ξεφύγω.

Ποέπει... Καταλαβαίνεις...

Και ο Φρανσουά προσπάθησε να της εξηγήσει τους λόγους.

Τόν είχαν εκδιώξει. Όχλανε τη θέση του αν δεν υπέκυπτε.

Έπρεπε να γίνω έτσι.

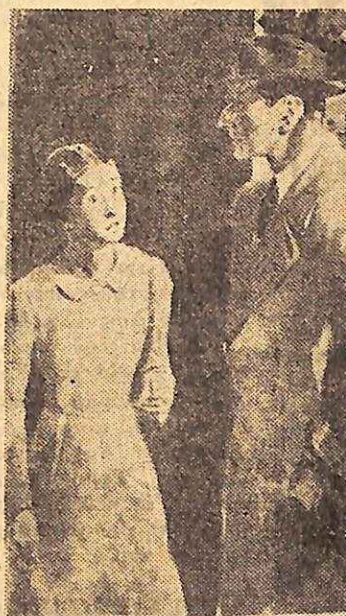
Η Πάολα είχε άρχισε να κλαίει τώρα.

— Θα της βγάλω τα μάτια... φώναξε. Ψεύτη! Κι' εσύ, που μου λές πως μόνον έμένα αγαπάς.

Ο Φρανσουά με μεγάλη δυσκολία κρατούσε τα γέλια του.

Επί τέλους ή καταγής πέρασε. Τα μάτια της Πάολας θλαμμένα, στηλώθηκαν, έρωτηματικά τώρα, πάνω του.

— Κι' έμένα, τί θα με κά-

Η καμαριέρα τάχασε...

νεις; ψιθύρισε άναστενάζοντας.

— Ερώ ποιά είναι το κα-
θόν μου, άποκρίθηκε άπλά ο Σαρντέ.

Η Πάολα κατάλαβε και πιστή στο σύστημα που είχε πάντοτε ακολουθήσει προσποιήθη ότι προσεβλήθη.

— Φρανσουά! Τί είναι αυτό που μου λές;

— Έχεις δίκιο, συγχώρεσέ με!— Έκανε ο Φρανσουά προσποιούμενος ότι είχε καταλάβει την γκάφα του— έχασα τί άνυστερόβουλη είσαι!

Η Πάολα όμως σκέφτηκε ότι ή διαμαρτυρία της πάρα ήταν έντονη και κινδύνευε να την κάνει να χάσει ένα σημαντικό ποσό. Προσπάθησε λοιπόν άμέσως να επανορθώσει το πράγμα.

— Απειτά από σένα!... Ποτέ! Μόνο (και χαμηλώσε γεμάτη συστολή τα όμορφα μάτια της)...

...να... αν ήθελες κάτι για να σε θυμάμαι...

— Πές μου, αγάπη μου, τί θές... Σε άκούω.

— Νά... εκείνο το κολλιέ πουδχα δώ ή εκείνη τη μέρα...

— Μόνον αυτό, χρυσή μου!

Η Πάολα για πρώτη φορά τώρα κατάλαβε τί έχανε.

Ήταν τόσο γενναίόδωρος ο Φρανσουά! Γιατί να παντρεύεται; Άς είναι όμως, έμένα κολλιέ μετατρέπεται εύκολα σε χαρτονομίσματα.

Ρίχτηκε στην αγχαλία του και τόν φίλησε θερμά.

— Άντιο αγάπη μου. (Αναστεναγμός.) Νά με θυμάσαι πάντα. (Δεύτερος άναστεναγμός.)

— Άντιο, αγαπημένη μου!

Ο Φρανσουά γύρισε στις δουλειές του και ή Πάολα σε δυό μέρες λάβαινε ένα πακέτο που περιείχε ένα υπέροχο κολλιέ: το τελευταίο δώρο του έραστού της.

Δυό εβδομάδες αργότερα ο στρατηγός έπαυσε το παρακάτω γράμμα:

«Αγαπητέ φίλε, είμαι αλήθεια πολύ-πολύ στενοχωρημένη που αναγκάζομαι να σου γράψω για ένα ζήτημα κάπως λεπτό. Άλλά πιστεύω πως πρέπει να σε είδοποιήσω.

Πήγα σήμερα το κολλιέ σου στον χρυσόχοο για να το σι-
άξει το φερμουάρ. Λοιπόν, ο χρυσόχοός μου είπε ότι τα παρακατάρια είναι ψεύτικα.

Πράγμα που μου έπεσεδαίωσε σε λίγο και ένας άλλος χρυσόχοος έπου πήγα για να δώ-
θω ο πρώτος μουδς πη άλήθεια. Φαίνεται ότι σε εξηπάτησαν. Αγαπητέ Φρανσουά,

Σε είδοποιώ λοιπόν, για να φροντίσεις να εξακριβώσης τί συνέβη και να μου πής τί να κάνω. Φιλιά. Πά ο λ α.

Η άπάντησής έφθασε την έπομένη:

«Αγαπητή φίλη,

Σπεύδω να σε καθισχύασω. Δεν με εξηπάτησε ο χρυσόχοός. Πέρα πολύ καλά ότι τό κολλιέ ήταν ψεύτικο. Και για ψεύτικο την έπληρωσα. Τί τα θές; Σε ψεύτικη αγάπη, μόνο ψεύτικα κομμάτια αξίζουν.

Για να σε κάνω να καταλάβεις καλύτερα σε παραπέμπω στο γράμμα που έτοιμάζονταν να στείλεις στην φίλη σου Λέλα, την ήμερα που ήρθα δέξασα να σε δώ. Θέλησα άφωνα να σε δώ. Θέλησα πλούστατα να σου δώσω ένα μαθημα και να σε πληρώσω με τό ίδιο νόμισμα. Τό κολλιέ μου σε να τό κρατήσεις για ένθύμιο. Χωρίς φιλή. Φρανσουά»

«Γ. Γ. Και για να μη νομίζεις πως εξακολουθώ να σου δέλω τίποτα, σου έσωκλείω ένα τσέκ 10.000 φράγκων.

» Θα θυμάσής ίσως μ' τί να γίνω; Τά λεπτά είναι τό μόνο μυστικό να νά ξευποχρεώνεται κανείς με γυναίκες σαν και σένα!...»

ΣΟΡΖ ΟΥΜΠΕΡ

από χαμηλή συλλογή!

—...Έλας πώς δὲ μπο-
ρούσε νὰ μείνῃ σὲ ἐκεῖνο τὸ
σπίτι μαζί με τὴν μητέρα μου
ποὺ ἦτανε τόσο μελαγχολικὴ
καὶ χωρὶς ἐμένα ποὺ ἔλειπα
πάντοτε σὲ ταξίδι. Ἀνιούσε.
Πινιότανε. Εἶχε ἀρρωστήσει
ἀπὸ θλίψη καὶ στενοχώρια. Δι-
αρκῶς ἔλεγε πὼς ἤθελε νὰ
φύγῃ. Κι' ἐγὼ τῆς εἶπα μιά
μέρα: «Πήγαινε λοιπὸν στὸ
σπίτι σου. Ἐγὼ δὲν μπορῶ
νὰ τρέχω πίσω ἀπὸ σένα!»
Καὶ ἐκεῖνη ἔφυγε... Μὰ δὲν
ἦλθε σὲ σὰς; Δὲν σὰς εἶπε
τίποτα;

Χτύπησε μιά πόρτα σὰ νὰ
κλεισε ἀπορόπτα καὶ ὅλα σω-
πάσανε. Προφανῶς οἱ συγγε-
νεῖς τὸν ἐτράβηξαν μακριὰ
γιὰ νὰ τοῦ ζητήσουν περισσό-
τερος ἐξηγήσεις. Ἡ Ἐλσα
ἐκπληκτικῶς τότε ἐκεῖ, γεμά-
τη ἀπελπισία καὶ μίσος ἔλυον
νὰ ἀπὸ τὴν ὀργή της καὶ τὴν
ἐπιθυμία τῆς ἐκδικήσεως. Θυ-
μήθηκε τὴν πεθερά της, ἐκεί-
νη τὴν κουφὴ γυναῖκα, ποὺ
φαίνονταν σὰν χωριάτισσα
καὶ δὲν τῆς ἔλειπε ποτὲ τίπο-
τα, ἐκεῖνο τὸ ἄθλιο σπῆτι, ὅ-
που ζούσε, μὲ τοὺς γάτους
ποὺ τριγύριζαν ἀμύλητοι στὴν
κουζίνα, ἐκεῖνο τὸ σπῆτι ποὺ
δὲν εἶχε κανένα λουλούδι, κα-
νένα βιβλίο, καμμιά χαρὰ καὶ
πλημμύριζε μονάχα ἀπὸ σα-
σαρία σὰν ἐγύριζε ὁ Σέργιος.

Ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ ἀνοίξε
ἡ πόρτα καὶ μπῆκε αὐτὴ.
Ἐκεῖνη δὲλῃσε νὰ πεταχθῇ
ἀπὸ τὸ κρεβάτι νὰ τὸν κε-
ραυνοβολήσῃ, ἀλλὰ δὲν μπο-
ροῦσε.

— Πῶς πᾶς;
Στεκόταν ἐκεῖ μπροστὰ τῆς,
ὀγκώδης σὰν πύργος, αἱ τό-
σο δυνατὸς ποὺ δὲν ἤξερε πῶς
νὰ χρησιμοποιοῦν τὴ δύναμή
του. Ἐκεῖνη τὸν διέκοψε:
— Ἀσχημὴ δουλειὰ μοῦ
κατάφερες.
— Ἐγώ;
— Βέβαια. Δὲν ἤξεραν τί-
ποτα...

— Σὺ τὴν ὠργάνωσες λοι-
πὸν αὐτὴ τὴν κωμῶδια; Ἦρ-
θες ἐδῶ, προσποιήθηκες πὼς
μένεις πάντα μαζί μου, πὼς
εἶσαι μιά καλὴ σύζυγος καὶ
σὺ ἐν τούτοις ἀνακαίνεις τὴ
ζωή σου ὅπως ἔλεγες πάν-
τα.

— Μὰ αὐτὸ ἔγινε γιὰ νὰ
μὴν ὑποφέρω. Γιὰ νὰ μὴ
τοὺς δώσω μιὰν ἀνώφελη στε-
νοχώρια. Πῶς δὲν καταλα-
βαίνει;

— Ὁ! Καταλαβαίνω... Καὶ
ἡ ζωὴ σου; Πῶς τὴν ξανά-
φτιαξες;

— Θανατία. Ἐργάζομαι.
Εἶμαι ὑπάλληλος. Ἀπέκτησα
ἕνα σπιτάκι δικό μου...

— Ἀ! Ἐγὼ μὲν ὠστόσο
στὸ ξενοδοχεῖο. Ἡ μητέρα
ξαναγύρισε στὸ χωριό.

— Ἐνὰς τῶποθ εἴν καὶ
σένα, εἶπε ξερὰ ἡ Ἐλσα, γιὰ
τὸ ξενοδοχεῖο ἀκριβῶς εἶναι
κατωμένο!

— Ἰσως νάχης δικήν.
Ὁρῶσιν καὶ γιὰ νὰ τοῦ
δείξῃ πὼς εἶχε πιά κουρασθῇ
καὶ πὼς αὐτὸς ἔπρεπε νὰ πη-
γαίνῃ, ἔκλεισε τὰ μάτια της
καὶ προσποιήθηκε πὼς εἶχε
κοιμηθῇ.

Ἐκεῖνος, ἀφοῦ στάθηκε καὶ
τὴν κύτταξε μιά στιγμὴ σιω-
πηλός, ἔφυγε πατώντας στὶς
μύτες τῶν ποδιῶν.

Ὅταν ἔγινε καλὰ ἡ Ἐλ-
σα, προσπάθησε μὲ κάθε τρό-
πο νὰ κερδίσῃ τὴν συγγνώμη
τῶν δικῶν της γιὰ τὴν ἀνώ-
μαλὴ κατάστασή της. Ὑπο-
σχέθηκε πὼς δὲν ὑπονοοῦσε
σὲ κάποιον τὸ θαυμάσιο δια-
μερισμάτι της, τὴν φωλιά
της καὶ πὼς θὰ ἔμενε μαζί
τους, ὅπως ἄλλοτε. Μὰ πόσο
θλιβερό κι' ἀντιπαθητικὸ τῆς
φαίνονταν αὐτό! Ὅλα τὰ πρό-
σωπα ποὺ τὴν τριγύριζαν στε-
νοχωριόταν. Ἡ μητέρα της
σκοπούζε διαρκῶς τὰ δάκρυά
της, ὁ πατέρας της σταβο-
κυττούσε καὶ οἱ ἄλλοι ἔμεναν
ἀπαθείς καὶ σιωπηλοί.

Πόσο στενοχωριόταν ἡ
Ἐλσα μέσα σὲ κείνη τὴν ἀ-
τυχή! Ἀλλὰ καὶ στὸ
γραφεῖο, ὅλα τῆς φαίνονταν
τώρα πὼς εἶχαν ἀλλάξει. Οἱ
συνάδελφοί της ἦταν ψυχροί.

Ὅσο γιὰ τὸν κ. Σανζεραίν,
αὐτὸς τὴν ἀπέφουε τελειῶς
καὶ δὲν τὴν ἐρώτησε οὔτε γιὰ
τὸ βιολὶ τοῦ ποὺ ἔπρεπε νὰ
βρίσκειται ἐκεῖ, πάνω στὸ πι-
άνο, στὴν ἀγαπημένη της
φωλιά. Καὶ ἡ Ἐλσα ἐνοιώθη
μιά τόσο μεγάλῃ νουσταλγίᾳ
γιὰ ἐκείνη τὴν φωλιά, μιάν ἀ-
ληθινὴ δίχα κατοχῆς, τόσο
ποὺ στὸ τέλος, σφίγγοντας
τὴν καρδιά της, ἔστειλε ἕνα
γράμμα στοὺς δικούς της, ζή-
τησε συγγνώμην καὶ ξαναγύρι-
σε στὸ σπιτάκι της.

Ἀγαπημένο σπιτάκι! Ἀ-
γαπημένη φωλιά! Ἦταν ἄ-
ληθεια λίγο σιωπηλό, λίγο
μοναχικὸ γιὰ μιά νέα γυναί-
κα. Μὰ ἐκεῖνη ἤλπιζε πὼς θὰ
ζωντανεύουν ὅλα ἐκεῖ μέσα ἀ-
πὸ τὴν παρουσίᾳ της, ἀπὸ τὴ
ζωτικότητά της. Καὶ νὰ ποὺ
τῆς φάνηκε πὼς εἶχε γυρῆ-
σει... Μπορεῖ νὰ εἶχε δοθεῖ ὁ
κ. Σανζεραίν, σιωπηλὸς καὶ
γελαστός σὰν νὰ πληροφόρη-
θηκε μυστηριωδῶς τὴν κουφὴ
τῆς ἐπιθυμία, γιὰ ν' ἀπαντή-
σῃ στὴν πρόσκλησή ποὺ τοῦ
ἀπηθύνετο ἡ ξαναγεωμένη ψυ-
χή της, ποὺ διψοῦσε τόσο πο-
λὸν γιὰ λεπτὲς συντροφί-
ες, τὴν αἰσθητικὴ μουσικὴ, τὰ
γλυκόλογα, τὴν ἐρωτικὴ φι-
λία.

Μόλις χτύπησε τὸ κουδούνι
ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ. Ἐμφανίστη-
κε. Ὁ Σέργιος ἦταν μπροστὰ
της.

— Ἐσὺ;
— Δὲν θὰ μὲ περιμένεις!

Ὁ Σέργιος μπῆκε ἤρεμα,
ἔβγαλε τὸ καπέλλο του, κρέ-
μασε τὸ παλτό του καὶ ὕστα-
ρα ἔβαλε τὰ χέρια στὶς τσέ-
πες του. Κύτταξε τριγύρω, ἔ-
κανε ἕνα βῆμα ἐπάνω, ἕνα
βῆμα κάτω καὶ τὸ διαμέρισμα
ὀδυρμὸς εἶχε ἐπιθεωρηθῇ.

Ἰσως νὰ ἦτανε λιγάκι μικρὸ
γιὰ νὰ τὸν χωρέσῃ, ἔτσι γε-
ροφταγμένος καθὼς ἦταν, μὲ
τόσο φαρδιὲς πλάτες. Ἀλλὰ
τὸ μελαγχρινό, ἡλιοφθινό, ὅ-
λο ὕψος, ἐφθικὴ φρεσκάδα
καὶ σφιγγὸς πρόσωπό του συν-
τονίζονταν τόσο περίφημα μὲ
τὴν ἀτυχήσασα τοῦ σπιτιοῦ!

— Συμπαθητικὸ, εἶπε, πο-
λὸ συμπαθητικὸ!
Καὶ κἀνῆσε πάνω σ' ἕνα
νιόβαν.

— Ἦσυχα γιὰ τὸ Θεό, ἡ-
συχὰ! ἀναστενάξε ἐκεῖνη. Μὴ
μιλᾷς τόσο δυνατὰ.

— Καὶ γιατί;
— Μπορεῖ νὰ σ' ἀκούσουν
οἱ γείτονες.

— Καὶ τί περᾷ; Δὲν ἔ-
χω σκοπὸ νὰ πῶ τίποτα κα-
κό. Ἀντιθέτως. Κἀνῆσε κον-
τὰ μου, ἐδῶ... Σκέψου πὼς
ἦρθα νὰ σ' ἀποζημιώσω γιὰ
ἔλα.

— Ἀλήθεια;
Πεισματωμένη ἡ Ἐλσα
κἀνῆσε κοντὰ του μὲ τὸ κορμί
ἀλύγιστο, μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ
καὶ μ' αὐστηρὸ ὕφος.

— Ναι, φαντάσου πὼς κα-
τέλῃξα στὸ συμπέρασμα, ὅτι
γιὰ ἔλα, γιὰ ἔλα τὰ σφάλμα-
τα φταίω ἐγώ. Γιὰ νὰ εἶμαι
σύντομος, φέρθηκα σὰν ζῶο.

— Λιγάκι ἀργὰ τὸ κατὰλα-
βεις, εἶπε ἐκεῖνη.

— Ἀσφαλῶς συνέχισε, ἔ-
κείνος, ὑπῆρξε ζῶο. Μὰς μέ-
νει ὅμως καιρὸς γιὰ νὰ διορ-
θώσω μὲ τὸ κακό... Καὶ τί ὡ-
ραία ποὺ εἶναι ἡ φωλιά σου,
ἡ φωλιά μας...

Θέλησε νὰ σηκωθῇ, νὰ τὸν
κεραυνοβολήσῃ, νὰ τὸν πετάξῃ
τουλάχιστον ἔξω, ἀλλὰ ἐκεῖ-
νος τὴν κρατοῦσε τώρα δυ-
νατὰ.

— Λιγάκι μικρὴ, ἀλλὰ μὲ
τὸν καιρὸ θὰ τὴν ἀλλάξωμε,
ὅταν θὰ κερδίσω πολὺ περισ-
σότερα. Γιὰ τὴν ὥρα θ' ἀντι-
παρστήσωμε αὐτὰ τὰ ἐπι-
πλάκια μὲ ἐπιπλα ἀληθινά,
στέρεα. Ἐγὼ τὰ μέσα γιὰ νὰ
τὸ κάνω. Ἐξέρεις. Αὐτὸ τὸν
τελευταῖο καιρὸ κέρδισα ἄρ-
κετὰ. Ἐσὺ θὰ τὰ προσέχῃς
πολὺ τὰ καινούργια μας ἐπι-
πλα. Δὲν θ' ἀφῆσῃς νὰ πέ-
φῃ ἐπάνω σκονίτσα. Μ' ἔρε-
σει πολὺ ἡ τάξις καὶ ἡ πλά-
στρα. Τὸ ξέρεις!

Ἐκεῖνη προσπάθησε νὰ κου-
...

νήσῃ τὸν ἄνδρα ἀπὸ τοὺς ὀ-
μους, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἦταν τόσο
δυνατός! Τότε ἡ Ἐλσα φώ-
ναξε μανιασμένη:

— Μὰ τί λές; Ἐγὼ πρέπει
νὰ πηγαίνω στὸ γραφεῖο μου!

— Στὸ γραφεῖο; Μὴ μὴ
κάνεις νὰ γελᾷσω. Ἡ γυναί-
κα μου δὲν θὰ ξαναπατήσῃ
ποτὲ πιά τὸ πόδι της σὲ γρα-
φεῖο.

Ἡ Ἐλσα θέλησε ν' ἀντι-
σταθῇ. Ἀλλὰ ὁ Σέργιος τὴν
πῆρε ἀποφασιστικὰ στὴν ἀγ-
καλιά του καὶ τὰ χάρδια ἐνός
συζύγου ποὺ εἶναι ἀποφασισμέ-
νος νὰ ἐπιβάλῃ τὴ θέλησή
του στὴ γυναῖκα του εἶναι
διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ χάρδια ἐ-
νός νέου ποὺ ὑποχωρεῖ στὶς ἱ-
διοτροπίες τῆς γυναίκας του,
προσπαθώντας ἀπλῶς νὰ τίς
ἀποφύγῃ μὲ κάθε θυσία.

Γι' αὐτὸ ἡ Ἐλσα ἐνοιώσε
νὰ παραλῇ κάθε της ἀντί-
σταση. Ἐνοιώσε νὰ πλημμυ-
ρίζῃ μέσα στὶς φλέβες της ἕ-
να λάγνεμα πῶς ἡδονικὸ κι'
ἀπὸ τὸ μεθυστικὸ κρασί. Ἐ-
νοιώσε τὴν καρδιά της νὰ
θερμαίνεται ἀπὸ μιὰν εὐδι-
μονία ἀνάμικτη μὲ ἀγωνία.

Μονάχα ὁ ἔρωτας μπορεῖ
νὰ κάνει τέτοια θαύματα. Μο-
νάχα ὁ ἔρωτας μπορεῖ νὰ κά-
νῃ ἕνα πρόσωπο ποὺ φαίνε-
τανε προτῆτερα ἀποκρουστι-
κὸ νὰ φαίνεται γλυκὸ καὶ ὁ-
μορφο σὰν πρόσωπο ἀρχαγγέ-
λου καὶ μιά φωνὴ βραχνή νὰ
ἀκούγεται γλυκεῖα καὶ πει-
στικὴ σὰν οὐδὲν αὐστηρὴ.

Ὁ Σέργιος τὴν ἄφησε ἄρ-
γότερα ἐκεῖ νὰ ριγῇ ἀπὸ τὴ
νέα της εὐτυχία, σηκώθηκε
καὶ ἀνῆλθε τσιγάρο. Ἐνῶ κά-
πνιξε εἶδε στὸ βάθος τοῦ πιά-
νου καὶ τὸ βιολὶ καὶ εἶπε μὲ τὸ
ἀπλοῦκό του ὕφος:

— Θὰ ἦτανε καλύτερα νὰ
τὰ διώξωμε αὐτὰ τὰ δύο.
Πιάνουμε μεγάλο τόπο!

Ἐτσι τὴν ἐπομένη ἕνας μι-
κρός πῆρε τὸ βιολὶ καὶ τὸ
πῆγε στὸν κ. Σανζεραίν μ'
ἕνα μυρμιλάτο παγεροῦ ἀπο-
χαιρετισμοῦ. Ἦρθαν καὶ δύο
ἀχθοφόροι καὶ πῆραν τὸ πιά-
νο.

— Εὐτυχῶς, — εἶπανε κυτ-
τάζοντας μὲ ἐχθρότητα τὸ
πιάνο καὶ ξύνοντας τὸ κεφά-
λι—εὐτυχῶς τὰ σκαλιά εἶναι
λίγα.

Ἡ Ἐλσα στὸ κατῶφλι τὸ
κύτταξε νὰ φεύγῃ. Οἱ ἀχθο-
φόροι λυγίζαν ἀπὸ τὸ βάρος
του. Τὸ καυμένο τὸ πιάνο
φαίνονταν σὰν ἕνα ταπεινωμέ-
νο, ἀνώφελο τέρας, ποὺ κατέ-
βαινε τὰ σκαλιά πηδηχτά.

Καὶ ὅταν τὰ κατέβασαν, ἡ
Ἐλσα ἀνέπνευσε μὲ ἀνακού-
φιση κι' ἔκλεισε καλὰ τὴν
πόρτα. Ἐνοιώσε πὼς τώρα
μόνον ἡ φωλιά της ἦταν πραγ-
ματικὴ φωλιά...

ΣΑΡΑ ΠΡΟΣΠΕΡ

Τὰ ἐρωτήματα τῆς «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

-Ποιό ἦταν τὸ ΠΡΩΤΟ σας ΑἶΣΘΗΜΑ;

ΣΗΜΕΡΑ τὸ ἐρώτημά μας τίθε-
ται εἰς τὸν Διευθυντὴν τῆς ἡφ-
μερίδος «Ἀσύρματος», τὸν δη-
μοσιογράφον κ. Γ. Τζιρακοπούλου.
Πράγμα παράξενο ὅμως. Παρατηρήθη-
δὲ πολλοὶ ἂν ὄχι οἱ περισσότεροι ἀπὸ
τοὺς δημοσιογράφους δὲν ἔχουν—ὡς ἱ-
σχυρίζονται τουλάχιστον—καμμὴν αἰ-
σθηματικὴν περιπέτειαν! Καὶ κάποιος
γνωστὸς ποιητὴς καὶ συγγραφεὺς ποὺ ἔ-
χουσε τὴν παραπάνω παρατήρησή μου,
δὲν κοατήθηκε.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς
παρασημοφορῶν τὸν
κ. Γ. Τζιρακοπούλου.

αἰσθήματα νὰ ξεχνῶνται καὶ τοὺς δη-
μοσιογράφους νὰ δυσκολεύονται νὰ ἀ-
παντήσουν.

Δημοσιογραφία θὰ πῇ κίνησις, ζωὴ,
δράσις μακριὰ ἀπὸ ρωμαντισμὸς καὶ αἰ-
σθηματολογίες. Ἡ ἀδιάκοπη κίνησις τοῦ
«ρεπορτάζ» κι' ὁ συνεχὴς πυρετὸς τῶν
εἰδήσεων καὶ τοῦ τυπογραφείου, ποὺ κά-
νει τὸν δημοσιογράφον νὰ ψάχνῃ νὰ βρῇ
τίτλους συγκλονιστικούς καὶ νὰ ζητᾷ νὰ
παρουσιάσῃ μὲ στοιχεῖα τῶν 42 ἐξάστη-
λα συνταρακτικὰ γεγονότα, ἡ ἀέναη ἀ-
γωνία τοῦ ἐπαγγέλματος, ἂν δὲν σκοτώ-
νῃ νάρκωνει τουλάχιστον τὸν ἐρωτισμὸ
του. Ἡ ζωὴ του τὸν ἀναγκάζει νὰ εἶναι
πρακτικὸς. Τὰ ὄνειρα καὶ τὰ αἰσθηματι-
κὰ παραλήρηματα τὰ ἀγνοεῖ. Ὁ ποιητὴς
ἀγαπᾷ πολλὰς φορές καὶ ἀπὸ μακριὰ,
καὶ τὸ αἶσθημά του ξεσπάει σὲ στίχους.

Ὁ δημοσιογράφος δὲν διστάζει νὰ φέρῃ
τὴν ἐκλεκτὴ τῆς καρδιάς του καὶ νὰ τῆς
δείξῃ τὰ κολοσσιαῖα μηχανήματα τῶν
πιστηρίων, καὶ νὰ ὀδηγήσῃ τὸ ξανθό, τὸ
καστανὸ ἢ τὸ μαῦρο τοῦ «ὄνειρου» στὰ
μελάνια τοῦ τυπογραφείου.

Ἄς ἔλθωμε ὅμως τώρα στὴν ἀπάντη-
σιν τοῦ κ. Τζιρακοπούλου:
— Τί νὰ σὰς πῶ, φίλε μου... Αὐτὸ
ποὺ μ' ἐρωτᾷτε εἶναι πολὺ παλιὰ ἱστο-
ρία. Τὰ χρόνια ὅμως ποὺ πέρασαν μοῦ
ἀσήμεσαν τοὺς κροτάφους καὶ μοῦ θαυ-
πώσανε τὶς ἀναμνήσεις τῆς πρώτης νεό-
της. Τὸ πρῶτό μου αἶσθημα, ἀγαπητέ,
δὲν μπορῶ νὰ σὰς τὸ πῶ γιατί, δυστυ-
χῶς, δὲν τὸ θυμάμαι... Ἄν θέλετε, μπο-
ρῶ νὰ σὰς πῶ τὸ τελευταῖο.

— Τί νὰ σὰς πῶ, φίλε μου... Αὐτὸ
ποὺ μ' ἐρωτᾷτε εἶναι πολὺ παλιὰ ἱστο-
ρία. Τὰ χρόνια ὅμως ποὺ πέρασαν μοῦ
ἀσήμεσαν τοὺς κροτάφους καὶ μοῦ θαυ-
πώσανε τὶς ἀναμνήσεις τῆς πρώτης νεό-
της. Τὸ πρῶτό μου αἶσθημα, ἀγαπητέ,
δὲν μπορῶ νὰ σὰς τὸ πῶ γιατί, δυστυ-
χῶς, δὲν τὸ θυμάμαι... Ἄν θέλετε, μπο-
ρῶ νὰ σὰς πῶ τὸ τελευταῖο.

Ἀπαντοῦν σήμερα οἱ κ. κ.
Γ. ΤΖΙΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ καὶ
ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

— Αὐτό, κ. Τζιρακοπούλε, θὰ μπο-
ρούσαμε νὰ τὸ μάθωμε καί... μόνοι μας,
μὲ τὴν δημοσιογραφικὴ ἀδακρυσία... Ἐ-
κείνο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει ἰδιαιτέρως, εἶ-
ναι τὸ πρῶτό σας αἶσθημα...

— Τί νὰ γίνῃ ὅμως, ἀφοῦ δὲν τὸ θυ-
μάμαι; Ἐξ ἄλλου, γιατί νὰ κοπιᾷτε νὰ
ἀνακαλύψετε τὸ τελευταῖο μου αἶσθημα;
Δὲν εἶναι μυστικὸ, τὸ ξέρουν τόσοι πολ-
λοί... Κυκλοφορεῖ εὐρύτατα...

— Δηλαδή;

— Τὸ τελευταῖο μου αἶσθημα, λοιπὸν,
τὸ πῶ δυνατό, τὸ πῶ φλογερὸ, τὸ πῶ
μεγάλον, εἶναι ἡ ἐφημερίδα μου, ὁ «Ἀ-
σύρματος». Σ' αὐτὴν ἔχω ἀφιερῶσει πιά
τὴν ζωὴ μου καὶ σ' αὐτὴν διαβέτω ὅλες
τὶς ὥρες τῆς ἡμέρας μου, ἀλλὰ καί... τῆς
νύκτες!

Ἀπάντησις ἔξυπνη, ὦραία, δημοσιο-
γραφικὴ, ἀλλὰ ὄχι ἀπολύτως ἱκανοποιη-
τικὴ. Εὐτυχῶς ὅμως ποὺ ὁ Θεὸς ἐπλασε
καὶ τοὺς ποιητάς...

Ὁ κ. Ἀργυρόπουλος

Πανελληνίως γνωστὸς καὶ ἀγαπητὸς
ποιητὴς, διηγηματογράφος, δικηγόρος,
πρόεδρος τῆς εταιρίας λογοτεχνῶν, ὁ κ.
Μιχαὴλ Ἀργυρόπουλος δέχεται ἀναπάν-
τεχα τὸ ἐρώτημά μας. Στὸ γραφεῖο του,
περιμένοντες νὰ τελειώσῃ μὲ μερικὸς πε-
λάτας του. Ἐν τέλει ἔρχεται κι' ἡ σει-
ρά μας. Ὁ κ. Ἀργυρόπουλος ἀποστρίβει
τὴν ἐπαγγελματικὴ φράση:

— Σὰς ἀκούω, κύριε. Καθῆστε!

— Ἐθχαριστῶ πολὺ. Ἡ «Ἐβδομάς»
θέλει νὰ μάθῃ τὸ πρῶτό σας αἶσθημα!

Τὸ ἀσπρόμαλλο κεφάλι ποὺ σκύβει πά-
νω στὸν ποινικὸ κώδικα, ὑψώνεται ἀπό-
τομα καὶ τὰ γυαλιὰ μετατίθενται ἀπὸ τὰ
μάτια στὸ γραφεῖο. Ὁμολογοῦμε ὅτι
ἡ προθυμία τοῦ κ. Ἀργυρόπουλου μᾶς
ἐκπλήσσει λίγο. Κι' ὅμως, ἔχομε ἄδικο.
Γιατὶ εἶναι παρατηρητέον ὅτι οἱ πραγ-
ματικοὶ ποιηταὶ ὀμιλοῦν πάντα μὲ χαρὰ,
μὲ συγχίνηση, μὲ σεβασμὸ γιὰ ὅτι εἶ-
χει σχέσιν μὲ τὸ αἶσθημα. Κι' ἀκόμα πε-
ρισσότερο γιὰ ὅτι σχετίζεται μὲ αἶσθη-
μα δικό τους!

— Μὲ ρωτᾷτε γιὰ τὴν πρώτη μου αἰ-
σθηματικὴν περιπέτειαν. Τὴν διηγῆθαι
καὶ ἄλλοτε, σὰς τὴν διηγούμεθα καὶ τό-
ρα, γιατί δὲν μπορεῖ κανεὶς, βέβαια, νὰ
ἔχῃ δύο ἢ περισσότερες μαζὶ «πρώ-
τες» αἰσθηματικὰς περιπέτειας.

αἰσθηματικὰς περιπέτειας.
Αἰσθησιακές, ναί!

Ἦταν λοιπὸν, ἡ ἐποχὴ ποὺ πηγαί-
ναμε καὶ οἱ δύο στὸ σχολεῖο. Ἐγὼ κι' ἡ
κεῖνη! Ἐκεῖνη, Σμυρνή, ἦταν πολὺ χα-
ριτωμένη κι' ὁμορφη. Γι' αὐτὴ τὴν ἀγά-
πησα. Λοιπὸν, χωρὶς πολλοὺς διαταγ-
μούς, μπῆκα μιά μέρα σ' ἕνα χαρτοπω-
λεῖο, ἀγόρασα ἕνα χρωματισμένον φάκελ-
λο καὶ μιά ροζ κόλλα καὶ τῆς ἔγραψα
ἕνα ἐρωτικὸ γράμμα.

Ἦταν τὸ πρῶτό ἐρωτικὸ γράμμα
μου! Καὶ μοῦ ἔχει μείνει ἀλησμόνητο τὸ
γράμμα ἐκεῖνο!

Καλλιγραφημένο, γεμάτο ρωμαντι-
σμὸ καὶ ποίηση, ἐξέφραζε ὅλον τὸν θαυ-
μασμὸ μου στὴν ὥραιότητα καὶ τὴ χά-
ρη τῆς πρωταγαπημένης μου. Ἀφοῦ τὸ
ἔγραψα, τὸ ἔκλεισα σ' ἕνα βιβλίο καί,
δεῖλα-δεῖλα, κόκκινος ἀπὸ τὴν ἀγωνία,
ἀλλὰ καὶ κίτρινος ἀπὸ τὸν φόβον μᾶς
πιθανῆς ἀρνήσεως, ἐπεζήτησα μιά μελε-
τημένη συνάντησή μου μαζί της στὸν
δρόμον. Πραγματικὰ σὲ λίγο ἀντάμωνα
τὴν Δουλτσινέα μου:

— Δεσποινίς, μπορῶ νὰ σὰς πῶ κάτι;
Κατ' ὀρθωσα ἐπὶ τέλους νὰ τραυλίσω.
Καὶ ἐπεχείρησα νὰ τῆς δώσω τὸ βιβλίο
μὲ τὸ γράμμα. Ἀλλὰ, ἐκεῖνη, ἔχοντας
ἀναλάβει ἡδὺ... ὑποχρεώσεις ἐρωτικῆς
ἀλληλογραφίας μὲ κάποιον ἄλλον, ὅπως
ἔμαθα ἀργότερα, ἀρνήθηκε εὐγενικὰ νὰ
δεχθῇ τὸ βιβλίο μὲ τὸ γράμμα. Κι' ἔ-
φυγε διαστειλὴ, μὲ τὰ δικά της σχολικά
βιβλία.

Ἀλλὰ ἡ περιπέτεια αὐτὴ εἶχε καὶ
συνέχεια τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, θυμοῦμαι,
στοῦ «Ἐρωτοῦ» ἀλῶνι—μιά μι-
σερολογικὴ τοποθε-
σίᾳ τῆς Σμυρνῆς—
ἀπ' ὅπου ἐπερ-
νούσα τακτικὰ πη-
γαίνοντας στο σπι-
τι, κατὰ τὸ γυσι-
μό μου ἀπὸ τὸ
σχολεῖο, ὁ ἀγνω-
στὸς μου ἀντίφη-
λος, συντροφειμέ-
νος ἀπὸ ὁδο-
φίλους του—ἀλ-
λοῖμονο στὸν ἀν-
δρείωμένον ποὺ ὁ
τὸν πιάσαν ὁδο-
σπασμένοι, κατὰ
τὸ γνωστὸ λαϊκὸ ρη

Στό περιδώριο τής επίκαιρότητας

«Πέντε λεπτά

ΠΕΤΕΡ ΚΡΟΪΝΤΕΡ»

ΕΝΑΣ από τους πιο περιζήτητους φωνογραφικούς δίσκους στην Γερμανία τιτλοφορείται: «Πέντε λεπτά Πέτερ Κρόυντερ».

Ένας από τους πιο περιζήτητους φωνογραφικούς δίσκους στην Γερμανία τιτλοφορείται: «Πέντε λεπτά Πέτερ Κρόυντερ».

Πάνω σ' αυτόν τον δίσκο είναι απο-

Ο μάεστρος στο πιάνο.

τυπωμένα όλα τα μοτίβα που τ' ε-
κατομύρια των θαυμαστών του δημοφι-
λους Γερμανού συνθέτου συνήθισαν ν' α-
κούουν: μια σειρά μελωδιών από φίλμ,
από υπερήχους, από τεμάχια χορού. Σε
κάθε ένα από αυτά υπάρχει ο ιδιαίτερος ρυθ-

Συχνά στα κοντσέρτα του Πέτερ Κρόυντερ τα καθίσματα τοποθετούν-
ται: κιννά, το ένα δίπλα στο άλλο ακόμη και πάλι στους μουσικούς.

μός, ο πλούτος των ζωντανών εμπνεύ-
σεων.

Την μία στιγμή ακούει κανείς τον Ι-
διο μάεστρο στο πιάνο, να ξεχειλίζει από
αίσθημα, σε μέρη, που παίζει μόνος, κι'
αμέσως κατόπιν παρουσιάζεται η μικρή
του ορχήστρα χορού, όπου κάθε καλλι-
τέχνης που την απαρτίζει είναι και μια
ιδιοφυΐα. Περίφημος ιδίως είναι—θα α-
πορήσετε ίσως—ο παίκτης του ταμ-
πούρου!

Όταν ο Πέτερ Κρόυντερ παίζει, οι
θέσεις των μεγαλειωτών αισουσών συ-
ναυλιών είναι πρό πολλών ημερών που-
λημένες. Τα συμπληρωματικά καθίσματα
είναι άπειρα, και τα κορίτσια κάνουν
ούρά έξω από το χαμαρίνι του μάεστρου
για να πάρουν ένα αυτόγραφο. Ο φω-
τογράφος του δεν προφταίνει να του έ-
τοιμάσει φωτογραφίες.

Ο Πέτερ Κρόυντερ παίζει Λεχάρ,
Πάουλ Λίνκε και νεώτερους ακόμη συν-
θέτας μ' έναν ιδιαίτερο δικό του τρόπο
και με ρυθμό που τραβάει αμέσως τον
ακροατή στην επιθυμία του χορού. Ο
Πέτερ Κρόυντερ αισθάνεται ιδιαίτερη
χαρά όταν γράψει μουσική για φίλμ,
όπως τώρα τελευταία για το καινούργιο
φίλμ «Οι τρεις Κοντόνας». Και
προσπαθεί πάντοτε εξαιρετικές μελωδι-
ες που εκφράζουν θαυμάσια την ατμό-
σφαιρα του φίλμ.

Ο Πέτερ Κρόυντερ ταξιδεύει συχνά
σ' όλη την Ευρώπη, και τιμάται παντού
όπως άλλοτε ο Στράους. Η μουσική του
με τον χτυπητό ρυθμό της θεωρείται ότι
εκφράζει καλύτερα από κάθε άλλον τον
γοργό ρυθμό των καινούργιων καιρών.

Από τη ζωή των αστέρων

Απαντά

ή ΤΖΟΑΝ ΦΟΝΤΑΙΝ

Στο προηγούμενο φύλλο μας δημο-
σιεύσαμε τις εντυπώσεις του Μπα-
λντ Αλφρεντ για τον πρώτο χρόνο
του συζυγικού του βίου. Σήμερα δι-
νομε τον λόγο στο έτερον ήμισυ του
πιο εύτυχισμένου ζευγαριού της Α-
μερικής, στην Τζόαν Φονταίν:

— Φοβήθηκα, είπε, την επιτυχία, όταν
την αντίκρισα για πρώτη φορά με την
«Ρεβέκα». Τόση επιτυχία μπορεί να θέ-
ση σε κίνδυνο την ευτυχία μιας γυναί-
κας, να εξουδετερώσει την γυναίκα μπρο-
στά στην στάρ. Έχω ήδη τούσους και τό-

Η Ολίβια Χάβιλαντ που παρί-
σταν στον κινηματογράφο και την αδελ-
φή της, την Τζόαν Φονταίν.

σους γάμους που κατεστράφησαν από
τον θρίαμβο της γυναίκας στην οθόνη!
Αλλά ήμουν στερεά αποφασισμένη, έτό-
νισα, να μην αφήσω την επαγγελματική
καριέρα μου να καταστρέψει τον δικό
μου τον γάμο, όχι! Το μόνο που έχω ση-
μασία για μένα είναι η ευτυχία του
Μπαλντ και η δική μου. Η ευτυχία
μας! Αυτό το μοναδικό πράγμα που έχω
με τίποτε στον κόσμο δεν θα μου το πά-
ρη, ούτε η δόξα, ούτε το χρήμα, όσο υ-

πάρχει πνοή στο σώμα μου, όσο λειτουρ-
γεί το μυαλό μου.

«Αλλώς τε, τα έχω όλα είπε. Τι τα θέ-
λω τα περισσότερα; Έχω το σπιτάκι
μου, έναν καλό μάγειρο, διδλία, ωραία
φορέματα. Αυτό το κληρονόμημα από τη
μητέρα μου. Αλλά αν και μου άρεσουν
πολύ τα καλά φουστάνια, δεν είμαι τρελ-
ή γι' αυτά. Τα αγοράζω μάλλον σε φθη-
νές τιμές από τα στούντιο, στη μισή τι-
μή, αφού τα φορέσω στις ταινίες. Επί-
σης μεταπωλώ συχνά τα φουστάνια μου.
Όπως σας είπα, έχω το σπιτάκι μου, έ-
ναν καλό μάγειρο, έναν καλό, φιλόστορ-
γο, αισθηματικό σύζυγο. Φαντάζεστε πως
θα ριψοκινδυνεύσω να χάσω αυτόν τον
επίγειο παράδεισο για να γίνω στα τρι-
ανταπέντε μου χρόνια σαν εκείνες τις
μεγάλες στάρ που βλέπω, με την υπέρ-
λαμπρη δέδαια καριέρα, με τις μυθώδεις
άμοιβες, μα που δεν έχουν όμως ούτε
σταλιά ευτυχίας; Σαν τις γυναίκες που
προσπαθούν να δημοφιλούν την ζωή
τους με ένα καινούργιο φουστάνι, ένα
καινούργιο διαμάντι, μια καινούργια ε-
ρωτική σχέση;

«Δεν έχω ούτε ένα αληθινό κόσμημα.
Εντός από τα μαργαριτάρια που μου χά-
ρισε ο σύζυγός μου την ημέρα των γάμων
μας και την βέρα μου. Ο Μπαλντ θέλει
πάντα να μου πάρει κοσμήματα. Τον πα-
ρακαλώ να μη το κάνει. Δεν τα θέλω. Τι
χρειάζονται όταν μπορείς ν' αγοράσεις κα-
νείς τόσο φθηνά απομιμήσεις, που είναι
σαν αληθινές;

— Σκοπεύετε μήπως να αποχωρήσετε ά-
πο τον κινηματογράφο; ρωτήσαμε.

— Μένετε ήσυχη! Δεν πρόκειται ν'
άποσυρθώ. Θα εξακολουθήσω λοιπόν να
εργάζομαι επειδή αγαπώ την εργασία
μου που με μαγεύει, με ελευθερώνει.
Αλλά η εργασία δεν είναι για μένα το
πάν, είναι ένα μέρος του εαυτού μου και
όχι το σπουδαιότερο.

«Λογαριάζομαι ν' αγοράσουμε ένα κτή-
μα. Θέλω ν' αποκτήσω τέσσερα παιδιά.
Θα γυρίσω δυο ή τρεις ταινίες το χρόνο
και ο Μπαλντ το ίδιο. Ελπίζω να κανο-
νίσουμε να εργαζόμαστε ταυτόχρονα.

«Είμαι τελείως εύτυχισμένη πρόσθεσε.
Δεν υπάρχει τίποτα που να μην το έχω.
Δεν όνειρεύθηκα τίποτα που να μην πρα-
γματοποιήθηκε. Δεν παρακάλεσα τίποτα
που να μην έγινε. Ακόμα και η αδελφή
μου η Λίδη (ή Ολίβια ντε Χάβιλλαντ)
σαν έρχεται στο σπίτι μας μου λέει: «Ω
Τζόαν αληθινά σε ζηλεύω!» Και αυτό έ-
χει σημασία όταν το λέει η Λίδη που εί-
ναι τόσο όμορφη και έχει θριαμβώσει
τόσο πολύ στον κινηματογράφο.

Και η Τζόαν ξέσπασε σε γέγχαρο γέ-
λιο, λέγοντας:

—Κυτάξτε με! Αγγίξτε με! Ζητήστε
κάτι στ' όνομά μου! Είμαι κάτι πολύ
απάνιο στον κόσμο. Η δλότελα, μα δλό-
τελα εύτυχισμένη γυναίκα!

Οι έφευρέσεις στη ζωή μας

Η γυναίκα

ΛΑΜΠΕΙ!

Νεωτερισμοί στη μόδα

ΜΙΑ ανακάλυψη των νεωτέρων
χρόνων είναι το Σελλοφάν,
ή γνωστή γυαλιστερή, διαφανής,
ασχιστή ύλη, λεπτή σαν το
χαρτί, πάνω στην οποία το νερό και η
βροχή γλιστρούν σαν σε γυαλί.
Η ύλη αυτή βρήκε εφαρμογή σε
χιλίες-δύο οικιακές χρήσεις: είναι δε
αφ' ετέρου εξαιρετικά ευχάριστη στην
θέα.

Τελευταίως, γερμανικοί οίκοι μόδας
παρουσίασαν μοντέλλα καπέλων

Καπέλλο από σελλοφάν. Λάμπει ε-
ξαιρετικά κι' έχει πολύ «εορταστικό»
ύφος.

και υποδημάτων από σελλοφάν, στο
όποιο μάλιστα κατόρθωσαν δι' εύφους
συνδυασμού να προσδώσουν μια ιδιαίτερη
λαμπρότητα, που καθιστά τα αντικείμε-
να αυτά εξαιρετικώς διακοσμητικά και
ευχάριστα. Με ένα νήμα από σελλοφάν
μπορεί κανείς να διαπεράσει ή να περι-
τυλίξει σειρά-ταινίες και να προσ-
δώσει σ' αυτές μια παράξενη και θαυμα-
στή λάμψη, μέσα στην οποία το χρώμα
της ταινίας ή του σερρατιού φαίνεται ε-
ξαιρετικώς ζωηρό και ωραίο.

Τα πόδια μιας κυρίας, που φορεί πα-
πούτσια από σελλοφάν, εντός μιας σά-
λας χορού ή και στον ήλιο, ακτινοβολούν
προς διάφορους καταθύνσεις καθώς και
το κεφάλι της, αν φορή καπέλλο κατα-

σκευασμένο από το νέο υλικό.

Γενικώς, η όλη εμφάνισή της αποκτά
κάτι το φωτεινό, πράγμα που ήταν ανέ-
καθεν το όνειρο των γυναικών.

Δευτέρα παραπλησία έφευρεσε, εξ ε-

Ζώνη εκμπολάν με πόρπη από
«πλεξιγκλάς» σε φόρεμα σκοτει-
νού χρώματος. Η δυνατή λάμψη του
«πλεξιγκλάς» δίνει εξαιρετικά
διακοσμητικά έφ έ.

σου ενδιαφέροντα είναι το «πλεξιγ-
κλάς», ή θραυστός υαλος.

Το Γραφείο Μόδας της Φραγκφούρ-
της το επιδεικνύει σε μια πόρπη επί ζώ-
νης εκμπολάν, μιας άλλης τεχνή-
της ουσίας που μοιάζει με το δέρμα.

Παπούτσια από σελλοφάν για το ά-
πόγευμα και το βράδυ. Το άσπαστρον
νέον υλικόν αποτελεί χαριτωμένον νεω-
τερισμό.

Στο περιθώριο της Ιστορίας μας

ΕΙΡΗΝΗ ΔΟΥΚΑΙΝΑ

μιά μικροπαντρεμένη αυτοκράτειρα

ΤΟ ΙΕΡΟΝ Παλάτιον ήταν άναστατο: περίμενε τη γέννηση ενός νέου πορφυρογέννητου που θαρχόταν να στερεώσει στον θρόνο τη καινούργια δυναστεία των Κομνηνών. Η νεαρωτάτη Αυγούστα Ειρήνη είχε καταληφθεί από την προτεράια απ' τις ώδινες του τοκετού. Μά αντί, σαν κάθε άλλη γυναίκα, να δέσσει να ελευθερωθεί το ταχύτερο με την βοήθεια της Θεοτόκου, η Ειρήνη είχε κάνει τρεις φορές επάνω στην κοιλιά της το σημείο του σταυρού και είχε διατάξει το παιδί της να... μὴ γῆγ'ι στο φῶς, ἂν δὲν ἐρχόταν κοντά της ὁ βασιλικὸς πατέρας του ποὺ ἔλειπε σὲ ἐκστρατεία!

Κι' ἀπὸ φρούριο σὲ φρούριο καὶ ἀπὸ βουνοκορφὴ σὲ βουνοκορφὴ, οἱ φρουκτωρὶες μετέδιδαν μὲ τὴν πυρίνη γλῶσσα τους τὸ μήνυμα τῆς νεαρᾶς βασιλισσας ποὺ καλοῦσε κοντά της τὸν ἄντρα της γιὰ νὰ παραστῇ στὴ γέννηση τοῦ πρώτου παιδιοῦ του.

«Ματε τὸν ἀγαπούσε πολὺ τὸν Ἀλέξιο ἡ νεαρὰ κόρη τῶν Δούκων;

Καὶ βέβαια! Κοριτσάκι, ἀκόμα, παίζοντας μὲ τὶς κοῦκλες της, ἄκουε νὰ μιλοῦν γιὰ τὰ κατορθώματα τοῦ στρατηγοῦ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ, καὶ νὰ ὁμολογοῦν ὅλοι μ' ἓνα στόμα πὼς ἐκεῖνος ἦταν τὸ στήριγμα τοῦ θρόνου. Καὶ ἔαφνικὰ μὲ μὲρα τὴν πῆραν ἀπὸ τὰ παιχνίδια της, τῆς φόρεσαν τὰ καλύτερα τῆς φορέματα, χτένισαν μὲ τέχνη τὰ μαλλιά της, ζώηρεψαν τὶς καμπόλες τῶν φρυδιῶν της καὶ ἔτσι καταστόλιστη καὶ ἐξωραϊσμένη τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι ὁ παππὸς της, ὁ καίσαρ Ἰωάννης Δούκας ὁ μεγαλειότερος τιτλοῦχος τοῦ κράτους μετὰ τὸν βασιλῆα, καὶ τὴν παρουσίασε στὴν αὐγενεστάτη κυρ-Ἀννα τὴν Θεοδωρίδα καὶ στὸν τρίτο της γιου, τὸν νεαρὸ Ἀλέξιο Κομνηνὸ, μέγαν δουεστὴ τῶν σχολῶν.

Ἡ Ειρήνη ταράχθηκε μπρὸς στὰ σπουδαία αὐτὰ πρόσωπα. Μὰ ἡ ταράχῃ της αὐξήσε ἀκόμη περισσότερο ὅταν εἶδε νὰ τὴν πλησιάσῃ ἓνας παπᾶς καὶ νὰ περνεῖ ἔπειτα ἀπὸ μὴ σύντομη, εὐχὴ στὸ δάχτυλό της καὶ στὸ δάχτυλό τοῦ Ἀλεξίου τὰ δαχτυλίδια τοῦ ἀρραβῶνος.

Νὰ ποῦμε ὅτι ἡ μικρούλα Ειρήνη αἰσθάνθηκε ἔρωτα γιὰ τὸν ἄντρα ποὺ τῆς διάλεξε ὁ πονηρὸς παππὸς της, θάταν ὑπερβολή. Στὴν ἡλικία αὐτὴ δὲν μπορούσε νὰ ξέρῃ τί σημαίνει ἓνα τέτοιο αἶσθημα. Μὰ ὁ θαυμασμὸς ποὺ αἰσθανόταν γιὰ τὸν νεαρὸ ἄλλὰ διάσημο στρατηγὸ ἦταν τόσο, ποὺ ὁ γάμος αὐτὸς τῆς φαινόταν ὡς ἓνα γοητευτικὸ παραμῦθο.

Κι' ὁ Ἀλέξιος;... Εἶχε δεχθῇ μὲ γὰρὰ τὸ συνοικεῖο αὐτὸ γιατί, ἂν καὶ ἔκπαιτο ἀπὸ τὸν θρόνο, οἱ Δούκες εἶχαν ἀκόμη πολλοὺς ὀπαδοὺς, καὶ τὸν συνέφερε νὰ

ἐξασφαλίσῃ τὴν φιλία τοῦ καίσαρος Ἰωάννου... Ἡ μικρὴ Ειρήνη δὲν κατάρβωσε νὰ τοῦ ἐμπνεύσῃ ἔρωτα. Παρὰ τὴν πρόωρο ἀνάπτυξή της δὲν μπορούσε νὰ λογαριαστῇ γιὰ γυναίκα, καὶ ἡ λάμψη τῶν καταπράσινων, σὰν τὰ σμαράγδια, ματιῶν της δὲν ἐξουδετέρωσε τὸ ἀκανόνιστο σχῆμα τοῦ προσώπου της μὲ τὰ

Βυζαντινὸν αυτοκρατορικὸν ζεῦγος ἐν μεγάλῃ στολή.

ἀδρὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὸ κατακόκκινο χρῶμα.

Καὶ τὸ χειρότερο ἦταν, πὼς λίγον καιρὸ μετὰ τὸν γάμο τους, ἡ πανέμορφη βασίλισσα Μαρία ἡ Ἀλανή, ἡ πρώην σύζυγος τοῦ αυτοκράτορος Μιχαὴλ Δούκα, τοῦ ἐξαδέλφου τῆς Ειρήνης, καὶ κατόπιν γυναίκα τοῦ Νικηφόρου Βοτανειάτου, ἄρχισε νὰ δείχνῃ φανερά τὴν προτίμησή της στὸν Ἀλέξιο.

Μεταξὺ τῆς εὐχρυνῆς αὐτῆς γυναίκας ποὺ ἦταν διάσημη γιὰ τὴν καλλονή της, καὶ τῆς ἄγουρης Ειρήνης, ἦταν φυσικὸ ὁ Ἀλέξιος νὰ προτιμῇ τὴν πρώτη.

Ἡ Ειρήνη ἦταν πολὺ μικρὴ γιὰ ν' ἀντιληφθῇ τί παιχνίδια παιζόταν εἰς βάρος της. Μὰ ὅταν ὁ Ἀλέξιος κατέλαβε πραξικοπηματικὰ τὸν θρόνο, ἡ μικρὴ εἶδε μὲ ἀνησυχία πὼς ὁ ἄντρας της ἀντι νὰ τὴν πάρῃ μαζί του σ' ἄντακτορα, τὴν ἔστειλε μαζί μὲ τοὺς συγγενεῖς της σ' ἓνα ἐξοχικὸ παλάτι.

Τί ἐσημαίνει τάχα αὐτὸ; Καὶ γιατί στὴν τελετὴ τῆς στέψης, ποὺ ἡ Ειρήνη ἐπερίμενε μὲ τρελλὸ καρδιοχτύπι, ὁ Ἀλέξιος οὐτε κἂν τὴν εἶχε καλέσει. Γιατί φαινόταν νὰ τὴν ἀγνοῇ καὶ νὰ τὴν ἀποφεύγῃ;

Ὁ λόγος, ποὺ ἡ μικρὴ αυτοκράτειρα μὲ τὴν ἀθωότητά της ἀγνοοῦσε, ἦταν ἄπλοος: Ἡ πεθερὰ της, ποὺ ἀνέκαθεν ἐχθρευόταν τοὺς Δούκας, εἰδίκα τὸν γιου της νὰ κόψῃ κάθε δεσμὸ μαζί τους, χωρίζοντας τὴν γυναίκα του. Κι' ἐκεῖνος δρῖσκοντας πὼς οἱ συμβουλές αὐτῆς ἐυπηρετοῦσαν τὶς σχέσεις του μὲ τὴν γοητευτικὴ Μαρία, ἦταν ἀποφασισμένος νὰ διώξῃ τὴν Ειρήνη μὲ τὴν πρόφαση δὲν εἶχε ἀποκτήσει παιδιὰ, καὶ νὰ παντρεθῇ τὴν ὁμορφὴ ἐρωμένη του ἂνταμειβόντάς τὴν ἔτσι καὶ γιὰ τὴν ὑπηρεσία ποὺ τοῦ προσέφερε, φανερόντως τοῦ τὴν ἐναντιῶν τοῦ ἐπιβουλή τοῦ Βοτανειάτου.

Ἡ Ειρήνη καταλάβαινε τὴν ψυχρότητα τοῦ Ἀλεξίου, τοῦ εἰδώλου της, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ μαντεύῃ τὶς ἀφορμές. Καὶ ἔκλαιε νύχτα καὶ μέρα ἀπαρηγόρητη.

Μὰ στὰ σχέδιά του αὐτὰ ὁ νέος αυτοκράτωρ βρέθηκε ἀντιμέτωπὸς τοῦ τὸν πατρίarchy, ὁ ὁποῖος τοῦ εἰδήλωσε κατηγορηματικὰ ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἀναχόταν καὶ τρίτο παρὰ τυπο γάμο τῆς Μαρίας, τῆς ὁποίας οἱ δύο ἄλλοι ἄνδρες ζοῦσαν ἀκόμη. Κι' ἀφοῦ δὲν θὰ μπορούσε νὰ παντρευθῇ τὴν Μαρία, ὁ Ἀλέξιος ἄρχισε νὰ διεισβάται ἂν θάπρεπε νὰ ἀκούσῃ τὶς συμβουλές τῆς μητέρας του καὶ νὰ χωρίσῃ τὴν Ειρήνη.

Συγγρηῶνος ὁ καίσαρ Ἰωάννης, διασηθόμενος τὶς προθέσεις τοῦ Κομνηνοῦ συνεννοήθηκε ἀμέσως—γιὰ νὰ τὸν προλάβῃ—μὲ τὸν πατριάρχη καὶ μὲ μερικὸς ἀρχηγούς τῆς φρουρᾶς. Ἐρρίξε ἔπειτα στοὺς παιδικούς ὤμους τῆς ἐγγονῆς του τὴν βαρεὴ βασιλικὴ ἀλουργίδα, διέταξε νὰ τῆς φορέσουν τὰ κοκοβάφῃ ἐρυθρὰ πέδιλα καὶ ἔπειτα τὴν ἔφερε στὸ Ἱερὸν Παλάτιον δορυφορούμενη ἀπὸ μερικὸς ἐμπιστοὺς του.

Ὁ λόος ποὺ ἀγνοοῦσε τὶς οἰκογενειακές προστρίβες τοῦ νέου αυτοκράτορος, ἐνώθηκε μὲ τὴν πομπή, πρόθυμος ν' ἀνεμφημίσει τὴν καινούργια ἀγιοτήτα καὶ ἡ φρουρὰ τῶν ἀνακτόρων ἐζήτω κραύγασε μ' ἐνθουσιασμόν τὴν «βασίλιδα Ειρήνην».

Ὅταν ἔμαθε τὰ συμβαίνοντα ὁ Ἀλέξιος βρέθηκε σὲ δύσκολη θέση. Ἡ ὀριζομενικὴ εἴσοδος τῆς γυναίκας του, στολισμένης μὲ τ' αὐτοκρατορικὰ διάσημα στὰ ἀνάκτορα χωρὶς τὴν ἑαῖά του, ἀποτελοῦσε βέβαια σκάνδαλο, μὰ τὸ σκάνδαλο θάταν ἀκόμη μεγαλύτερο ἂν ἐκεῖ μπροστά στὴν φρουρὰ καὶ τὸ πλῆθος τὴν ἐδιώχνε...

Συνωφρομένως, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ καίσαρος καὶ τῆς Ειρήνης... Τί θὰ εἶπες, τί θὰ ἔκανε οὕτε κι' ὁ ἴσιος δὲν ἤξερε ἴσως... Ἡ μικρὴ κατέλαβε ἀμέσως ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ πόσο ἦταν θυμωμένος καὶ φοβήθηκε πὼς θὰ ἔσπυσε πάνω της ἡ ὀργή του. Κοντοστάθηκε τρέμοντας: ὑποκλίθηκε βαθειά, ὡς κάποτε, καὶ καθὼς σήκωνε τὸ πρόσωπό της, ποὺ ἔαφνικὰ εἶχε χλωμιάσει, ὁ Ἀλέξιος εἶδε δύο χοντρά δάχρυα νὰ κυλοῦν στὰ μάγουλά της.

Ἡ καρδιά τοῦ αυτοκράτορος μαλάκωσε. Τὸ ἄφωτο παράπονο τῆς Ειρήνης ποὺ δὲν τοῦχε φταίει σὲ τίποτα, τὸ τρομαγμένο της βλέμμα, τὰ δάχρυά της τοῦ γεννοῦσαν τύψεις. Ντραπήκε γιατί τῆς εἶχε φερθῇ σκληρά, γιατί προτιμοῦσε τὰ θερμὰ φιλία τῆς Μαρίας ἀπὸ τὴν λατρεία τῆς Ειρήνης ποὺ τὸν ἔδωκε σὰν

ἡμέθε, καὶ μονομιᾶς ὁ θυμὸς ἔδωσε ἀπὸ τὸ βλέμμα του.

Μὲ δῆματα ἀργὰ τὴν ἐπλησίασε γιὰ νὰ τὴν ὑποδεχθῇ καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ στὸ παρεκκλήσιο ὅπου ὁ πατριάρχης θὰ τὴν ἔστρεψε Ἀυγούστα.

Μὴ ὥρα ἀργότερα, ἡ Θεόδοτοπος μὲ τὸ σκήπτρο στὸ χέρι καὶ τὸ σφαιρικὸ αὐτοκρατορικὸ στέμμα στὸ κεφάλι ἐβγαίνει σ' ἓναν ἐξώστη τῶν ἀνακτόρων, στρωμένο μὲ πολὺτιμα ὑφάσματα, γιὰ νὰ κάμῃ τὴν καθιερωμένη πρὸ-κυψή...

Ἡ φρουρὰ ἔσπασε σ' ἐπυφηνίες, οἱ δῆμοι ἔψαλλαν τὰ καθιερωμένα ἀβασιλικά... ἐνῶ σὲ κάποια πτέρυγα τῶν ἀνακτόρων ἡ ἀντίπαλός της ἡ Μαρία καταλάβαινε πὼς εἶχε χάσει ὀριστικὰ τὸ παιχνίδι.

Ἄλλωστε, ἡ ὁμορφιά μονάχα δὲν ἀρκεῖ καὶ ἡ ὑπερήφανη Μαρία δὲν θάχε ἴσως ποτὲ τὴν ὑπομονὴ τῆς κόρης τῶν Δούκων, ποὺ ἐπὶ χρόνια ἀκολουθοῦσε ἀθέατη στὶς ἐκστρατείες τὸν ἄντρα της μέσα σὲ τροχοφόρο φορεῖο, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ τοῦ παρέχῃ ἡ ἰδία μὲ τὰ χέρια της, τὶς περιποιήσεις ποὺ θεωροῦσε ἀπαραίτητες.

Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ

Ἐπ' καιρὰ δέματα

ΘΑΡΡΟΣ

Τώρα μὲ τὸν πόλεμο τὸ θάρρος εἶνε θέμα μεγάλῃς ἐπικαιρότητος. Ἄς μιλήσουμε λοιπὸν λίγο γι' αὐτό.

Ἐνας Γερμανὸς ποιητῆς, ὁ Φρειδερίκος Χέμπελ, ἔγραψε ὅτι τὸ θάρρος γεννᾶται συχνὰ μέσα στὸν κίνδυνο. «Ἡρωας δὲν μπλάνει κανεὶς μέσα στὴν μάχη. Ἡρωας γίνεται μέσα σ' αὐτήν».

Ἡ ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ὁ Θακεραίχ, ὁ περίφημος Ἀγγλὸς σατυρικός συγγραφεὺς, ἔκαμε τὴν εἰς παρατήρησι: «Τὸ θάρρος εἶναι πάντοτε ζήτημα ἐμφανίσεως», καὶ ἓνας Ἄλλος συγγραφεὺς εἶπεν ὅτι: «Τὸ θάρρος εἶναι ἡ τέχνη νὰ φοβᾶται κανεὶς χωρὶς νὰ γίνεται ἀντιληπτός ἀπὸ τοὺς ἄλλους».

Ἀντιθέτως, ὁ Ναπολεὼν ποὺ κάτ' ἔξερ ἀσφαλῶς γιὰ τὸ θάρρος, εἶπε κάποτε: «Τὸ θάρρος δὲν μπορεί νὰ εἶναι προσποιητό. Εἶναι μὴ ἀρετὴ ἀσυμπίδαστη μὲ τὴν ὑποκρισίαν».

Ἐν τούτοις ὅλοι, ἀκόμη καὶ οἱ πὸ θαρραλεοὶ ἔχουν αἰσθάνῃ τουλάχιστον ἓνα ρίγος φόβου μπροστὰ στὸν κίνδυνο. Ἄν δὲν συνέβαινε ἔτσι αὐτὸ θὰ ἐσημαίνε πὼς εἶναι ἀνάσθητος. Ἡ ἀξία ἄλλωστε βρίσκεται σ' αὐτὸ ἀκριβῶς: στὸ νὰ μὴ κανεὶς νὰ κυριαρχῇ πάνω στὸν ἐνστικτώδη του φόβο.

Σχετικῶς μ' αὐτό, ὑπάρχει ἓνα νοστιμώτατο ἀνέκδοτο:

Κατὰ τὴν διάρκεια ἐνὸς λυσσώδους βομβαρδισμοῦ, ἓνας λοχίας ἐστράφη καὶ εἶπε σ' ἓναν ἀπὸ στρατιώτη, μὲ κάπως σκωπτικὸ τόνο:

— Ὡ, ὦ! Μοῦ φαίνεται πὼς φοβήθηκες πάρα πολὺ.

— Εἶναι γεγονός... ἀπάντησε εἰλικρινέστατα ὁ νέος. Νομίζω ὡστόσο, πὼς ἂν εἶχες δοκιμάσει ἐπὶ τόσο μεγάλο φόβο ἑσὺ ἐγώ, θὰ τὸ εἶχες σκάσει...

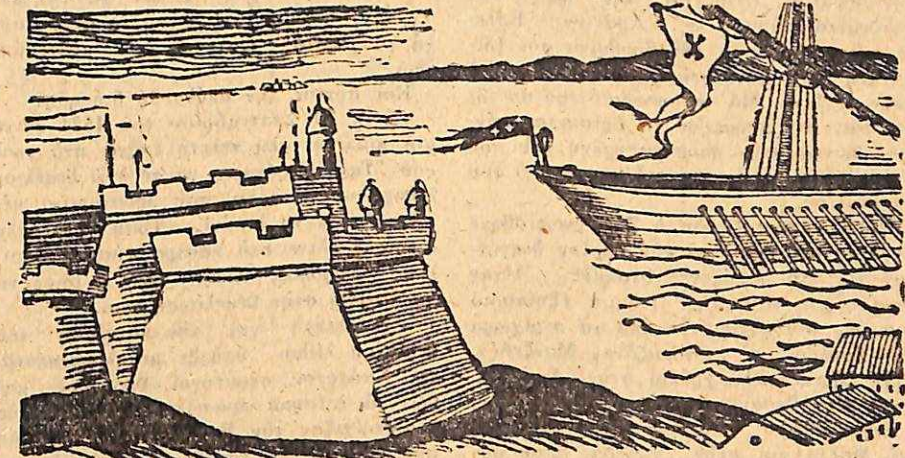
Τὰ δράματα τῆς ἀγάπης

ΕΝΑ ΔΩΡΟ ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΗΝ ΑΓΧΟΝΗ

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

ΥΣΤΕΡΑ ἀπὸ ἓνα μακρυνὸ καὶ γεμάτο περιπέτειες ταξίδι στὰ λιμάνια τῆς Μεσογείου, ξαναγυρίσαν οἱ μεγάλες γαλέρες στὴν Μασσαλία καὶ ἔρριξαν ἄγκυρα γιὰ πολλὴν καιρὸ. Οἱ σιλάβοι καὶ οἱ βρυκτοινίτες ποὺ τραβοῦσαν τὰ κουτιά, ἔβγαλαν κάτω ἀπὸ βρω-

Στὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ πόρτα τοῦ πανδοχείου καὶ μὴ θερμὴ γυναικεία ἀγκαλιά ὑποδέχθηκε τὸν βαρυποινίτη. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ ἄλλοτε πα-

Ὑστερα ἀπὸ ἓνα μακρυνὸ ταξίδι, ἡ «Φαβορίτ» γύρισε στὸ λιμάνι τῆς Μασσαλίας.

μερὲς καὶ κουρελιασμένες κουβέρτες τὰ βασανισμένα τοὺς κορμιά γιὰ νὰ ἀναπαυθοῦν. Ἐπάνω στὴ γαλέρα «Φαβορίτ» δὲν ἀκούγεται τώρα παρὰ τὸ βαρὺ ροχαλητὸ τους. Ὁ φρουρὸς τοὺς ἔχει ἀποτραβήξῃ κι' ἐκεῖνος σὲ μὴν ἄκρη καὶ κοιμάται μᾶλλον παρὰ ἀγρυπνᾷ.

Τὴν στιγμὴ αὐτὴ ἀκριβῶς διάλεξε ἔνας ἀπὸ τοὺς βαρυποινίτες γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν πλοιτὴ του φυλακῇ καὶ νὰ γῇ ἀπὸ τὴν πλοιτὴ του λιμάνι. Κραφθῆση κολυμπώντας ὡς τὸ λιμάνι. Κρατώντας μὲ τὸ ἓνα τοῦ χέρι τὶς βαρεῖς δειλυσίδες μὲ τὶς ὁποῖες τὸν εἶχαν δεμῆ-

νὸ ἀπὸ τὸν ἀστράγαλο, κρεμάστηκε μὲ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὸ παλάμι τῆς ἄγκυρας καὶ γλίστρησε ἀθόρυβα μέσα στὸ νερό. Ἐβαλε ὅλη του τὴν δύναμη γιὰ νὰ μὴ τὸν παλεῖ ὕστερα ἀπὸ μὴν ὑπεράνθρωπη προσπάθεια κατάρθωσε νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του στὴν στεριά. Ἀρχισε τότε νὰ τρέχῃ ἀνάμεσα στὰ σκοτεινὰ σοκάκια τοῦ λιμανιοῦ σὰν ἄνθρωπος ποὺ γινώριζε καλὰ τὸν δρόμο του.

Σὲ λίγο σταματοῦσε μπροστὰ στὰ μισόλειστα παράθυρα τοῦ πανδοχείου «Κάμπο ντ' Ἀνρί».

Τέντωσε τ' αὐτὶ του καὶ ἀφουγκράστηκε. Ἀπόλυτῃ σιγῇ βασίλευε μέσα. Μόνον κάποιο ἀδύνατο φῶς ποὺ φώτιζε ἓνα παράθυρο πρὸς τὴν ὑπαρξὴ κάποιου ἀνθρώπου.

Ὁ κατὰ τοὺς πλῆσιος τὸ παράθυρο αὐτὸ καὶ χτύπησε ἐλαφρὰ δυο-τρὶς φορές.

— Ποιὸς εἶναι; ἀκοῦσθηκε μὴ γυναικεία φωνή.

— Ἐγώ. Ὁ Ζάκ!

σὶγνωστος καὶ εὐπόλητος κύριος Ζάκ Σαμπούασ, διαβασμένος, ἐξυπνος καὶ πρῶν γραμματεὺς τοῦ διοικητοῦ τοῦ φρουρίου τῆς Νότερ-Ντάμ ντὲ λὰ Γκάρντ κυρίου Σιντερύ. Ἀργότερα τὸν εἶχε προσλάβει στὴν ὑπηρεσία του ὁ κ. Πῶλ ντὲ Φορτιά, διοικητῆς τῆς Μασσαλίας, τὸν νῆσαν καὶ τοῦ πρῶτου τοῦ Ἰφ.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Ζάκ Σαμπούασ κυλοῦσε ἡρεμὰ καὶ εὐτυχισμένα ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἀντάμωσε τὴν ὁμορφὴ Μαντελὲν Σαμπέρ, τὴν πιδ ὀραία γυναίκα τῆς Μασσαλίας.

Ἀγαπήθηκαν παράφορα. Ἡ Μαντελὲν ἐγκατέλειψε γιὰ χάρη τοῦ Ζάκ τὸν ἄνδρα της. Καὶ ὁ Ζάκ γλίστρησε κάποια νύχτα μέσα σὲ Κυβερνεῖο ὅπου φιλάσσανταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη διάφορα βαρύντα κοσμήματα ποὺ τᾶχανε στείλει ὑποτακτικοὶ ἀπὸ τὴν Ἀνατολή γιὰ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν Βασιλέα Λουδοβίκο 14ο. Σκοπὸς τοῦ Σαμπούασ ἦταν νὰ κλέψῃ μερὰ ἀπὸ τὰ κοσμήματα αὐτὰ καὶ νὰ τὰ κάμῃ δῶρο στὴν Μαντελὲν.

Ἀγαπήθηκαν παράφορα. Ἡ Μαντελὲν ἐγκατέλειψε γιὰ χάρη τοῦ Ζάκ τὸν ἄνδρα της. Καὶ ὁ Ζάκ γλίστρησε κάποια νύχτα μέσα σὲ Κυβερνεῖο ὅπου φιλάσσανταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη διάφορα βαρύντα κοσμήματα ποὺ τᾶχανε στείλει ὑποτακτικοὶ ἀπὸ τὴν Ἀνατολή γιὰ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν Βασιλέα Λουδοβίκο 14ο. Σκοπὸς τοῦ Σαμπούασ ἦταν νὰ κλέψῃ μερὰ ἀπὸ τὰ κοσμήματα αὐτὰ καὶ νὰ τὰ κάμῃ δῶρο στὴν Μαντελὲν.

Ἡ Μαντελὲν ἐγκατέλειψε γιὰ χάρη τοῦ Ζάκ τὸν ἄνδρα της. Καὶ ὁ Ζάκ γλίστρησε κάποια νύχτα μέσα σὲ Κυβερνεῖο ὅπου φιλάσσανταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη διάφορα βαρύντα κοσμήματα ποὺ τᾶχανε στείλει ὑποτακτικοὶ ἀπὸ τὴν Ἀνατολή γιὰ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν Βασιλέα Λουδοβίκο 14ο. Σκοπὸς τοῦ Σαμπούασ ἦταν νὰ κλέψῃ μερὰ ἀπὸ τὰ κοσμήματα αὐτὰ καὶ νὰ τὰ κάμῃ δῶρο στὴν Μαντελὲν.

Ἡ Μαντελὲν ἐγκατέλειψε γιὰ χάρη τοῦ Ζάκ τὸν ἄνδρα της. Καὶ ὁ Ζάκ γλίστρησε κάποια νύχτα μέσα σὲ Κυβερνεῖο ὅπου φιλάσσανταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη διάφορα βαρύντα κοσμήματα ποὺ τᾶχανε στείλει ὑποτακτικοὶ ἀπὸ τὴν Ἀνατολή γιὰ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν Βασιλέα Λουδοβίκο 14ο. Σκοπὸς τοῦ Σαμπούασ ἦταν νὰ κλέψῃ μερὰ ἀπὸ τὰ κοσμήματα αὐτὰ καὶ νὰ τὰ κάμῃ δῶρο στὴν Μαντελὲν.

Ἀὐτὰ εἶχαν στυβῇ κατὰ τὸ σωτήριο ἔτος 1673. Καὶ ὕστερα ἀπὸ πέντε ὀλόκληρα χρόνια, τὸν Ἰούνιο τοῦ 1678, ὁ Ζάκ ξαναγύριζε δραστήιος στὴν ἀγκαλιά τῆς Μαντελὲν. Ἐμεινε κοντὰ τῆς ὡς πολλὰς. Μὰ πρὶν ἀρχίσῃ νὰ χαράξῃ, ἔ-

Τό μυοτιμό μιας ΣΤΑΡ

Ένα δύσχρονο
δουγκλονιστικό
ανάγνωσμα

Τα προηγούμενα

(Η μεγάλη ήθοποιος του κινηματογράφου Άνριέτ Φράνς, αγαπώ βαθεία τον διάσημο σοφό κόμητα Πώλ ντε Μπρεβίλ, που την αγαπά κι αυτός παράφορα. Ο Πώλ της προτείνει να παντρευτούν, ή Άνριέτ όμως δεν το δέχεται. Τους χωρίζει το θλιβερό παρελθόν της. Είναι διεξευμένη σύζυγος ενός κιδδηλοποιού, του Ζάν Ντυμποννέ, από τον οποίον είχε και ένα κοριτσάκι, την Ροζέττα. Ο Ζάν δραπετεύει από το κάτεργο και συνεργάζεται με μια συμμορία γκάγκστερς, ή όποια κλέβει την Ροζέττα. Για να της αποδώσουν την κόρη της οι γκάγκστερς ζητούν από την στάρ τα σχέδια μιας σπουδαιότητας ανακαλύψεως του Πώλ. Η Άνριέτ αρνείται. Οι φίλοι τους, όμως Ρομπέρ και Μισέλ Περνέ άρτυνούν. Αναλαμβάνουν να σώσουν την μικρή. Σ' αυτό θα τους βοηθήσει ένας συνεργάτης του κόμητος, ο Ζάν Προβώ και ένας φίλος του ντέτεκτιβ, ο Σνάϊντερ. Η Άνριέτ είναι και αυτή στο Παρίσι και για μια στιγμή νικημένη από την αγωνία, άποφασίζει να ενδώσει στις αξιώσεις των άπαγαγέων. Γρήγορα, όμως, συνέρχεται και πετά το κλειδί στον ποταμό. Ο Σνάϊντερ που την παρακολουθεί, την βλέπει. Έν τώ μεταξύ οι γκάγκστερς μάταια περιμένουν νέα από την στάρ. Υποπεύονται πώς κάποιος τους χαλά την δουλειά. «Μήπως υποπτεύεσαι έμένα, Μπονώ;» ρωτά ο Ζάν, ο πατέρας της Ροζέττας, έναν από τους συμμορίτες).

16ον

ΓΙΑΤΙ όχι; Μήπως εσύ δεν περιποιείσαι τόσο πολύ την μικρή; Μήπως εσύ δεν μάς άπειλεις ότι θα ήμαστε να κάνω με μαζί σου, αν άποπειραθούμε να την κακοποιήσουμε;

Ο δραπέτης του κατέργου δεν άπληντησε άμέσως. Οι φλέδες όμως, του τόπου του έφουσκωσαν και τα μάτια του κοκκίνισαν από το αίμα. Ήταν φανερό ότι κατέβαλλε μεγάλη προσπάθεια για να συγκρατηθή.

Ο Σαρνιέ του είπε:

— Λοιπόν, Ζάν, δεν άπαντίζεις; Είναι έτσι όπως τα λέγει ο Μπονώ;

Ο Ζάν σήκωσε τα μάτια του και τον κύτταξε. Κατόπιν άνογά-άργά και τονίζοντας τις λέξεις είπε:

— Μοξ κάνεις έσύ, Γκαστόν, αυτή την έρώτηση; Αμφιβάλλεις έσύ για ένα; Και όμως θα ήπρεπε να γνωρίζεις

καλύτερα τον παληό σου σύντροφο που δεν σ' έχει προδώσει ποτέ και που σου έμεινε πιστός σαν το σκυλί, άκόμη και στις πιο δύσκολες σου μέρες...

Ο ύπαινιγμός έκανε τον Σαρνιέ να κοκκινίσει έλαφρά.

Ο Ζάν συνέχισε.
— Έν τούτοις δεν μπορεί κανένας να με καθήγορηση γιατί αγαπώ την κόρη μου... Ότι να είναι και έπως νάγουνε έλθει τα πράγματα, αίμα μου είναι, Γκαστόν. Και δεν διστάζω και σήμερα να επαναλάβω πώς δεν θέλω να πάθω κανένα κακό. Δεν έκανες έσύ καμμία φορά παιδί για να με καταλάβεις... Ούτε και σ' έ Μπονώ...

— Ναί, βέβαια, μουρμούρισε ο τελευταίος αυτός. Δεν σ' άδικούμε σ' αυτό, μονάχα, έχεις δείξει τόσο ενδιαφέρον για την μικρή, που έμεις που δεν έχουμε κανει παιδιά, δεν μπορούσαμε παρά να το παρεξηγήσουμε... Και μείς, βέβαια, δεν θέλουμε να πάθω τίποτα ή κόρη σου, έλα, όμως, που μάς άναγκάζει να φανούμε σκληροί ή ίδια ή μητέρα της... Δεν μπορούμε έμεις να γίνουμε βασιλικότεροι από τον βασιλέα...

— Σωστά, έκανε ο Σαρνιέ.

— Επμένεις λοιπόν; είπε ο Ζάν ένφ στα μάτια του άναβε μια παράξενη φλόγα. Αν ή Άνριέτ άρνηθή ως το τέλος να μάς παραδώσει τα σχέδια, σε τί θα σ' όφελούσε ο θάνατος της μικρής; Θα πρόσθετε ένα περιττό έγκλημα στο παθητικό σου, ή άστυνομία θα άρχιζε τις έρευνές της και θα είχαμε έως όλοι φασαρίες. Ο σκοπός σου δεν είναι να εκδικηθής την Άνριέτ, κάνοντάς την να χάσει όριστικώς το παιδί της; Αί, λοιπόν, θα άπολάβεις την εκδίκησή σου. Η Ροζέττα, θα χαθή για την μητέρα της. Θα την πάρω έγώ και θα φύγω με μακρυά. Χρήματα έχω. Θα πάμε κάπου στο έξωτερικό και θα φροντίσω να έργασθώ για να την μεγαλώσω...

Κάθε άλλον θα τον συγκινούσαν όπωσδήποτε τα λόγια αυτά, όχι όμως και τους δύο κακούργους με την όλότελαπωρωμένη ψυχή.

Εξέσπασαν και οι δύο σε ένα πλατύ γέλιο.

Ο Ζάν χλώμιασε μονομιές.

Τον κορόιδευαν λοιπόν, κιόλας; Δεν είπε όστόσο τίποτε, έτρεμε όμως όλόκληρος.

Ο Σαρνιέ το άντελήφθη, και έκρινε σκόπιμο να άλλάξη άμέσως ύφος. Σοβάρεψε και χτυπώντας τον Ζάν στον ώμο:

— Έλα, έλα, του είπε, μήν κάνεις

τώρα σαν μιντινετούλα ύστερα από το πρώτο νεανικό σφάλμα της... Δεν είπαμε άκόμη ότι θα σκοτώσουμε την κόρη του. Άλλά και αν το άποφασίσουμε αυτό

του
Γ. ΟΥΪΛΛΙΑΜΣΟΝ

κανείς δεν θα μπόρεση να μάς έμποδίσω! — Θα σάς έμποδίσω έγώ! έκανε με άγριο ύφος ο Ζάν άνορθώνοντας το σώμα του. Το είπα: όποιος πειράζει, και μια μόνο τρίχα της μικρής θα ή κακή ξεμπερδεύατα μαζί μου...

Εκείνη την ώρα άκούσθηκε ένα δυνατό κουδούνισμα.

Όλοι έμειναν σαν μαρμαρωμένοι στις θέσεις των.

Ο Σαρνιέ γύρισε και κύτταξε κάτω προς τους δύο άλλους:

— Τί σημαίνει αυτό; ψιθύρισε ο Μπονώ.

Ένα δεύτερο δαιμονιώδες κουδούνισμα άντήχησε.

— Είναι ο θυρωρός και αυτό είναι το σινιμά του, είπε ο Σαρνιέ. Ο θυρωρός είναι δικός μου άνθρωπος και έχει έντολη να με ειδοποιή όταν πρόκειται να δεχτώ καμμία ύποπτη έπίσκεψη. Γρήγορα όλοι στο μυστικό δωμάτιο! Θά ήμαστε χωρίς άλλο άστυνομική έρουν. Έν τώ μεταξύ να ειδοποιηθή ή Κλεοπάτρα να μήν άνοίξη. Πρέπει να κερδίσουμε καιρό.

Η Κλεοπάτρα όμως είχε χαθή μέσα στην κουζίνα της και δεν άκουγε κανένα. Οι ληστες, που δεν είχαν καιρό για χάσιμο, έτρεξαν τότε προς το μεγάλο γραφείο που ήταν συγχρόνως και βιβλιοθήκη και του οποίου το κλειδί κρατούσε πάντα ο Σαρνιέ. Το δωμάτιο αυτό που ήταν και ή φυλακή της Ροζέττούλας, επικοινωνούσε με μια μυστική θύρα με ένα άλλο, μικρότερο, το οποίο ήταν προωρισμένο να χρησιμεύσει για καταφύγιο εν περιπτώσει άστυνομικού αίφνης έσμου.

Ο Σαρνιέ μπήκε μέσα στη βιβλιοθήκη τελευταίος, ξεχνώντας στην παραζάλη του να κλείσει πίσω του την πόρτα.

Η Πωλιν που ήταν μαζί με την Ροζέττα, τους κύτταξε τρομαγμένη.

— Τί τρέχει; είπε, και έτρεξε προς το μέρος της.

— Η άστυνομία! είπε ο Σαρνιέ, γρήγορα στο μυστικό δωμάτιο.

Και λέγοντας έτρεξε και άρπαξε την μικρή αϊχμαλωτο από το χέρι.

Ο Ζάν, επηρεασμένος καθώς ήταν από την συζήτηση που είχε προόλιγου, παρεξήγησε την χειρονομία αυτή του άρχηγού του.

Ένα στίλβτο έλαμψε ξαφνικά στα χέρια του.

— Μήν άγγίζεις το κορίτσι!... φώναξε με άγρια φωνή.

Ένας πυροβολισμός άντήχησε την

βια όρα. Ήταν από τον Μπονώ που έδωσε πρώτος την κίνηση εκείνη του Ζάν και έβγαλε άμέσως το πιστόλι του.

Η σφαίρα βρήκε τον Ζάν κατάστημα.

— Σύντομα φωνάζει ο Σαρνιέ, το πώμα μέσα στο κελλί μαζί με την μικρή.

Άλλά την ίδια ώρα μια θροντερή φωνή διάταξε από πίσω τους:

— Ψηλά τα χέρια!...

Περίτρομοι όλοι έκαναν μισή στρόφη προς την πόρτα, σηκώνοντας ταυτοχρόνως σιγά-σιγά τα χέρια επάνω.

Ο ντέτεκτιβ Σνάϊντερ, ο Προβώ και ένα τρίτο πρόσωπο, ο άστυνόμος Μπερανζέ έφραξαν το άνοιγμα της θύρας κρατώντας και από ένα πιστόλιο στα χέρια.

Πίσω τους ήταν δυο άστυφύλακες έως εκεί πάνω με σιολή και με δυο τεράστια πιστόλια στα χέρια.

— Περάστε τους γρήγορα τις χειροπέδες διέταξε ο άστυνόμος.

Οι δυο άστυφύλακες προχώρησαν και σε λίγο ο Σαρνιέ, ο Μπονώ και ή Πωλιν φορούσαν στα χέρια τους τα περίφημα βραχιολικά της ύπηρεσίας καταδιώξεως του έγκληματος.

Εκείνη την στιγμή, τρία νέα πρόσωπα έκαναν την εμφάνισή τους:

Ήσαν ή ύπηρετρια του Σαρνιέ, που δεν ήταν άλλη από την πιστή συνεγάτιδα του Πώλ ντε Μπρεβίλ, Μαρόζ Σαρνιέ και πίσω της ή Άνριέτ και ο Ρομπέρ.

Η έκπληξις των τριών γκάγκστερς δεν περιεγράφετο πιά. Με γουρλωμένα τα μάτια κύτταζαν έδως την Άνριέτ και τον Ρομπέρ που τους νόμιζαν στο Πονσαρτρέν. Τους φαινόταν σαν φατάσματα.

— Μαμάχα! Μαμάχα!... άκούσθηκε την ίδια ώρα ή δροσερή φωνή της Ροζέττας.

Μιά άλλη φωνή πνιγμένη στα δάκρυα — δάκρυα, όμως χαράς — της άπήντησε:

— Κορούλα μου, χρυσό μου!...

Μητέρα και κόρη βρέθηκαν σε μια στιγμή άγκαλιασμένες σφιχτά, άναπόσπαστα!

Ο Ρομπέρ κατάχλωμος από την συγκίνηση και την υπεράνθρωπη προσπάθεια που είχε επιβάλλει στον έαυτό του, άπελήμθανε χαμογελώντας την σκηνή, και δυο χονδρά δάκρυα αλόχωναν τα μάγουλά του.

Κεφάλαιον 26ον

"Ερως νικητής

Ο άστυνόμος Μπερανζέ κύτταξε με ίκανοποίηση το θέαμα αυτό. Οι δυο κακούργοι λυσσούσαν κυριολεκτικώς και ή Πωλιν έκλαιγε με λυγμούς, ένφ το βλέμμα της άδικα προσπαθούσε να συναντήση το βλέμμα της Άνριέτ, ελπίζοντας να επιτύχη κάτι απ' αυτήν. Η Άνριέτ, όμως δεν είχε μάτια παρά μόνο για την κόρη της. Δεν χόρταινε να την κυττάζει.

Έν τώ μεταξύ, ένας από τους άστυφύλακες έσκυψε επάνω από το σώμα του Ζάν και έθαλε το αυτί του στο στήθος του.

— Ζή, είπε στον άστυνόμο. Νά τηλεφωνήσουμε σε κανένα νοσοκομείο να στείλουν και να τον πάρουν;

— Βαθιάότατα! έκανε ο άστυνόμος.

Α! Νά όμως, πρόσθεσε, άνοίγει τα μάτια του...

Πραγματικά, ο Ζάν είχε άνοίξει άκινή την ώρα άργά-άργά τα μάτια.

Έφερε ένα γύρο το μισόσδυτο βλέμμα του, είδε τους συνεόλους του με τις χειροπέδες στα χέρια και κατόπιν την κόρη του στην άγκαλιά της μητέρας της και ένα χαμόγελο άφρατης ετυχίας φώτισε το γλωβό του προσώπου.

— Η κορούλα μου... σώθηκε... σωθήκε... κατώρως να ψιθύριση.

Η Άνριέτ δεν άνθεξε.

Κρατώντας την Ροζέττα από το χέρι πλησίασε τον έτοιμοθάνατο και γονάτισε κοντά του.

Ο Ζάν είδε τα δυο εκείνα δροσερά πρόσωπα που τόσο έμοιαζαν το ένα με το άλλο, να σκύβουν επάνω από το πρόσωπό του, και κάνοντας μια υπέρτατη προσπάθεια, ψιθύρισε:

— Συγγνώμη...

Η Άνριέτ ψιθύρισε σοβά:

— Αυτή την στιγμή έξαγνίζει το παρελθόν... Ο Θεός άς σε συγχωρήσει όπως σε συγχωρώ έγώ...

Και με τα λόγια αυτά, έφερε το πρόσωπάκι της Ροζέττας στο μέτωπο του έτοιμοθάνατου. Δυο μικρά κορλαλένια χειλάκια άκούμπησαν τότε στο μέτωπο αυτό, που το είχε νοτίσει κιόλας ο κύρος ίδους της αγωνίας του θανάτου.

Ο Ζάν έκλεισε τα μάτια με το ίδιο χαμόγελο της ετυχίας στο πρόσωπο. Μισό λεπτό άργότερα δεν υπήρχε πιά στη ζωή.

Ο άστυνόμος Μπερανζέ το άντελήφθη και άπεμάκρυνε με τρόπο την Άνριέτ και την μικρούλα από το πτώμα.

Σ' ένα νεύμα του, οι δυο άστυφύλακες έβγαλαν τον νεκρό έξω και κατόπιν ήλθαν να παραλάβουν και τους γκάγκστερς.

Την ώρα που ο Σαρνιέ περνούσε μπρος από την Άνριέτ σταμάτησε και είπε με ένα ύφος γεμάτο μορθηρία:

— Την κόρη σου την ξαναβρήκα, έλλά τον πειρημό σου κόρητα θα τον χρίσης για πάντα! Δεν φαντάζεσαι να σε κρατήση τώρα που θα μάθω το λαμπρό παρελθόν σου. (Όταν ο κόμης ντε Μπρεβίλ μάθω ότι όπληξες γυναίκα του Ζάν Ντυμποννέ, ή ή κόρη που έχεις είναι κόρη ενός παρανοητή, κιδδηλοποιού και γκάγκστερ, θα ίδουμε αν θα θελήση να σε ξαναβή στο πρόσωπο.

— Απατάσθε κυρίες! άκούσθηκε μια φωνή κοντά του.

Ήταν ο ντέτεκτιβ Σνάϊντερ.

Προχώρησε δυο βήματα και με μια άπότημη κίνηση έβγαλε τα γένεια, τα μουστάκια και τα σκασμένα γυαλιά που φορούσε και φάνηκε άμέσως ή ώραία μορφή του Πώλ ντε Μπρεβίλ.

— Ω!... έκανε μονάχα ή Άνριέτ, έτοιμη να λιποθυμήσει από την συγκίνηση της.

Ο ψευδο-Σνάϊντερ συνέχισε:

— Όπως βλέπετε, έντιμότατε κυρίες, ο κόμης Πώλ ντε Μπρεβίλ ήταν άπολύτως έν γνώσει όλης της δυσχερούς περικλείσεως της Κας Άνριέτ Φράνς και έτοιμος να λιποθυμήσει από την λύσσα στην οποία ή κόρη της. Δεν άγνωσ τίποτε. Χάριν εκείνης που αγαπώ και για να την προστατέψω έφυγα από την Ρώμη προς άγνωστο διέβημα. Κανείς δεν ή έφερε που είχα πάει έκτος από τον πια

στο μου συνεργάτη Ζάν Προβώ. Αυτός με ειδοποίησε — άρχικά έγκαιρως — ότι τις ύποπτες κινήσεις κάποιες συμμορίας εκδιώκτων — της δικής σας έντιμότατε κυρίες — γύρω στην άγκαλιμένη μου Άνριέτ. Περνά άμέσως έδω και μεταμφιεσμένος σε ντέτεκτιβ, έράσθηκα όσο καλύτερα μπόρεσα για να έσκαπάω τον συγκατεφθασμένο σας! Και τώρα ύπαρχει να πηγαίνεις με την λύσσα στην φυλακή αν έγινε έσύ ψυχή, ότι δεν κατώρως να με άποσπάσεις από την γαμπρήνη μου.

(Συνέχεια στο επόμενο)

'Απ' όσα ξέρουν οι ΣΥΖΥΓΟΙ και δεν τα λένε :

★ Λένε πώς ο άνδρας είναι κυνηγός και κυνηγά συνεχώς τις γυναίκες, για να φθάση άργότερα στο μεγάλο και όριστικό κυνήγι μιας καλής συζύγου. Το κυνήγι αυτό δεν είναι καθόλου άπλο, και είναι πολύ πιο επιμύθιο από το κυνήγι των άγριων θηρίων. Γιατί όταν αϊχμαλωτίση κανείς μια πάθηρα την κλείνει στο κλουβί και δεν άπασχολείται πιά μαζί της. Άλλά όταν κατορθώσει να αϊχμαλωτίση μίαν ιδεώδη σύζυγο, πρέπει να έξακολουθήσει να την κυνηγέ σ' όλη του τη ζωή, αν δεν θέλη να του την άρπάξη κανείς άλλος λαθροθήρας.

★ Υπάρχουν πολλοί τρόποι για να χαμογελάση κανείς. Υπάρχουν γυναίκες που χαμογελουν μόνο με τα δόντια, έπειδή τα δόντια τους είναι όμορφα και το στόμα τους παραμένει άπαθές. Άλλες γυναίκες χαμογελουν με τα μάτια, με μια γλυκειά και άπαλη κοσμιότητα. Όταν γελουν τα μούρα, γελουν όλόκληρα, με τα χέρια τους, με τα ποδαρήνια τους, με τη μτούλα τους. Όλα τους χαμογελουν.

Οι γέροι χαμογελουν με το πηγούνι και το χαμόγέλο τους μοιάζει με το τέμελο του λυγμού. Οι άνδρες δεν χαμογελουν. Κάνουν μορφασμούς με το στόμα, σηκώνουν τα φρύδια και κουνούν τ' αυτιά.

Οι βλάκες δεν χαμογελουν καθόλου γιατί φοβούνται τις ρυτίδες. Τα σκυλιά γελουν μουνώντας την ουρά τους!

★ Έδωσα κάποτε στην γυναίκα μου που βρισκόταν σ' άμνηστία, συμβουλές πού τις έδωκε σοφώτατες. Με άκουσε, λοιπόν, προσεκτικά και ύστερα μου είπε: «Κι' έσύ, γιατί κάνεις πάντα λάθη άφου είσαι τόσο σοφός;» Άναρωτήθηκα κι' έγώ γι' αυτό το πράγμα. Ύστερα κατάλαβα μια μεγάλη αλήθεια. Όλοι μας έξομε άκριβώς μόνον εκείνο που θα ήπρεπε να κάνη ένας άλλος.

★ Δεν ύπάρχει τύχη στον έρωτα όπως ύπάρχει τύχη στο παιχνίδι. Ο καθένας έχει την τύχη που του άξίζει και που την έλλειπει ο ίδιος.

στο μου συνεργάτη Ζάν Προβώ. Αυτός με ειδοποίησε — άρχικά έγκαιρως — ότι τις ύποπτες κινήσεις κάποιες συμμορίας εκδιώκτων — της δικής σας έντιμότατε κυρίες — γύρω στην άγκαλιμένη μου Άνριέτ. Περνά άμέσως έδω και μεταμφιεσμένος σε ντέτεκτιβ, έράσθηκα όσο καλύτερα μπόρεσα για να έσκαπάω τον συγκατεφθασμένο σας! Και τώρα ύπαρχει να πηγαίνεις με την λύσσα στην φυλακή αν έγινε έσύ ψυχή, ότι δεν κατώρως να με άποσπάσεις από την γαμπρήνη μου.

(Συνέχεια στο επόμενο)

λοιπόν, τὸ σχέδιό μου. Ἡ φρουρά σ' αὐτὲς τὲς περιπτώσεις ἀποτελεῖται ἀπὸ 12 ἀνδρες.

— Ἀὐριο φαντάζομαι ὅτι θὰ εἶναι τουλάχιστον ἑκατὸ.

— Δὲν παίζει ρόλο. Ἄς εἶναι καὶ διακόσιοι. Θὰ εἶναι καὶ ἑκατὸ χιλιάδες ἄνθρωποι ποὺ θὰ πᾶνε νὰ ἰδοῦν τὸ θέαμα τοῦ ἀπαγχονισμοῦ. Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὲς ἑκατὸ χιλιάδες θὰ ὑπάρχουν καὶ μερικὲς χιλιάδες κακοποιὰ στοιχεῖα ποὺ θὰ γαρρουν πολὺ ἂν γίνῃ καμμιά μεγάλη γκασαρία. Θὰ κλέψουν ὅ,τι μποροῦν μέσα στὴν κοσμογαλαξιά ποὺ θὰ γίνῃ. Αὐτοὺς τοὺς κακοποιούς τοὺς ὑπολογίζω ἐγὼ γιὰ ἀκούσιους συνεργάτες μας. Ὅ,τι ἀρχίσουμε ἐμεῖς θὰ τὸ συνεχίσουν αὐτοί.

— Καλὰ. Ἀλλὰ πῶς θὰ γλυτώσουν οἱ κατὰδικοι;

— Ἀπολύστατα. Μέσα στὴν ἀνακατοσύρα ποὺ θὰ γίνῃ θὰ τοὺς ἀρπάξουμε καὶ θὰ τοὺς μεταφέρουμε σὲ ὁποιοδήποτε γεωγραφικὸ σπῆτι. Γύρω στὴν πλατεία τῆς Γκρέβ ὅπου πρόκειται νὰ γίνῃ ὁ ἀπαγχονισμὸς ὑπάρχουν πολλὰ σπίτια ποὺ ἔχουν δύο φάτσες. Μιὰ ἐπάνω στὴν πλατεία καὶ μιὰ στὸν πίσω δρόμο. Ὑπάρχει μάλιστα ἓνα ποὺ εἶναι ὅτι χρειάζεται. Εἶναι ἡ ταβέρνα «Νότρ Ντάμ». Τὰ παρὰ-θυρὰ τῆς βλέπουν στὴν πλατεία. Ἐγὼ ἔχω ἀπὸ πίσω μιὰ φάτσα ποὺ θγαίνει στὸν κῆπο ἐνὸς φίλου μου. Θὰ μπάσουμε τοὺς δύο κατὰδικους ἀπὸ τὴν κυρία εἴσοδο, θὰ φράξουμε τὴν πόρτα καὶ θὰ τοὺς ἐγάλουμε ἀπὸ τὸν κῆπο τοῦ φίλου μου ὅπου θὰ τοὺς περιμένουν δύο γερά ἄλογα.

— Νομίζεις πῶς θὰ τὰ καταφέρουμε;

— Εἶμαι βέβαιος.

— Πόσα λεπτὰ χρειάζονται γιὰ νὰ μείνουν εὐχαριστημένοι, οἱ φίλοι σου καὶ νὰ δουλέψουν μὲ ὁρεξή; Πρέπει νὰ ἔχουν ὅπ' ὀθει τους ὅ,τι μπορεῖ νὰ πολεμήσουν στὰ σωστά, ἀδελῶ. Πρόσεχε. Ἀὐριο θὰ δώσω τὴν πρώτη μου μάχη ἐναντίον τοῦ Δουδοβίκου. Ἀν νικηθῶ χά-βήκαμε ὅλοι μας. Κατάλαβες;

— Μαῖνε ἥσυγος. Δόσε μου τὰ λεπτὰ καὶ τὰ ἄλλα εἶναι δική μου ὑπόθεσις.

— Σοὺ φτάνουν ἑκατὸ χιλιάδες;

— Γιὰ τὴν ὥρα...

— Γκουεβίλ. Δόσε στὸν ἀδελῶ ἑκατὸ χιλιάδες λίβρες, εἶπε ὁ Φουκέ.

— Καὶ ἂν ἀνακοινηθῇ ἡ συνωμοσία; ῥώτησε δειλὰ ὁ Γκουεβίλ.

— Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά, φώναξε ὁ Φουκέ θυμωμένος. Δόστε τὰ χρήματα στὸν ἀδελῶ καὶ φροντίστε νὰ με εἰδοποιήσετε αὐριο ἐγκαίρως γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μάχης.

— Ὅθ φροντίσω ἐγὼ γι' αὐτό, εἶπε ὁ ἀδελῶ. Ὅθ στείλω ἕναν ἐφιππο ἀγγελιαφόρο ἀμέσως μὲλις τελειώσουμε.

— Καὶ πῶς θὰ δικαιολογηθῇ ὅλη αὕτη ἡ ἱστορία; ῥώτησε ὁ Φουκέ.

— Ἀπολύστατα, ἀποκρίθηκε ὁ ἀδελῶς.

Μιὰ λαϊκὴ ἐξέγερσις.

— Λαϊκὴ ἐξέγερσις; Ἐναντίον τίνος;

— Οἱ ἄνθρωποι μὴ θὰ φωνάζουν δι-αρκῶς «Ζήτω ὁ Βασιλεῦς!... Ζήτω ὁ Κολμπέρ». Τὰ παραπέρα θὰ τὰ κανονίσω ἐγὼ.

— Μπράβο ἀδελῶ, εἶπε ὁ Φουκέ ἐνθουσιασμένος. Ἐχεῖς πρώτης τάξεως φαντασία. Κανόνισέ τα ὅπως θέλεις καὶ κῦ-ταξέ, ἂν εἶναι δυνατόν, νὰ μὴ χυθῇ αἷμα.

Ὁ ἀδελῶς ἔφυγε ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Γκουεβίλ ἐνῶ ὁ ὑπουργὸς ἐπαλωθῆκε σ' ἓνα ντιβάνι ὅπου πέρασε ὁλόκληρη τὴν

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ

νόχτα ἄγρυπνος. Οἱ σκέψεις του γύριζαν πότε στὰ γεγονότα τῆς αὐριανῆς ἡμέρας καὶ πότε στὴν ὥραία μαρτυρία ντὲ Μπελλιέρ.

Ἡ ταβέρνα «Νότρ Ντάμ»

Τὸ ἄλλο μεσημέρι χιλιάδες Παρισινοὶ εἶχαν συγκεντρωθῇ στὴν πλατεία Γκρέβ γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸν ἀπαγχονισμό τοῦ Λυοντό καὶ τοῦ Ἐυμερί. Οἱ κηρυκὲς τοῦ βασιλεῦς γύριζαν ὅλο τὸ πρωὶ τὲς γειτονιὲς τοῦ Παρισιῦ γιὰ ν' ἀναγγεῖλουν τὸ γεγονός. Καὶ ὅσο πλησίαζε ἡ ὥρα τοῦ ἀπαγχονισμοῦ, τόσο καὶ μεγάλωνε τὸ ρεῦμα τοῦ πλήθους ποὺ ἐσπευδε νὰ ἰδῇ τὴν ἐκτέλεση τῶν δύο καταχρα-στών τοῦ βασιλικοῦ ταμείου. Γιὰ νὰ ἔχῃ τὸ πρᾶγμα μεγαλειότερο ἀνδιαφέρον δὲν εἶχαν ἀνακοινωθῇ τὰ ὀνόματά τους. Οἱ κηρυκὲς ἔλεγαν μόνον ὅτι τὰ ὀνόματα τῶν δύο κατὰδικων εἶναι γραμμένα ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἀγγλὴν τους.

Τὸ ἴδιο πρωὶ ὁ ντ' Ἀρτανιάν καθόταν στὸ δωμάτιό του καὶ λογάριαζε μὲ παιδ τρόπο θὰ χρησιμοποιούσε τὲς λίγες ὥρες ποὺ τοῦ ἀπόμειναν ὡς τὴν ἀναχώρησή του γιὰ τὴν Βρετάνη, ὅπου πῆγαινε κατ' ἐντολὴν τοῦ Δουδοβίκου. Ὑστερὰ ἀπὸ κάμποση σκέψη κατέληξε στὸ ἀκόλουθο πρόγραμμα. Ὁ πῆγαινε πρῶτα-πρῶτα ν' ἀποχαιρετίσῃ τὸν Ἄθω. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ἐπισκεπτόταν τὴν ταβέρνα «Νότρ Ντάμ» ποὺ τὴν εἶχε ἀγοράσει λίγες μέρες πρίν, γιὰ νὰ εἰσπράξῃ τὸ ἐνοίκιο ἀπὸ τὸν ταβερνιάρη. Ὑστερὰ θὰ πῆγαινε στὸν Φουκέ γιὰ νὰ εἰσπράξῃ τὸ ἐντάλμα ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Βασιλεῦς. Ὁ Φου-κέ δὲν θὰ τοῦ ἔδινε τὰ λεπτὰ καὶ ἔτσι θὰ ἀναγκάζοταν νὰ πᾶν νὰ τὰ εἰσπράξῃ ἀπὸ τὸν Κολμπέρ. Τὸν ὑπόλοιχο καιρὸ τοῦ θὰ τὸν ἀφιέρωνε στὲς τελευταῖες ἐτοιμασίαις τοῦ ταξιδιοῦ.

Φθάνοντας στὸ σπίτι τοῦ Ἄθω τὸν βρῆκε νὰ μιλάει μὲ τὸν γιὸ τοῦ υποκό-μητα τῆς Βραζελόνης.

— Ὡστε πάλι γιὰ ταξίδι; ῥώτησε ὁ Ἄθω.

— Ἐνα πολὺ μικρὸ ταξιδάκι γιὰ ἐν-τελῶς ἀτομικὲς μου υποθέσεις.

— Ποιὸς ξέρει τί καινούριες περιπέ-τειες θὰ μάθουμε!

Ὁ ντ' Ἀρτανιάν δὲν ἤθελε νὰ προ-δώσῃ τὴν ἀποστολὴν του οὔτε σκὸν πρὸ καλὸ τοῦ φίλου καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ὑπέφυγε νὰ δώσῃ ἀπάντησιν. Μίλησαν γιὰ διάφορα ἄλλα ζητήματα καὶ ὅταν σηκώ-θηκε νὰ φύγῃ ῥώτησε τὸν Ραούλ:

— Ἐρχεσαι μαζί μου νὰ μοῦ κάνης συντροφιά τὲς λίγες ὥρες ποὺ θὰ βρίσκω-μαι ἀκόμη στὸ Παρίσι;

Ὁ Ραούλ δέχθηκε εὐχαρίστως. Ἀπο-χαιρέτησαν τὸν Ἄθω καὶ λίγη ὥρα ἀρ-γότερα κατευθύνονταν πρὸς τὴν πλατεία Γκρέβ.

— Σήμερα θὰ μὲ γνωρίσεις ἀπὸ μὴν ἐντελῶς καινούργια πλευρά, εἶπε στὸν νεαρό τοῦ φίλου ὁ ντ' Ἀρτανιάν. Πηγαί-νω γιὰ εἰσπράξεις. Θὰ ἀρχίσωμε ἀπὸ τὴν ταβέρνα «Νότρ Ντάμ», εἰσπράττοντας ἐ-νοίκια.

— Δὲν σὰς κάνει ἐντύπωση πόσοι πο-λὺς κόσμος κυκλοφορεῖ σήμερα στὸν δρό-μο; ῥώτησε ὁ Ραούλ.

— Ἀλήθεια. Καὶ ἀκολουθοῦν ὅλοι τους τὸν ἴδιο δρόμο μὲ μᾶς. Τί νὰ συμ-βαίνει;

— Ἀ! Τώρα θυμάμαι. εἶπε ὁ υποκόμης. Σήμερα πρόκειται νὰ ἀπαγχονισθοῦν οἱ δύο καταχρασταί. Καὶ μάλιστα στὴν πλα-τεία τῆς Γκρέβ. Ἀπέναντι ἀπὸ τὸ σπίτι σας.

— Διάβολε, εἶπε ὁ ντ' Ἀρτανιάν. Ἡ-ταν ἀνάγκη νὰ τοὺς κρεμάσουν σήμερα ποὺ πηγαίνω ἐγὼ νὰ εἰσπράξω τὰ ἐνοί-κιά μου; Ἐτοχε νὰ ἰδῇς ποτὲ σοῦ ἀπαγ-χανισμό, Ραούλ;

— Ὁχι. Καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημέ-νος ποὺ δὲν εἶδα.

— Δὲν ἔχεις ἄδικο. Τὸ θέαμα εἶναι ἀπαίσιο. Καὶ τί ὥρα θὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλε-σις;

— Στὰς δύο.

— Ἄν διασθῶμε λιγάκι προφθάνουμε νὰ εἰσπράξουμε τὰ ἐνοίκια καὶ νὰ φύγω-με χωρὶς νὰ υποχρεωθῶμε νὰ ἰδοῦμε αὐτοὺς τοὺς δύο δυστυχεῖς νὰ κρέμονται ἀπὸ τὴν ἀγγλὴν.

Προχώρησαν μὲ γρήγορο βήμα, ἀνοί-γοντας μὲ δυνατὲς σπρωξιὲς δρόμο ἀνά-μεσα στὸ πλήθος ποὺ γινόταν ὅλο καὶ πρὸ πυκνὸ. Ὁ ντ' Ἀρτανιάν πρόπορευε καὶ ὁ Ραούλ τὸν ἀκολουθοῦσε κατὰ βήμα.

Ἡ πλατεία τῆς Γκρέβ ἦταν τόσο ἀσφυ-κτικὰ γεμάτη ὥστε χρειάστηκε πολὺ με-γάλη προσπάθεια γιὰ νὰ τὴν διασχίσουν οἱ δύο φίλοι καὶ νὰ φθάσουν ὡς τὴν εἴσο-δο τῆς ταβέρνας. Τὴν βρῆκαν καὶ αὐτὴν γεμάτη ἀπὸ πελάτες ποὺ κάθονταν γύρω στὰ τραπέζια καὶ ἔπιναν σὰν νὰ εἶχαν μεγάλο πανηγύρι.

Ὁ ταβερνιάρης καὶ τὰ τρία γκαρδόνια του δὲν πρόφθαιναν νὰ σεβρίσουν τὴν πελατεία. Καθὼς ἀντίκυρ-σε τὸν ντ' Ἀρτανιάν ἔσπευσε νὰ τὸν χαιρετίσῃ.

— Ἐρχεσθε ἀσφαλῶς γιὰ τὸ ἐνοίκιο, τοῦ εἶπε. Θὰ σὰς τὸ φέρω ἀμέσως. Τὸ ἔ-χω βάλει κατὰ μέρος ἐπειδὴ σὰς περι-μένα. Ἀλλὰ τὸ ἔχω στὸ ἐπάνω δωμάτιο ὅπου βρίσκεται μιὰ πολὺ μεγάλη παρέα, σχεδὸν ὅλοι μεθυσμένοι. Σὰς παρακαλῶ νὰ κάνετε δύο λεπτὰ ὑπομονή.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ ἱππότης, καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν νεαρό τοῦ συνοδὸ πρόσθεσε:

— Πᾶμε κάτω στὴν αὐλὴ ποὺ βρίσκε-ται στὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖ θὰ μπορέσουμε νὰ περιμένουμε μὲ ἡσυχία καὶ δὲν θὰ εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ ἐλέ-πουμε τὸ ἀηδὲς θέαμα αὐτῶν τῶν ἀνθρώ-πων ποὺ κάθονται καὶ πίνουν, περιμένον-τας νὰ ἰδοῦν τὸν ἀπαγχονισμό δύο δυσ-τυχισμένων.

Στάθηκαν κάτω ἀπὸ ἓνα δένδρο ποὺ βρισκόταν μέσα στὴν αὐλὴ. Ἀπὸ τὸ μέ-ρος αὐτὸ φαίνονταν ὅλο τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ταβέρνας καὶ ἔτσι μπορούσε ὁ ντ' Ἀρτα-νιάν νὰ παρακολουθῇ τὸ τί γινόταν ἐ-κεῖ μέσα.

Διαρκῶς φθάνανε καινούργιοι πελάτες, χαιρετούσαν τοὺς παλαιοὺς σὰν καλοὶ γνα-ριμοὶ καὶ ἀρχίζαν νὰ πίνουν κι' ἐκεῖνοι μὲ τὴν σειρὰ τους.

— Ἡ ὥρα περνᾷ καὶ ὁ νοικάρης σας δὲν φαίνεται, εἶπε ὁ Ραούλ. Φοβῶμαι, πολ-λὸ ὅτι θὰ εἴμαστε ἐδῶ τὴν ὥρα τοῦ ἀπαγ-χονισμοῦ.

— Ἐτσι φαίνεται, ἀποκρίθηκε ὁ ἱππό-της καὶ ἀρχισε νὰ φωνάζῃ δυνατὰ γιὰ νὰ

προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ νοικάρη του.

Γινόταν ὅμως τόσο μεγάλος θόρυβος μέσα στὴν ταβέρνα ὥστε, ὅσο κι' ἂν φώ-ναξε, δὲν ἀκούγονταν καθόλου. Ὁ ντ' Ἀρτανιάν κοιμαζόταν νὰ πᾶν μέσα γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν ταβερνιάρη. Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως ἀνοίξε ἡ πίσω πόρτα τῆς αὐλῆς καὶ μπῆκε μέσα ἓνας ἄνθρωπος ποὺ ἦταν ντυμένος σὰν ἱππεύς. Διάσχισε τὴν αὐλὴ καὶ προχώρησε πρὸς τὸ ἐσω-τερικὸ τῆς ταβέρνας, ρίχνοντας μιὰ λοξὴ ματιά στὸν ντ' Ἀρτανιάν καὶ στὸν φίλο του.

— Διάβολε, εἶπε ὁ ντ' Ἀρτανιάν. Ἀδ-τι ἡ πόρτα δὲν ἀνοίγει ποτὲ πρίν. Πῶς βρέθηκε τώρα ἀνοικτὴ;

Τὴν ἴδια στιγμή κόπασε ὅλος ὁ θόρυ-βος ποὺ γινόταν μέσα στὴν ταβέρνα. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς πελάτες σηκώθη-καν μὲλις ἀντίκυρσαν τὸν νεόφερτο καὶ ἀρχισαν νὰ προχωροῦν πρὸς τὴν ἐξοδο. Σὲ λιγάκι δὲν εἶχαν μείνει μέσα παρὰ ἓξ ἑνὸς μόνον. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν στολὴν τοῦ ἱππέως. Στὸ πλευρὸ τοῦ κρεμόταν ἓνα μακρὸ σπαθί.

— Ραούλ, εἶπε ὁ ντ' Ἀρτανιάν. Τὸ πρᾶγμα γίνεται ἐνδιαφέρον. Νομίζω πὸς κάτι δὲν εἶναι ἐν τάξει ἐδῶ μέσα. Εἶσαι περίεργος;

— Ἐκαστάται, ἀποκρίθηκε ὁ νέος.

— Ἐγὼ εἶμαι περίεργος σὰν γρηά κου-τσουπόλα. Ἐλα μέσα. Φαντάζομαι ὅτι θὰ ἰδοῦμε ἐνδιαφέροντα πράγματα.

Προχώρησαν μέσα καὶ ἀνέβηκαν στὸ ἐπάνω πάτωμα ἀπὸ ὅπου μπορούσαν νὰ παρακολουθήσουν ὅ,τι γινόταν στὴν πλα-τεία. Τὸ δωμάτιο στὸ ὅποιο μπῆκαν εἶχε ἓνα τζάκι καὶ μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ τζάκι ἦσαν καθισμένοι δύο ἄνθρωποι καὶ εἶχαν ἀνάψει μιὰ τεράστια φωτιά μ' ὅλο ποὺ ὁ καιρὸς ἦταν ἀκόμη ζεστός.

— Ἀ! Μὰς στέλνουν ἐπισχύσεις, εἶ-πε ὁ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς βλέποντας τὸν Ἀρτανιάν καὶ τὸν Ραούλ.

— Ναί, φίλοι μου, ἀποκρίθηκε ὁ ντ' Ἀρτανιάν. Μὰς ἔστειλαν γιὰ νὰ σὰς ἐ-νισχύσουμε. Ἡ φωτιά σας εἶναι ὑπόροχη.

Οἱ δύο ξένοι ἀρχισαν νὰ γελᾶνε καὶ ἔβριζαν καινούργια ῥέζα στὸ τζάκι.

— Σταθίτε στὸ παράθυρο, εἶπε ὁ ἓ-νας ἀπὸ αὐτοὺς, καὶ ὅταν καταλάβετε πῶς εἶναι ὡσα μίληστε μας.

— Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ ἤρθαμε, εἶπε πάλι ὁ ντ' Ἀρτανιάν ποὺ προσπαθοῦσε νὰ καταλάβῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

Προχώρησε πρὸς τὸ παράθυρο καὶ στή-θηκε ἐκεῖ κάνοντας νόημα στὸν Ραούλ νὰ τὸν μιμηθῇ.

Ζήτω ὁ Κολμπέρ

Τὸ θέαμα ποὺ παρουσίαζε ἡ πλατεία ἦταν φοβεριστικόν. Στὸ βάθος ὑψώνονταν οἱ δύο ἀγγόνες, καὶ ἐπάνω σὲ ὁλόκληρη τὴν πλατεία σπορῶνονταν ἓνα ἀτελείωτο πλήθος ποὺ κυττούσε ἀνυπόμονα πρὸς τὸ σημεῖο ἀπὸ ὅπου θὰ ἔφθανε ἡ συνοδεία μὲ τοὺς δύο κατὰδικους. Γύρω ἀπὸ τὲς δύο ἀγγόνες εἶχε παραταχθῇ ἡ φρουρὰ τῶν λογγοφόρων ποὺ προσπαθοῦσε πότε μὲ τὸ καλὸ καὶ πότε μὲ ἀπειλές, νὰ κοι-νήσῃ τὰ πλήθη σὲ ἀπόσπαση.

Ὁ ντ' Ἀρτανιάν εἶχε ἀναμνησθῇ τὴν κίνησιν καὶ γαυοῖς νὰ ξέρῃ κι' ὁ ἴδιος γιὰ ποῖο λόγο, αἰσθανόμενος μιὰν ἰδιαίτεραν εὐ-χαρίστησιν ὅταν ἔβλεπε πολλοὺς σωμα-τοφύλακες καὶ ἄλλους στρατιωτικοὺς ἀ-

νακατεμένους μὲ τὰ πλήθη. Δὲν πρόσεχε ὅμως μόνονα τοὺς σωματοφύλακες καὶ τοὺς φρουροὺς ὁ ντ' Ἀρτανιάν. Τώρα παρακολουθοῦσε μὲ μεγάλη προσοχὴ μιὰν ὁμάδα ἀνθρώπων μὲ ἐξαγριωμένα πρόσω-πα ποὺ προσπαθοῦσε νὰ φθάσῃ ὡς τὲς ἀγγόνες, σπρώχνοντας δεξιὰ κι' ἀριστε-ρά. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἔκαναν διάφορα νοήματα μεταξὺ τους, ἔσφιγγαν ὁ ἓνας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου καὶ γενικὰ ἔδιναν τὴν ἐντύπωση ἀνθρώπων ποὺ εἶναι ὅλοι ἓνα καὶ τὸν αὐτὸ σκοπὸ. Ἀνάμεσά τους ἔ-χωριζε ἡ μορφή τοῦ ἀνθρώπου ποὺ φο-ροῦσε τὴν στολὴν ἱππέως.

— Διάβολε, μουρμούρισε ὁ ντ' Ἀρτα-νιάν. Ἀκούς ἐκεῖ νὰ μὴ τὸν γνωρίσω ἄ-μέσους;!

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀ-πὸ τὸν Μεννεβίλ ποὺ εἶχε συνοδεύσει τὸν ντ' Ἀρτανιάν στὴν Ἀγγλία, γιὰ τὴν ἀ-παγωγὴν τοῦ Μόνι, καὶ ποὺ ἦταν τότε τὸ πρωτοπαλλήκαρό του.

Ἡ ἀπόλυτη σιωπὴ ποὺ βασιλεύσε ξα-φνικὰ ἐκεῖνη τὴν ὥρα στὴν πλατεία ἔ-κανε τὸν ἱππότη νὰ διακόψῃ τοὺς συλλο-γισμούς του γύρω στὸν Μεννεβίλ. Ἐ-φθάναν οἱ κατὰδικοι. Μιὰ ἰσχυρὴ συνο-δεία λογγοφόρων προηγείτο καὶ ἀκολου-θοῦσε ἄλλη μία.

Τὴν σιωπὴ τοῦ πλήθους διαδέχθηκε τώρα ἓνα ὁμαδικὸ ξεφωνητὸ ποὺ ἔμοιαζε σὰν οὐρλιασμα.

Οἱ δύο ἄνθρωποι ποὺ καθόντουσαν στὸ τζάκι γύρισαν καὶ κύτταξαν ἐρωτηματι-κὰ τὸν ντ' Ἀρτανιάν.

— Φθάνουν οἱ κατὰδικοι, εἶπε ἐκεῖνος.

— Καλὰ, ἀποκρίθηκαν οἱ ἄνθρωποι κι' ἔβρισαν καινούργια ῥέζα στὴν φωτιά. Ἡ συνοδεία μὲ τοὺς κατὰδικους εἶχε φθάσει, τώρα στὸ κέντρο τῆς πλατείας. Ὁ Λυοντό καὶ ὁ Ἐυμερί, χλωμοὶ καὶ μαυροντυμένοι, προχωροῦσαν σιγά-σιγά ἀλλὰ ψύχραιμα πρὸς τὲς ἀγγόνες. Ὁ Ρα-ούλ ἀποτραβήχθηκε λίγο γιὰ νὰ μὴ θλί-πῃ τὸ ἀπαίσιο θέαμα.

— Θάνατο, θάνατο φώναζαν τὰ πλήθη.

— Θάνατο, ἐπανελάθαν σὰν ἀντίπαλος καμμιά πενηνταριά βραχνὲς φωνές.

— Στὴν ἀγγλὴν, στὴν ἀγγλὴν! βοοῦσε τὸ πλήθος. Ζήτω ὁ Βασιλεῦς!...

Ξαφνικὰ παρατηρήθηκε μιὰ παράξενη κίνησις στὴν πλατεία. Οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους παρακολουθοῦσε πρὶν ἰσχυρὰ ὁ ντ' Ἀρτανιάν, ἔκαναν μιὰ μεγάλην ἐ-ξόδοσιν καὶ κατὰφεραν νὰ πλησιάσουν τοὺς λογγοφόρους ποὺ περιτριγύριζαν τοὺς δύο κατὰδικους. Τὴν ἴδια στιγμή ἀ-κοῦσθηκαν οἱ βραβεῖς βραχνὲς φωνές τους:

— Ζήτω ὁ Κολμπέρ

Τὸ σύνθημα γιὰ τὲς ζητωκραυγὰς τὸ ἔδινε ὁ ἴδιος ὁ Μενεβίλ. Ἐπακολούθησε τότε ἓνα σωστὸ πανδαυδινό. Οἱ λογγο-φόροι προσπαθοῦσαν νὰ ἀπομακρύνουν τὰ πλήθη, λόγως καὶ σπαθὶά λάμπουν, φω-νὲς πόνου ἀκούονται καὶ σὲ λιγάκι ἔχει μεταβληθῇ ὁλόκληρη αὕτη ἡ ἀνθρωποθά-λασσα σὲ μιὰν ἄσπρη μάζα ἀπὸ τὴν ὁ-ποία δὲν ξεχωρίζε κανεὶς τίποτα πιά.

Ὁ ντ' Ἀρτανιάν εἶχε συγκεντρώσει ὅλην τὴν προσοχὴν πρὸς τὸ σημεῖο ὅπου βρισκόνταν οἱ κατὰδικοι. Ὁ Μεν-νεβίλ καὶ οἱ σύντροφοί του εἶχαν κατορ-θῶσι νὰ τοὺς ἀποσπάσουν ἀπὸ τὰ χεῖρια τῶν λογγοφόρων καὶ τοὺς ὠδηγοῦσαν τῶ-ρα πρὸς τὴν εἴσοδο τῆς ταβέρνας φωνά-ζοντας: «Ὁχι, ἀγγλὴν! Στὴν φωτιά. Θὰ τοὺς κάψουμε ζωντανούς!».

Τὰ πλήθη ἀρχισαν νὰ βρίζουν τὸ πρᾶγμα διασκεδαστικὸ καὶ ἡ κραυγὴ «στὴν φωτιά» ἐγενικεύθηκε ἀμέσως σὲ ὁλόκληρη τὴν πλατεία.

— Κάψιμο τοὺς κλέφτες!...

— Κάντε τους ψητούς!...

— Στὴν φωτιά! Στὴν φωτιά!...

Ἦνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ πρό-σεχαν τὴν φωτιά πλησίασε τότε πρὸς τὸ παράθυρο, εἶδε τὰ διαδραματιζόμενα καὶ φώναξε στὸν σύντροφό του:

— Ἐτοιμός! Ἐφθάσε ἡ στιγμή.

Ὁ ἄλλος τότε πῆρε ἓνα ἀναμμένο ξύ-λο ἀπὸ τὸ τζάκι καὶ τὸ πλησίασε σὲ ἓ-να ἀπὸ τὰ πάτερα τῆς ὁροφῆς. Τὸ κτί-ριο τῆς «Νότρ Ντάμ» δὲν ἦταν καὶ τόσο καινούργιο. Τὸ πάτερο ἀναψε ἀμέσως σὰν πυροτέχνημα. Σπίθες πετοῦσαν ἀπὸ ἐδῶ κι' ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἀπειλοῦσαν νὰ με-ταδώσουν τὴν πυρκαϊά μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα.

Προσπληρωμένοι στὲς σκηνὲς ποὺ δια-δραματίζονταν κάτω στὴν πλατεία, δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ ὁ ντ' Ἀρτανιάν τὲς φλό-γες. Ἐξαφνικὰ, ὅμως, γύρισε καὶ εἶδε τοὺς καπνοὺς καὶ τὴν φωτιά.

— Ἐ! Τρελλαθήκατε; φώναξε.

Οἱ δύο ἄνθρωποι

Η Κόρη τῆς Μαργαρίτας

Προηγούμενα

Ἡ Κ. Αἰμιλία, οἰκονόμος τοῦ δουλευτοῦ Ροβέρτου Βαλλεράν, ποὺ μόλις ἔχει πεθάνει, πηγαίνει στὸ Τροαίον καὶ παραλαμβάνει τὴν κόρη τοῦ Ρενέ, ποὺ εἶναι ἡ μόνη κληρονόμος τῆς μεγάλης περιουσίας τοῦ Ἀλεξίου τοῦ Βαλλεράν, ὁ Αλεπόλδος Λαντιέ, ποὺ ἐποφθαλμιά τὴν κληρονόμο, τὴν ἀκολουθεῖ κρυφά. Ἡ Κ. Αἰμιλία παίρνει τὴν Ρενέ καὶ φεύγουν γιὰ τὸ Παρίσι. Στὸ δρόμο ὅμως, ἕνα μικροατύχημα τοὺς σταματᾷ στὸ Μαιζόν Ρουζ. Ὁ Αλεπόλδος σταματᾷ καὶ αὐτός. Οἱ μέρες ὅμως περνοῦν καὶ ὁ Αλεπόλδος ἐκμεταλλευόμενος τὴν ἀδυναμία τῆς Ρενέ, τῆς στέλνει ἕνα γράμμα ἐκ μέρους δῶθεν ἐνὸς φίλου τῆς μητέρας τῆς καὶ τῆς λέγει νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Παρίσι μόνη τῆς ἂν θέλῃ νὰ γνωρίσῃ ἐπὶ τέλους τὴν μητέρα τῆς. Ἡ Ρενέ κατὰσυνειδημένη ἀπορροή, νὰ πᾶν στὸ Παρίσι. Ὁ Αλεπόλδος τὴν παραλαμβάνει καὶ φεύγει πρῶτος. Στὸ Παρίσι συναντᾷ μετὰ τὸν συνεργό του Ζερλόγκ καὶ κανονίζει μαζί του τὰ τῆς ἀπαγωγῆς τῆς Ρενέ.

27ον

-Α ΥΡΙΟ θὰ σὲ περιμένω στὰς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα στὸ σπίτι μου, ὁδὸς Τοκανιέ, 10.

— Τότε μπορὼ νὰ ἀφίσω τὸ δωμάτιό μου.

— Μπορεῖς καὶ μάλιστα πρέπει νὰ τὸ κάμῃς.

— Ὁρισμένους. Ἄν συμφωνήσωμε στὴν πληρωμὴ. Θὰ δουλέψουμε γιὰ λογαριασμὸ ἄλλου.

— Ναί.

— Καὶ θὰ πληρωθοῦμε καλὰ γιὰ τὴν ἀπαγωγὴ... καὶ τὰ ἀποδέλοιπα...

— Βέβαια.

— Δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα νὰ σκοτώσῃς μιὰ γυναῖκα! Ἐγὼ θὰ ὀδηγῶ τὸ ἀμάξι, ὅπως καὶ νᾶναι ὅμως, θάμαι συνένοχος καὶ μποροῦν μ' αὐτὸ νὰ μὲ χώσουν μέσα.

— Φοβάσαι;

— Ἀ. μπᾶ! Θάθελα, ὅμως, νὰ ξέρω τί θὰ πληρωθῶ.

— Ἐνα κολλαριστὸ χιλιάρικο!...

— Τί μοῦ λές! Χίλια φράγκα δηλαδὴ σωστά.

— Σοῦ εἶπα: Ἐνα κολλαριστὸ χιλιάρικο, χωριστὰ τὰ δέκα λουδοβίγια ποὺ θὰ σοῦ δώσω γιὰ νὰ ντυθῇς ὅπως πρέπει. Τὰ χίλια φράγκα θὰ τὰ πληρωθῇς μετὰ τὴ «δουλειά», δηλαδὴ αὐριο τὸ βράδυ.

— Πᾶει καλὰ, εἶπε ὁ Ζαρλόγκ χαρούμενος. Εἵμαστε σύμφωνοι!...

Κεφάλαιον ΚΒ'

Ἦσαν κι' ἄλλα μπουκάλια ἀκόμη κρασι καὶ μετὰ, ἀφοῦ ἐπεσφράγισαν τὴν συμφωνία καὶ τὸ δείπνο τοὺς μὲ μιὰ

Ἕνα δραματικό κοινωνικό μυθιστόρημα τοῦ Ξ. Ντέ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

μπουκάλια σαμπάνια ἀπὸ τὶς ἀκριβώτερες, ὁ Αλεπόλδος πλήρωσε καὶ οἱ δυὸ συνεταῖροι βγήκαν στὸ δρόμο.

Ἡ νύχτα εἶχε προχωρήσει πολύ.

Τὴν ὥρα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ χωρισθοῦν ὁ Αλεπόλδος ἔδωκε στὸν Ζαρλόγκ διακόσια φράγκα λέγοντας:

— Πᾶρε αὐτὰ γιὰ νὰ ντυθῇς καὶ μὴν ξεχνᾷς ὅτι σὲ περιμένω αὐριο στὰς τέσσερες στὴν ὁδὸ Τοκανιέ 10.

— Θὰ εἶμαι... θὰ εἶμαι... εἶπε ὁ Ζαρλόγκ, ποὺ μόλις στεκότανε στὰ πόδια του.

Ἦταν τρεῖς ἡ ὥρα τὸ πρωὶ ὅταν ὁ Αλεπόλδος ἔμπαινε στὸ σπίτι ποὺ τοῦ εἶχε παραχωρήσει ὁ Πασκάλ.

Ἐπείσε ἀμέσως στὸ κρεβάτι καὶ δὲν ἄργησε νὰ ἀποκοιμηθῇ.

Ὁ ὕπνος του ἦταν βαθὺς ἀλλὰ κράτησε λίγο. Σηκώθηκε τὴν αὐγὴ καὶ ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ ἀνοίξῃ δυὸ πλατεῖες διαβάσεις μέσα ἀπὸ τὸ χιόνι. Ἡ μιὰ ὠδηγοῦσε στὸ σπίτι καὶ ἡ ἄλλη στὸ ἀμαξοστάσιο.

Στὰς ὀκτὼ πῆγε στὴν ὁδὸ Τάμπλ καὶ ἀγόρασε διάφορα μικροπράγματα, τὰ μετέφερε στὸ σπίτι του καὶ κλείσθηκε μέσα.

Ὅπως εἶχαν συμφωνήσῃ, ὁ Πασκάλ διάταξε τὸν ἀμαξά του νὰ ἔχῃ ἔτοιμο τὸ μόνιππο μετὰ τὴν φοράδα καὶ περιμένε τὸν «ἀγοραστή».

Στὰς δέκα καὶ κάτι, ἕνας μεγαλοπρεπὴς ἀμαξάς, ντυμένος στὴν τρίχα, μὲ μπότες ἀπὸ μαῦρο γυαλιστερό δέρμα καὶ ἡμίψηλο στὸ κεφάλι, χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ Πασκάλ, στὴν ὁδὸ Πικπου.

Ἐνας ὑπηρετὸς τοῦ ἀνοίξε.

— Ἐδῶ πολὺν ἕνα μόνιππο μὲ μιὰ φοράδα; ῥώτησε ὁ ἀμαξάς τὸν ὑπηρετὴ ποὺ τοῦ ἀνοίξε.

— Δὲν ξέρω νὰ πωλοῦμε κανένα ἀμάξι, ἔκανε αὐτός.

— Ναί, ναί, γιὰ ῥῶτα τὸν κύριό σου νὰ ἰδῇς.

— Ἐκείνη τὴν ὥρα ἀνοίξε μιὰ πόρτα τοῦ γόλλ καὶ φάνηκε ὁ Πασκάλ. Ἄκουσε τὰ τελευταῖα λόγια τῆς στοιχομυθίας μεταξὺ ἀμαξά καὶ ὑπηρετῆ καὶ φώναξε:

— Μπατίστα, ἄφησε τὸν κύριο νὰ μπῇ.

Ὁ ἀμαξάς μπῆκε.

— Δὲν πωλάτε τὸ μόνιππό σας μὲ μιὰ φοράδα; ῥώτησε.

— Βέβαια.

— Μπορὼ νὰ τὸ δώ;

— Πῶς ὄχι. Ἐλα μαζί μου στὸ σταῦλο.

Οἱ δυὸ ἄνδρες διευθύνθηκαν στὸν σταῦλο, ὅπου ὁ ἀμαξάς τοῦ Λαντιέ καταγινόταν μετὰ τὸ καθάρισμα ἐνὸς ὥραιότατου κλειστοῦ διτροχίου, σχεδὸν κατακαίνουργου.

Καθὼς ἐπῆγαν νὰ πρὸς τὸ ἀμαξοστάσιο, ὁ Πασκάλ ψιθύρισε στὸν σύννοδό του:

— Μὰ σὺ, φίλε μου, εἶσαι καταπληκτικός. Τί μεταφύσση εἶναι αὐτὴ! Τί ἀλλαγὴ! Παρ' ὀλίγο νὰ μὴ σὲ γνωρίσω!

Ὁ Αλεπόλδος — γιὰ αὐτὸς ἦταν — γέλασε καὶ εἶπε:

— Κι' ἀκόμη ποῦ εἰσθε! Θὰ ἰδῇτε πράγματα ἀκόμη πιὸ καταπληκτικά...

Ἐφθασαν στὸν σταῦλο.

— Νὰ τὸ ἀμάξι, ἔκανε ὁ Πασκάλ, ἀλάζοντας τόνο. Ὅπως βλέπετε, εἶναι σχεδὸν ἀμεταχείριστο. Καὶ τὸ ἄλλο γιὰ νὰ ἔξω νεώτατο καὶ πρῶτης τάξεως!

— Ναί... Ναί... γιὰ νὰ ἰδοῦμε...

Καὶ ὁ Αλεπόλδος ἔκανε πὼς ἐξήταξε τὸ μόνιππο. Κατόπιν πλησίασε τὴν φοράδα, ποὺ ἦταν δεμένη πάρα μέσα στὸ παχνὶ καὶ ὕστερα ξαναγύρισε στὸν Πασκάλ.

— Ὁραῖα εἶπε. Ἀς δοῦμε τώρα καὶ τὴν τιμὴ...

— Πᾶμε ἂν θέλετε στὸ γραφεῖο μου.

— Σὰς ἀκολουθῶ.

Μετὰ δυὸ λεπτά οἱ δυὸ ἀλιτήριοι ἦσαν κλεισμένοι στὸ γραφεῖο τοῦ Πασκάλ.

— Λοιπὸν, σήμερα;... ῥώτησε χαμηλόφωνα ὁ Πασκάλ.

— Ναί, σήμερα, ἀπάντησε στὸν ἴδιον ὁ Αλεπόλδος. Αὐριο τὸ πρωὶ θὰ ῥθῶ νὰ σὰς πῶ τὰ καθέκαστα.

— Καὶ σοῦ φαίνεται πὼς θὰ πετύχῃς;

— Ἐκατὸ τοῖς ἑκατὸ!

— Βοήθες τὸν ἄνθρωπο ποὺ σοῦ χρειάζεται;

— Ναί. Εἶναι κομμένος καὶ ραμμένος γι' αὐτὴ τὴ δουλειά... Λοιπὸν αὐριο...

Καὶ ὑψώνοντας τὸν τόνον πρόσθεσε:

— Λιγὰκι ἀκριβὰ εἶναι ἀλλὰ τί νὰ κάνω ποὺ τὸ χρειάζομαι τὸ ἀμάξι γιὰ νὰ δουλέψω αὐτὸν τὸ χειμῶνα!...

Ὁ Πασκάλ κατάλαβε καὶ ἀπάντησε στὸ ἴδιο ὕψος:

— Θὰ μείνετε εὐχαριστημένος, νὰ εἰσθε βέβαιος. Θὰ βγάλετε γρήγορα τὰ λεπτά του....

— Ἀς ἐλπίζω. Πάρτε τώρα τὰ λεπτά καὶ εἰδοποιήστε νὰ ξέψουν.

Ὁ Πασκάλ σήμανε τὸ κουδούνι καὶ ἔδωκε στὸν ὑπηρετὴ ποὺ παρουσιάσθηκε τὶς δέουσες διαταγές.

Μετὰ δέκα λεπτά ὁ ὑπηρετὴς ἐπέστρεψε καὶ ἀνῆγγειλε ὅτι τὸ ἀμάξι ἦταν ἔτοιμο.

Ὁ Αλεπόλδος κατέβηκε κάτω, ἀφοῦ ἀπεχαιρέτησε τὸν συνεργό του καὶ σὲ λίγο ἐφευγε ὀδηγώντας μετὰ δεξιόστεχνα πολὺπειρον ἀμαξά τὸ μόνιππο.

Ἐκανε ἕνα μεγάλο γύρο καὶ μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας ἦταν στὴν ὁδὸ Τοκανιέ. Ἐκεῖ ἀφοῦ ἔβαλε τὸ ἀμάξι στὸ ἀμαξοστάσιο, ἄλλαξε κοστούμι, ντύθηκε σὺν πλούσιος ἐπαρχιώτης καὶ βγήκε γιὰ φαγητό. Ἀφοῦ ἔφαγε σ' ἕνα ζυθεσσιωτικὸ τῆς λεωφόρου Τάμπλ, διευθύνθηκε σ' ἕνα μεγάλο κατὰστημα ἐτοίμων ἐνδυμάτων ὅπου ἀγόρασε διάφορα πράγματα.

Στὰς τέσσερες ἀκριβῶς, ἐπέστρεψε στὴν ὁδὸ Τοκανιέ.

Βοήθες τὸν Ζαρλόγκ νὰ τὸν περιμένῃ ἀπ' ἔξω. Ὁ πῶς κατὰδικος ἦταν ἀγνώριτος κάτω ἀπὸ τὴν ὥραια στολὴ ἰδίου τικοῦ ἀμαξά ποὺ εἶχε φορέσει.

— Σοῦ ἀρέσω; εἶπε τοῦ Αλεπόλδου, μόλις τὸν εἶδε.

— Ἐμπα μέσα, τοῦ εἶπε αὐτὸς ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως.

Κεφάλαιον Λ'

Ἀς ἀφήσωμε γιὰ λίγο τοὺς δυὸ ἀθλίους καὶ ἂς ἐπιστρέψωμε στὸ Μαιζόν Ρουζ.

Ὅπως ξέρουμε, ἡ Ρενέ εἶχε ἀποφασίσει νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Παρίσι. Τὸ γράμμα ἐκείνου τοῦ «Φίλου τῆς μητέρας τῆς» τῆς εἶχε ξεσηκώσει. Τίποτα πιά δὲν τὴν κρατοῦσε στὸ Μαιζόν Ρουζ. Ἐν τούτοις προτοῦ φύγῃ, ἤθελε νὰ κάμῃ μιὰ τελευταία ἀπόπειρα στὴν κ. Αἰμιλία, γιὰ νὰ τὴν πείσῃ νὰ ἀλλάξῃ γνώμη καὶ νὰ τῆς πῇ ἐπὶ τέλους τί ἤξερε γι' αὐτὴν, γιὰ τὴν μητέρα τῆς.

Σηκώθηκε, λοιπὸν, πρωὶ — εἶχε περᾶσει μιὰ πολὺ κακὴ νύχτα — καὶ πῆγε νὰ βοῇ τὴν κ. Αἰμιλία στὸ δωμάτιό τῆς.

Καὶ ἡ ἄλλοτε οἰκονόμος δὲν εἶχε περᾶσει καλλιτέρενη νύχτα. Μαῦρα προαισθήματα τὴν ἐδασάνιζαν, γι' αὐτὸ, μὲ ἀνακούφιση εἶδε τὴν Ρενέ νὰ μπαίνει.

Ὅταν ὅμως τὴν πρόσεξε καλλιτέρα, ἀνῆλθε. Ἡ νέα ἦταν κατὰχλωμη.

— Τί ἔχεις κόρη μου; τὴν ῥώτησε. Φαίνεται νὰ ὑποφέρῃς.

— Ναί, εἶπε ἀπότομα ἡ Ρενέ καὶ ἡ αἰτία εἰσθε σεις.

— Ἐγὼ!... ἔκανε μὲ ἐκπληξὴ ἡ κυρία Αἰμιλία.

Καὶ σὰν νὰ θυμῆθηκε ξαφνικά.

— Ναί, εἶπε, ἔχεις δίκιο... Θὰ μὲ μεμφθῇς πάλι γι' αὐτὸ τὸ καταραμένο ἀτύχημα μου ποὺ δὲν σ' ἀφίνει νὰ πᾶς στὸ Παρίσι. Αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς τόσο προαίτης ἐπισκέψεώς σου;

— Ὁχι. Ἦλθα νὰ σὰς μιλήσω γιὰ τὴν μητέρα μου....

— Γιὰ τὴν μητέρα σου; ἔκανε ἡ κυρία Αἰμιλία μὲ συγκίνηση.

— Ναί...

— Μὰ... σοῦ ἔχω πῇ καὶ ἄλλοτε ὅτι δὲν τὴν γνωρίζω καὶ οὐτε τὴν γνώρισα ποτέ...

— Μὲ γελοῦσατε ὅπως μὲ γελᾶτε καὶ τώρα! ἔκανε ἡ κόρη τῆς Μαργαρίτας μὲ θυμὸ.

Ἡ κυρία Αἰμιλία τὴν κύτταξε μὲ τρεῖς:

— Μὲ κατηγορεῖς, λοιπὸν, ὡς ψεύτρα; εἶπε.

— Λυποῦμαι ποὺ σὰς πληγῶνα, ἀπάντησε ἡ Ρενέ, ἐπὶ τέλους. Ὅμως, θέλω νὰ σὰς ἀναγκάσω νὰ μοῦ φέρεσθε εἰλικρινώς.

— Καὶ δὲν σοῦ φέρομαι τώρα;

— Ὁχι, ἐφ' ὅσον σιωπᾶτε γιὰ τὴν οἰκονομεία μου, γιὰ τὸ παρελθόν μου, γιὰ τὸ μέλλον μου ἀκόμη! Νομίζετε ὅτι σὰς πιστεύω ὅταν μοῦ λέτε πὼς δὲν ξέρετε τίποτα; Σὰς παρακαλῶ κυρία Αἰμιλία νὰ τελειώνουν αὐτὰ μιὰ γιὰ πάντα! Δὲν εἶμαι κανένα μορὸ γιὰ νὰ μὲ κάνετε ὅτι θέλετε. Κάθε ἄλλο, εἶμαι πιά ἐνήλικη καὶ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ρυθμίζω τὴν ζωὴ μου ὅπως ἐγὼ θέλω, ἐφ' ὅσον μάλιστα δὲν ἔχω οὐτε γονεῖς ἀλλ' οὐτε καὶ κηδεμόνα. Τί μοῦ εἰσθε σεις; Λέτε ὅτι ἔχετε ἐντολὴ νὰ μὲ ὀδηγήσετε στὸ Παρίσι.

Ποῖς σὰς ἔχει δώσει αὐτὴν τὴν ἐντολή; Λέτε ἀκόμη ὅτι στὸ Παρίσι, εἰς ἀντάλλαγμα μιᾶς ἐπιστολῆς τὴν ὁποῖαν κρατεῖτε, θὰ μοῦ δοθοῦν κάτι ἔγγραφα ἀπὸ τὰ

ὁποῖα θὰ μάθω ὅσα σεις μοῦ κρύβετε! Γιατὶ ὅλα αὐτὰ τὰ μυστήρια; Ποιὰ ἀποδειχέτε ὅτι δὲν μὲ γελᾶτε καὶ ὅτι ἐργάζεσθε πρὸς τὸ συμφέρον μου;

— Παρακαλῶ τὸν Θεὸ νὰ σὲ συγχωρήσῃ γιὰ τὶς ὑποψίες σου!... ἐτραύλισε ἡ κ. Αἰμιλία.

— Οἱ ὑποψίες μου εἶναι δίκαιες! Σὰς ρωτῶ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ, ποῖος ἦταν ὁ κ. Ροβέρτος καὶ μὲ ποῖο δικαίωμα φρόντιζε γιὰ μένα... Θέλω νὰ μάθω ποῖος ἦταν ὁ πατέρας μου καὶ πὼς λέγεται; ἡ μητέρα μου. Ἐχω τὸ δικαίωμα νὰ σὰς ρωτήσω καὶ σὰς διατάζω νὰ μιλήσετε!...

— Μὰ δὲν ξέρω τίποτε Ρενέ μου!...

— Ἀσύναντον!...

— Καὶ ἐν τούτοις... ὅταν ἐκπληρώσω τὴν ἀποστολήν ποὺ μοῦ ἀνέθεσαν νὰ σὲ ὀδηγήσω στὸ Παρίσι καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὸ Νοζάν, τότε θὰ κρίνῃς καλλιτέρα καὶ θὰ ἐκτιμήσῃς ὅπως πρέπει τὴν ἀφοσίωσή μου. Τότε θὰ ἰδῇς ἂν ἐξυπρήτησα καλὰ τὰ συμφέροντά σου!...

— Καὶ ἂν δὲν θελήσω νὰ σὰς ὑπακούσω πιά;

— Αὐτὴν τὴν στιγμή, Ρενέ, δὲν ὑπακούεις σὲ μένα ἀλλὰ στὴν τελευταία θέληση τοῦ προπάτου σου! Ἡ παρακοή σ' αὐτὸν θὰ ἦταν ἐγκλημα!

— Ἀν' ἡ τελευταία αὐτὴ θέλησις διατυπώνετο ἀπ' εὐθείας σὲ μένα, τότε βέβαια, θὰ μοῦ ἦταν σεβαστὴ, ἀπολύτως σεβαστὴ, τώρα ὅμως δὲν εἶναι τὸ ἴδιον. Δὲν εἶμαι δεβὰ ἂν πραγματικὰ ὑπάρχῃ αὐτὴ ἡ τελευταία θέλησις ποὺ λέτε. Καὶ ἐπειδὴ ὅλα αὐτὰ ποὺ ἰσχυρίζεσθε μοῦ φαίνονται πολὺ μυστηριώδη καὶ μὲ τρομάζουν, γι' αὐτὸ, ἂν ἐξακολουθῇτε νὰ μὴ μοῦ ἐξηγήσθε, θ' ἀναγκασθῶ νὰ ζητήσω τὴν προστασία τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν!

— Ρενέ! δὲν θὰ τὸ κάνῃς αὐτό! φώναξε ἔξαλλη ἡ κ. Αἰμιλία.

— Θὰ τὸ κάμω, ἂν ἐπιμένετε νὰ μὴ μοῦ λέτε τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα μου, ἂν δὲν μοῦ πῇτε ποῖ εἶναι ἡ μητέρα μου, γιὰτὶ μὲ πῆραν μορὸ ἀπὸ τὴν ἀγαλιά τῆς, γιὰτὶ ἐπὶ δεκαεννιά ἔτη τὴν ὑπέβαλαν στὰ φρικτότερα ψυχικὰ μαρτύρια, γιὰτὶ, τέλος πάντων δὲν μοῦ ἔδωκαν τὸ οἰκονομικὸ μου ὄνομα!...

Ἡ κ. Σολμιέ κύτταξε κατάπληκτη τὴν νέα. Τὴν ἤξερε, λοιπὸν, αὐτὴ ἀπὸ τὸ παρελθόν τῆς; Ἀπὸ ποῖν τὸ ἤξερε;

Ἡ Ρενέ ἐξηκολούθησε μὲ μάτια ποὺ πετοῦσαν ἀστραπὲς καὶ μὲ μεγάλη νευρικότητα:

— Πῶς ἐσεῖς ποὺ μὲ μεγαλώσατε ἀγνοεῖτε τὴν οἰκονομεία μου; Μὲ παίρνετε λοιπὸν γιὰ κουτὴ ὥστε νὰ νομίζετε πὼς πιστεύω τὰ παραμύθια σας; Σὰς ξαναρωτῶ: Τί μοῦ ἦταν ἐκεῖνος ὁ κ. Ροβέρτος; Ἀλλὰ τί ἄλλο μπορούσε νὰ ἦταν παρὰ ἕνας σκληρὸς ἄνθρωπος ποὺ ἔκανε τὴν μητέρα μου νὰ ὑποφέρῃ τόσο χρόνιά!...

Ἡ οἰκονόμος τοῦ Ροβέρτου Βαλλεράν ὕψωσε μὲ ἀπόγνωση τὰ χέρια τῆς στὸν οὐρανόν:

— Θεέ μου! Θεέ μου! ψιθύρισε.

Ἡ Ρενέ συνέχισε σὲ ἡμιέξαλλη πάντοτε κατὰσπαση:

— Μιὰ νύχτα, στὸ οἰκοτροφεῖο, εἶδα ἕνα φρικτὸ ὄνειρο. Ἐνα ὄνειρο ποὺ τὸν ἔκατα μὲτα τὸ φέρετρό του... Ὁ νεκρὸς εἶχε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κ. Ροβέρτου. Μιὰ γυναῖκα ντυμένη στὰ μαῦρα ἦταν γονατισμένη μπροστὰ στὸ φέρετρο καὶ

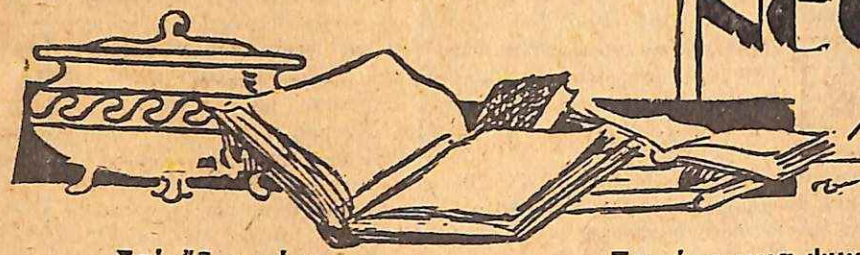
ἐξώρκιζε κλαίοντας τὸν πεθαμένο νὰ τῆς ἀποδώσῃ τὸ παιδί τῆς... Εἶδα τότε τὰ πανιασμένα χεῖλη τοῦ νεκροῦ νὰ ἀνοίγουν καὶ νὰ ψιθυρίζουν: «Ναί, ἡ Ρενέ εἶναι κόρη σου, μὰ δὲν θὰ τὴν ξαναἰδῇς ποτέ!» Ἀν' μοῦ πῇς τώρα ὅτι τὸ ὄνειρο αὐτὸ ἦταν ἕνας ἐφιάλτης, ἕνα φέσμα, δὲν θὰ σὰς πιστέψω. Ὅπως δὲν θὰ σὰς πιστέψω ἂν μοῦ πῇτε πὼς ἡ γυναῖκα ἐκεῖνη δὲν ἦταν ἡ μητέρα μου! Ναί! Ναί!... Ὁ νεκρὸς ποὺ εἶδα ἦταν ὁ ἀσυνκίνητος δῆμιος τῆς μητέρας μου!... Ἐκεῖνος πέθανε ἀλλὰ ἡ μητέρα μου ζῇ! Ζῇ, τὸ ξέρω! Τὴν ἐγκλημα ἔκαμα καὶ τῆς ἐκλεψαν τὴν κόρη τῆς; Τὴν ἐγκλημα ἔκαμα ἐγὼ καὶ δὲν ἔχω τὸ οἰκονομικὸ μου ὄνομα;

Ἡ Ρενέ σάπασε. Τὸ στήθος τῆς ἀνεδοκατέβαινε διασπαστὰ, τὰ δάκρυα αὐλάκωναν τὰ μάγουλά τῆς.

Ἡ κ. Αἰμιλία τὴν κύτταξε μὲ μάτια διάπλατα ἀνοιγμένα.

— Εἶναι φρικτὸ ψιθύρισε, τέλος.

— Ναί, εἶναι φρικτὸ, ἐπανελάβε τὴν νέα, φρικτὸ νὰ μὴν ξέρῃ κανεὶς, νὰ ἀμφισβηλῇ γιὰ τὸν πατέρα του, νὰ ἔχῃ ὑποψίες γιὰ τὴν μητέρα του! Εἶνε φρικτὸ νὰ ζῇ κανεὶς δίχως ὄνομα, γιὰτὶ ἴσως τὸ ὄνομα αὐτὸ νὰ εἶναι δουτηγμένο στὸ αἷμα κα

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Στό ίδιο μέρος...

Γνωριστήκανε ένα Αύγουστιάτικο δειλινό κι' άμέσως οι καρδιές τους, που διψούσαν γι' άγάπη, άρχισαν νά πάλλουν στον ίδιο ρυθμό... Άμέσως κατάλαβαν πως είχαν γεννηθή ο ένας γιά τόν άλλον. Κι' από την ώρα εκείνη γιά τόν Άλκη και τήν Νούλη δεν ύπηρεζε τίποτα άλλο εκτός από τήν άγάπη τους· κι' ήταν ή άγάπη τους μεγάλη, δυνατή, άτελείωτη. Μά ή μοίρα κακόβουλη, θέλησε νά τούς χωρίση....

Ένας μέ πολλά λεφτά ζήτησε τήν Νούλη από τόν πατέρα της. Τήν άγαπούσε πολύ — όπως έλπε στον πατέρα της — και θά θυσίαζε ό,τι μπορούσε γιά νά τήν κάνει εύτυχισμένη!... Μά πως είναι δυνατόν ή εύτυχία, ή πραγματική, ή άλλη, ή θεία, νά βρισκείται μέσα στην ύλη, μέσα στο χρήμα;

Μέ σπαράγγινη τήν καρδιά από τόν πόνο έβλεπε ή άμοιρη Νούλη νά γκρεμίζονται σθεμέλια τά όνειρά της. Έπόμενε μονάχη της βαθεία, έκλαψε χωρίς νά έχη κανέναν νά τήν παρηγορήσει. Μονάχα κάποιον-κάποιον όταν θρισκόταν στίς πιο μεγάλες σκέψεις κι' έτοιμαζόταν ν' άποφασίση, έρχόταν μπροστά στά μάτια της ή γλυκειά μορφή του άγαπημένου της, που μένινα νά πάντα γλυκειά και της φαινόταν πως άκουγε τήν άπαλή φωνή του νά της λέει: «Νούλη, μή μέ προδώσεις!».

Βρισκόταν στο πιο τραγικό της ζωής της δίλημμα. Πάλευε νά σβύση τήν φλόγα που καίγαγε μέσα στην καρδιά της. Και έξάφνου εκεί που ήταν έτοιμη νά διαλέξη τήν Άγάπη από τόν Συμφέρον, ώρθώθηκε, έξύπνησε μία άλλη άγάπη στην καρδιά της: ή άγάπη γιά τόν πατέρα της. 'Ο δύστυχος θά πέθαινε από τήν φοβερή άρρώστια που υπέφερε τρία χρόνια τώρα, και που άργά ή γρήγορα θά τόν ώδηγούσε στον τάφο γιατί δεν είχε τά οικονομικά μέσα νά γιαιρευτή. Θά έχανε τόν πατέρα της. Στη σκέψη αυτή μία μεγάλη ανατριχίλα περνούσε τόν κορμί της και ή άπελπισία τήν κυρίευε. Νά χάση τόν πατέρα της; Αυτόν που υπέφερε τόσα και τόσα γι' αυτήν; Δεν θάταν σάν νά τόν καταδικάζε τόν ίδιο τόν πατέρα της; Κι' έπρεπε τή μεγάλη άπόφαση: 'Όχι! Δεν θάχανε τόν πατέρα της, κι' άφού μπορούσε νά τόν σώσει, θά τόν έσωνε κι' άς θυσίαζε τόν εαυτό της, τήν άγάπη της, τήν εύτυχία της.

Σέ λίγες μέρες ή όμορφη Νούλη παντρεύτηκε.

Έχουν περάσει από τότε 5 χρόνια. Καί τόν φτεντό Αύγουστιάτικο δειλινό έπ' έφθιγγαν πάλι και οι δυο μακρινά ο ένας από τόν άλλον, τά περασμένα, που έπ' έφθιγγαν πάλι, που δεν θά σβύσουν ποτέ από τήν καρδιά τους. Όπως κάθε τέτοια μέρα από τότε, ή Άλκη πήγε και σήμε- ρα, έμεινε νά ένοιωσε γιά πρώτη φορά τή

Ξανάνειωμα ψυχής

Ήσαν κι' οι δυο τους άπογοητευμένοι από τήν ζωή· δεν πίστευαν πιά στην δύναμη της άγάπης, δεν περίμεναν πιά καμιά εύτυχία....

Κείνω τόν μυρμιζόν άνοιξιάντικο δειλινό, περπατούσαν βουβόι, άμίλητοι άνάμεσα στά δλάνθιστα παρτέρια του κήπου, κυττάζοντας αδιάφορα τά πολύχρωμα λουλούδια και τά φουντωτά δέντρα τά ντυμένα μέ τήν καταπράσινη στολή τους.

Μά σιγά-σιγά, χωρίς νά τώ καταλάβουν, τώ μεθυστικό άρωμα τών λουλουδιών έδωξε μακριά τις πένθιμες σκέψεις τους και τούς έκανε νά νοιώσουν τήν μηδαμινότητα του είναι τους.

Κυττάζοντας ξαφνισμένοι σάν νά συναντήθηκαν κείνη τή στιγμή, κι' αντίκρισαν άμοιβαία τά μάτια τους γεμάτα από έκσταση μπροστά στην πάγκυλη φρύση. 'Ενοιωσαν τήν καρδιά τους νά πλημμυρίζη άπ' τά πιο λεπτά αισθήματα, που σταμάτησαν στά χείλη τους γιατί δεν ήθελαν νά τά έκφράσουν μέ λόγια κοινά. χιλιεπομένα, που θά τούς έφερναν θλιβερές άναμνήσεις....

...Ξαναγεννημένοι τώρα, χειροπιαστοί κι' άπολυτρωμένοι από τόν άπατηλό θραχνά, πλημμυρισμένοι από τή χαρά του έρωτα που τούς χόρσιε και ξύπνησε μέσα τους ή μάνα φύση, πήραν τόν δρομό που θά τούς έφερνε στην καινούργια ζωή. ένθ κάποιον άηδόνι μέ τή χρυσόχορδη λύρα του άκομπανιάρζε όλα τά ξαναγεννημένα τους όνειρα....

ΞΕΝΗ Α. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ
(Σελασία Σπάρτης)

χαρά της ζωής, τήν πραγματική άγάπη. Έξαφνα, άργά θήματα που πλησίαζαν, τού έδωσαν τις σκέψεις του. Περιέργως έγύρισε νά δη ποιός περνούσε.

Και είδε, είδε ό,τι δεν περίμενε νά δη! Τήν Νούλη του, τήν άγαπημένη του νά έχεταν προς τόν μέρος του όμορφη όσο ποτέ!

— Νούλη, έσύ είσαι; Είλν' αλήθεια; 'Ηρθες πάλι κοντά μου; 'Ω! Θεέ μου, τί εύτυχία, μήπως όνειρεύομαι;

— Όχι! Άλκη, δεν όνειρεύομαι. 'Η Νούλη σου είμαι, ήθα μέτανοιμένη. Θέλεις νά μέινω μαζί σου;

—Ναί, Νούλη, νά μέινω μαζί μου, πάντα μαζί μου!

.... Στο ίδιο μέρος, τήν ίδια μέρα, τήν ίδια ώρα, ένοιωσαν τήν Άγάπη, τόν Πόνο και τήν Εύτυχία....

Και γιά άνάμνηση της μεγάλης άγάπης τους, στο ίδιο μέρος που τούς περίμενε ή Εύτυχία, έχτισαν ένα όμορφο σπίτι, τή φωλιτσα τους — όπως λένε — και ζούν εύτυχισμένοι.

Τώρα κανείς πιά δεν θά μπορή νά τώ χωρίση....

ΓΙΟΛΑΝΤΑ ΠΑΝΑΓΑΚΗ
(Αθήναι)

Σονέττο

Και θά κυλά ή ζωή μας θολή χωρίς νά ξεμερώσουν πια οι αυγές· νά δούμε ροδοπλάστες χαραυγές, τής μέρας τ' άνοιξιάντικο φιλί....

Δέν θάναί βολετό γιά μās, καλή, νά τρέχωμε στους κάμπους, στίς βραγιες, χαρούμενες ν' άκούσαμε κραυγές πουλιών στην άνοιξιάντη μας αύλή...

Και θά διαβαίν ή ζωή μας δειλή κι' οι μέρες στείες πιά θ' άργοκυλάνε, μέ τόν θλιμένο τού φθινόπωρου βιολί.

Γιά μία χαμένη άγάπη θά μιλάνε... ..Κι' έτσι θά γένουν οι μέρες μας καλή στην άραχλη ζωή μας τή θολή....

ΜΗΝΑΣ ΜΑΤΣΑΚΗΣ
(Τουρκολίμανο)

Παράπονο στί ν άγάπη

Στείρα, βαρεία, σάν μνήμα ή καρδιά μου τόν έρωτα δεν έχει ούτε λογιάσει, τά χέρια μου δεν έχουν άγκαλιάσει κορμί κανέν' άγνό σάν τή ματιά μου!

Στόν πόνο μου γεράτος, σέρνουνται χάμου, κι' ούτε φιλί, ούτε ήδονής γιορτάσι δεν ένοιωσα. 'Η μοίρα έχει δικαίει, χιμαίρικα νάναί όλα έμπροστά μου!

'Ελα άν θές, Άγάπη. Σε προσμένω σ' ένα κορμί θερμό, κομψό, φιδίσιο νά νοιώσω μία κι' έγώ ό,τι παραδείσιο!

'Ελα! Πρίν τόν κορμί μου τόν δαρμένο σ'ού πόνο τόν δωμά γονατισμένο, στεγνή θυσία πιά θά νά τ' άφήση!

ΓΡΗΓ. ΒΕΡΛΗΣ
(Αθήναι)

Καρδιά

Μίλα στά ξένοιαστα πουλιά ψηλά κεί που ανάμεσα στά σύννεφα, στην ουρανένια (πετάνια, και πές άν εύρουν τή χαρά σ'όν διάδα (πλάση, πάλι νά σου τή φέρουνε πρίν ό χειμώνας (φθάση.

Και μίλα σ' άπριλιάτικα λουλούδια πρίν (μαδήσουν, άν μία χαμένη άγάπη σου σ' άνθόφυλλα (καθήση,

κάποια σδυσμένα όνειρα νά της ξαναθυ- (μίσουν, ίσως στην πρώτη της φωλιά πάλι ξανα- (γυρίση.

ΛΑΜΙΜΠΡΟΣ Α. ΖΟΥΝΗΣ
(Αθήναι)

Γιά νά διασκεδάσετε

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Είδος ψαρεύματος. 2) Τό κεφάλι μας διαφορετικά. 3) Υποδιαίρεσις του χρόνου — Άσιατική επικράτεια. 4) Γιατρός, μέγας ευεργέτης της ανθρωπότητας — Πρόθεσις. 5) Τό ύπαιθρον — Άρθρον. 6) Ερωτηματική αντωνυμία — Επέρρημα Τροπικόν. 7) Τήν όποιαν — Ψάλλω — Νότα. 8) Είναι τέτοιοι όσοι δεν είναι πουλιά. 9) Φημισμένη γερμανική πόλις (γεν.).

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) 'Η σελήνη ως θεά. 2) Τό άποκτώ — χωρίς καμμίαν πρόθεσιν — Συνδεσμός τελικός. 3) Τό έχουν όλα τά άμάξια — Γράμμα. 4) Αίθιοπικός τίτλος — Επέρρημα (άρχ.). 5) Συνδεσμός τροπικός — Τό Γιβραλτάρ της

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ

'Ο δικηγόρος Στήγκλερ έξέφρασε ή μυστηριωδώς από τόν σπίνι του. 'Ητο ένας άνθρωπος έξαιρετικά ήσυχος, άφιερωμένος στην έπιστήμη του, χάρις στην όποία είχε άποκτησει σημαντική περιουσία.

Από μίας λοιπόν έβδομάδος δεν είχε δώσει τόν παραμικρό σημείο ζωής στο γραφείο του, πράγμα που έδαζε σέ δύσκολη θέση τούς υπαλλήλους του και τούς βοηθούς του. 'Οστόσο, τίποτα δεν διακαλογούσε τήν εξαφάνισή αυτή, και δεν έμενε παρά μία εξήγησις: ότι είχε πέσει θύμα έγκληματικής πράξεως. 'Ιδού ή σειρά των γεγονότων, όπως τήν είχε εξακριβώσει ή άνάκρισις:

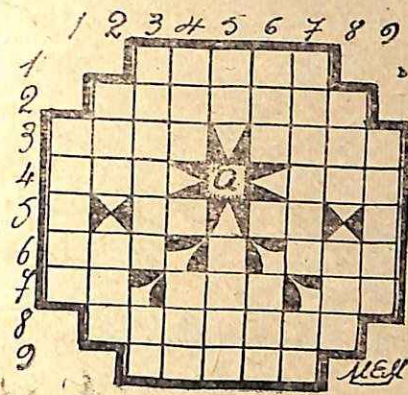
'Ενα βράδυ, κατά τās 9 μ. μ. ο δικηγόρος δγήςε από τόν σπίνι του, μαζί μέ τόν άδελφό του, που τού έμοιαζε πολύ. 'Ο θυρωρός τούς έχαιρέτησε και τούς δό, οι όποιοι ανταπέδωσαν τόν χαιρετισμό. Μετά ήταν ώρα, ο δικηγόρος επέστρεψε μόνος. Κατά τις 11 μ.μ. — τά βράδυ έκαίνω ήταν έξαιρετικά ήμιχλωδες και θροχερό — ο θυρωρός άκουσε από τόν δωμάτιό του θήματα στην σκάλα. Περίεργος, πλησίασε σ'όν παραθυράκι που έδινε στην σκά-

λα και άντελήφθη τόν δικηγόρο νά διευθύνεται προς τήν έξοδο, κουκουλωμένος μέ τόν αδιάδροχό του. Από τήν στιγμή εκείνη δεν έδωσε τόν παραμικρό σημείο ζωής. Μία συστηματική έρευνα σ'όν σπίνι του απέδειξε ότι τίποτα, τουλάχιστον κατ' έπιφάνειαν δεν είχε μετακινηθή ή άλλάξει.

'Ολα τά παράθυρα βρέθηκαν κλειστά. Ένας αστυνομικός όμως παρατήρησε ότι σ' ένα από τά παράθυρα που έβλεπαν πάνω σ' έναν έρημικό δρομάκο υπήρχαν ίχνη σχοινιού που τεντώθηκε διαμείως. Καί ή θύρα του διαμερίσματος είχε βρεθή κλειστή. 'Ο θυρωρός έξ άλλου, άπόστρατος άστυνομικός ήταν γνωστός ως τιμωτάτος και έχαιρε τής έκτιμήσεως του κόμμου.

'Ο άδελφός του δικηγόρου δεν κατόρθωσε νά δώση τήν παραμικρή εξήγηση γιά τήν εξαφάνισή. Είχε έπισκευθή τόν Στήγκλερ σ'άς 8.30 μ.μ. και τόν περίμενε σ'όν σαλόνι έως ότου εκείνος ντυθή. Έπειτα από περίπατο μίας ώρας είχαν χωρισθή.

Σταυρόλεξον

'Ερμούρας Θάλασσης. 6) Άντωνυμία — Χρονική υποδιαίρεσις. 7) Τέτοιοι είναι ο τε- νόρος π.χ. ή μία ύψιφανος — Άντωνυμία (άρχ.). 8) Καταρακτικόν — 'Η θάλασσα διαφορετικά. 9) 'Ηρώϊς του Ζω- λά (έλαφρός άνορθόγραφος). Άποστολεύς: Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

Λύσεις παιγνιδιών προηγούμενου φύλλου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Κάδος. 2) Ποσειδών. 3) Δωρον. 4) Όχη. 5) Ντα- ής — Είφος. 7) Βλήμα — Άρ- κάς. 8) Θών. 9) Σκήπη. 10) Άνατείνω. 11) Άνάσα.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Όπλον. 2) Τελικόν. 3) Έστία. 4) Τάς. 5) Διμός — Άθνη. 7) Κώδης — Άνε- τα. 8) Άνω. 9) Κλειώ. 10) Όμόνοια. 11) Σάπων.

ΤΑ ΕΞ ΩΡΟΛΟΓΙΑ

Τό μεσαίο ρολόγι της προς

Κάθε έλάττωμα που σ'ας παρουσάζεται στο βάψιμο των λευκών υποδημάτων σας θά τώ διορθώσετε μεταχειριζόμενοι λευκόν ρευστόν ARIZONA. Ζητήσατέ το παντού. Μέ μίαν φιάλην θά περάσετε όλο τόν καλοκαίρι.

DR SCHOLL FOOT COMFORT SERVICE
ΔΙ' ΟΣΟΥΣ ΥΠΟΦΕΡΟΥΝ ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΛΑΤΥΠΟΔΙΑΝ, ΚΑΛΟΥΣ, ΣΚΛΗΡΥΝ- ΤΟΥΣ, ΚΟΤΣΙΑ και όλας έν γένει τās άνωμαλίας των ποδών.

Τό φαρμακείον μας άντιπροσωπεύον τόν μοναδικόν εις τόν κόσμον Οίκον DR. SCHOLL, έδρασε τμήμα CHIROPODIE, υπό τήν επίβλεψιν έξου ειδικού άπε- σταλένου εκ Λονδίνου μέ τά αναγκαούντα ACCES- SOIRES του Οίκου SCHOOL εις τιμάς λογικάς: κάθε συμβουλή δωρεάν εις τόν ιδιαίτερον διαμερίσμα του.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ — ΑΘΗΝΑΙ

ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ
Μπορείτε νά λύσετε τούς

κάτωθι αναγραμματισμούς: AABZZZHNP = Χώρα της 'Αφρικής.

ΙΛΟΟΗ ΠΕΤΥ = 'Ηρω; άρχαίου δράματος.

ΑΑΑΙΑΜΣΣ = Λιμήν.

ΜΕΤΑΤΡΟΠΗ

Μπορείτε νά μετατρέψετε τήν λέξιν «ΚΑΛΟΣ» σέ «ΡΑΚΟΣ», διά πέντε διαδο- χικών μετατροπών, έχοντες υπ' όφιν νά αλλάξετε άνά έν μόνον γράμμα σέ κάθε μετα- τροπή;

ΠΑΙΓΝΙΑΙ

'Εάν από τά ΠΕΝΤΕ ά- φαιρέσετε 5, πώς μπορεί νά μείνουν 11;

Λύσεις παιγνιδιών προηγούμενου φύλλου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Κάδος. 2) Ποσειδών. 3) Δωρον. 4) Όχη. 5) Ντα- ής — Είφος. 7) Βλήμα — Άρ- κάς. 8) Θών. 9) Σκήπη. 10) Άνατείνω. 11) Άνάσα.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Όπλον. 2) Τελικόν. 3) Έστία. 4) Τάς. 5) Διμός — Άθνη. 7) Κώδης — Άνε- τα. 8) Άνω. 9) Κλειώ. 10) Όμόνοια. 11) Σάπων.

ΤΑ ΕΞ ΩΡΟΛΟΓΙΑ

Τό μεσαίο ρολόγι της προς

Κάθε έλάττωμα που σ'ας παρουσάζεται στο βάψιμο των λευκών υποδημάτων σας θά τώ διορθώσετε μεταχειριζόμενοι λευκόν ρευστόν ARIZONA. Ζητήσατέ το παντού. Μέ μίαν φιάλην θά περάσετε όλο τόν καλοκαίρι.

DR SCHOLL FOOT COMFORT SERVICE

ΔΙ' ΟΣΟΥΣ ΥΠΟΦΕΡΟΥΝ ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΛΑΤΥΠΟΔΙΑΝ, ΚΑΛΟΥΣ, ΣΚΛΗΡΥΝ- ΤΟΥΣ, ΚΟΤΣΙΑ και όλας έν γένει τās άνωμαλίας των ποδών.

Τό φαρμακείον μας άντιπροσωπεύον τόν μοναδικόν εις τόν κόσμον Οίκον DR. SCHOLL, έδρασε τμήμα CHIROPODIE, υπό τήν επίβλεψιν έξου ειδικού άπε- σταλένου εκ Λονδίνου μέ τά αναγκαούντα ACCES- SOIRES του Οίκου SCHOOL εις τιμάς λογικάς: κάθε συμβουλή δωρεάν εις τόν ιδιαίτερον διαμερίσμα του.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ — ΑΘΗΝΑΙ

ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ
Μπορείτε νά λύσετε τούς

τά δεξιά καθετου σειρας θά χτυπήση πρώτο.

ΔΙΑΔΩΡΙΣΜΟΣ

1	1	2	5	10
3	2	4	2	2
1	2	3	1	2
1	3	1	7	3
2	9	5	2	6

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟ- ΒΑΗΜΑ

'Ο κλέφτης τού δαχτυλι- διού δεν μπορεί νά είναι πα- ρά ο Βερλιέ. Άφού πήρε τόν δαχτυλίδι, τόν έκρέμασε μέ μία κλωστή από τόν παράθυ- ρο, τήν ώρα που ή Κα Μάρ- κινς τηλεφωνούσε. 'Όταν έ- φυνε, μετά τήν σωματική έ- ρευνα, περνώντας από τόν κήπο, πήρε τόν κρεμασμένο δαχτυλίδι, και τράβηξε τήν κλωστή, γιά νά μή προδοθή.

Σχοληκοεδίτις, 'Ελκος στομάχου, Συρίγγια πάσης φύσεως, Καρκινώματα εξωτε- ρικά. Τά άνω νοσήματα θερα- πεία ριζικώς και ταχέως διά φαρμάκου άνευ έγχειρήσεως.

ΑΝΤ. ΛΙΒΑΣ
'Ιατρός
Αθήναι — Σικελίας 4

Κάθε έλάττωμα που σ'ας παρουσάζεται στο βάψιμο των λευκών υποδημάτων σας θά τώ διορθώσετε μεταχειριζόμενοι λευκόν ρευστόν ARIZONA. Ζητήσατέ το παντού. Μέ μίαν φιάλην θά περάσετε όλο τόν καλοκαίρι.

DR SCHOLL FOOT COMFORT SERVICE

ΔΙ' ΟΣΟΥΣ ΥΠΟΦΕΡΟΥΝ ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΛΑΤΥΠΟΔΙΑΝ, ΚΑΛΟΥΣ, ΣΚΛΗΡΥΝ- ΤΟΥΣ, ΚΟΤΣΙΑ και όλας έν γένει τās άνωμαλίας των ποδών.

Τό φαρμακείον μας άντιπροσωπεύον τόν μοναδικόν εις τόν κόσμον Οίκον DR. SCHOLL, έδρασε τμήμα CHIROPODIE, υπό τήν επίβλεψιν έξου ειδικού άπε- σταλένου εκ Λονδίνου μέ τά αναγκαούντα ACCES- SOIRES του Οίκου SCHOOL εις τιμάς λογικάς: κάθε συμβουλή δωρεάν εις τόν ιδιαίτερον διαμερίσμα του.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ — ΑΘΗΝΑΙ

ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ
Μπορείτε νά λύσετε τούς

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

TISANOL N° 222

προϊόν του οίκου 'Αρω-
ματοποιίας MICEKO
εκτός της θαυμασίας σπιλ-
πνώσεως των τριχών, έ-
χει την ιδιότητα να δια-
τηρή αυτές πολύ μαλα-
κάς και στρωτάς. Μονα-
δική διά μαλλιά ξηρά,
σγουρά, χονδρά και από
περμανέντ.

'Αντιπροσωπεία

Παρακαταθήκη:

Brillantine

PRODUIT

MICEKO

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

TISANOL N° 222

προϊόν του οίκου 'Αρω-
ματοποιίας MICEKO
εκτός της θαυμασίας σπιλ-
πνώσεως των τριχών, έ-
χει την ιδιότητα να δια-
τηρή αυτές πολύ μαλα-
κάς και στρωτάς. Μονα-
δική διά μαλλιά ξηρά,
σγουρά, χονδρά και από
περμανέντ.

'Αντιπροσωπεία

Παρακαταθήκη:

ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ ΚΟΜΜΕΡΗΡΙΟΝ "ΛΟΥΞ",

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 75, ΤΗΛ. 23-776

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ
ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ

"Όσο μεγαλώνουν τα δόντια των παιδιών σας δια-
τρέχουν καθημερινώς τον κίνδυνον να καταστραφούν
από τα παράσιτα που πολλαπλασιάζονται πολύ εύκολα
μέσα στο στόμα - Είναι πολύ εύκολον ν' ασφαλίσετε
τα δόντια των παιδιών σας, φθάνει να μεταχειρίζον-
ται καθημερινώς την επιστημονικην δοντοκρέμα
«ΚΟΛΥΝΟΣ» - Η ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει και γυα-
λίζει τα δόντια χωρίς κανέναν κίνδυνο - Είναι εύκο-
λο να σιγηθείσουν τα παιδιά στην Κολυνός διότι
αγαπούν την ευχάριστον και δροσιστικην της γεύσιν.

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ